Nora Roberts
Secrete publice
1

NORA ROBERTS

SECRETE PUBLICE

Vol. I

Traducere de Sanda Socoliuc

Public Secrets by Nora Roberts
1990 by Nora Roberts
1994, Editura MIRON
ISBN 973 – 95058 – 6 – 3

Uneori, cele mai bine păstrate secrete sunt cunoscute de toată lumea

Un fascinant roman de dragoste, scris de cunoscuta scriitoare Nora Roberts.

Un roman despre Emma, frumoasa fiică a celui mai cunoscut star de muzică rock.

Eliberată din teroarea unei mame egoiste, Emma intră în viaţa de bogăţie, privilegii şi celebritate a marilor staruri.

Până în noaptea când se întâmplă ceva în casa lor şi întreaga lume e cutremurată. Noaptea care îi schimbă din temelii viaţa şi o face posesoarea unui secret cumplit.

Emma este păzită zi şi noapte, vânată de ziarişti şi trece prin momente de mare pericol. Până în ziua când, îmbrăţişată de un bărbat, începe să creadă în iubire...

Nora Roberts

Secrete publice

Vol. I

Pentru primul meu erou, tatăl meu sau
Pentru cel dintâi erou, tatăl meu

PROLOG

Los Angeles 1990

A frânat tare, intrând în curbă. Radioul continua să trâmbiţeze. Şi-a pus ambele mâini peste gură ca să-şi înăbuşe râsetele isterice. O izbucnire din trecut; cântecul de la radio i-o readucea în memorie. Un reflex din trecutul ei. *Devastation* continuau să cânte.

Nu se ştie cum, creierul ei funcţiona astfel încât să ţină cont de mici amănunte necesare; să închidă aprinderea, să scoată cheia, să deschidă uşa. Tremura cu toată arşiţa înserării. Ploaia şi temperatura ridicată făceau ca din pavaj să se ridice aburi. A fugit, privind înnebunită la dreapta, la stânga, înapoi, peste umăr.

Întunericul. Fusese gata să uite că există lucruri care se ascund în întuneric.

Intensitatea zgomotului a crescut când a deschis uşile. Luminile fluorescente îi dansau în faţa ochilor. A continuat să alerge ştiind doar că era îngrozită şi că cineva, oricine, trebuia s-o asculte.

S-a repezit prin hol, cu inima bătându-i accelerat; o mulţime de telefoane sunau; vocile alcătuiau un amestec de plângeri, ţipete, întrebări. Cineva înjura încontinuu pe

un ton jos. A zărit uşile marcate „Omucideri” şi a suspinat adânc.

El era în spatele biroului, cu un picior sprijinit pe un tampon de sugativă, şi cu un telefon între umăr şi ureche. O ceaşcă din plastic cu cafea era la jumătatea drumului spre buzele lui.

— Te rog, ajută-mă, a zis trântindu-se într-un fotoliu din faţa biroului. Cineva încearcă să mă omoare.

CAPITOLUL 1

Londra, 1967

Când Emma l-a întâlnit pe tatăl ei, pentru prima oară, avea aproape trei ani. Ştia cum arată pentru că mama ei păstra fotografii de-ale lui, tăiate cu grijă din ziare şi reviste, puse pe toate suprafeţele din apartamentul lor aglomerat de trei camere. Jane Palmer avea obiceiul să o poarte pe fiica ei, Emma, de la o fotografie la alta şi să-i povestească despre dragostea superbă dintre ea şi Brian McAvoy, cântăreţul principal dintr-un grup rock foarte la modă, *Devastation*. Cu cât Jane bea mai mult, cu atât mai mare devenea iubirea lor.

Emma înţelegea doar parţial ce-i povestea mama ei. Ştia că bărbatul din poză era important, că el şi formaţia lui cântaseră pentru regină. Învăţase să îi recunoască vocea la radio sau când mama punea unul din discurile lui.

Emmei îi plăcea vocea lui şi ceea ce avea să afle mai târziu că se numea accentul lui moale de irlandez. Unii dintre vecini cleveteau despre biata fetiţă de sus cu o mamă care avea o aplecare spre sticla de gin şi o fire răutăcioasă. Uneori auzeau ţipetele şi înjurăturile lui Jane şi plânsetele cu suspine ale Emmei. Doamnele acelea

schimbau priviri cu subînţeles când îşi scuturau covoarele sau îşi atârnau rufele la uscat.

La începutul verii lui 1967, vara iubirii, acele doamne au dat din cap când au auzit ţipetele fetiţei prin ferestrele deschise ale apartamentului Palmer-ilor. Majoritatea erau de acord că tânăra Jane Palmer nu merita un copil atât de drăgălaş, dar murmurau asta numai între ele. Nimeni din această parte a Londrei n-ar fi visat să aducă la cunoştinţă autorităţilor ceea ce se întâmpla.

Desigur, Emma nu înţelegea termeni precum alcoolism sau boală mentală, dar cu toate că avea doar trei ani devenise expertă în a para capriciile mamei sale. Ştia zilele când mama ei avea să râdă şi să o legene, zilele când avea s-o certe şi să o plesnească. Când atmosfera din apartament era deosebit de încărcată, Emma îşi lua căţeluşul negru, de jucărie, Charlie, şi se băgau în bucătărie sub chiuvetă şi, în întuneric şi umezeală, aştepta să-i treacă mamei sale starea aceea. În unele zile nu era destul de rapidă.

— Stai dreaptă, Emma. Jane trăgea cu peria prin părul blond deschis al Emmei. Clănţănind din dinţi ea rezista dorinţei de a-i da câteva cu dosul periei pe spinare. Astăzi n-avea să-şi piardă firea, astăzi nu. O să te fac frumoasă. Astăzi vrei neapărat să fii frumoasă, nu?

Emmei nu-i prea păsa cât de bine arăta, când peria mamei îi zgâria pielea capului şi rochiţa cea nouă şi roz era atât de scorţoasă. A continuat să se învârtă pe scaun când Jane a încercat să-i lege la spate zulufii cu o panglică.

— Am zis să stai dreaptă. Emma a ţipat când Jane şi-a vârât unghiile în ceafa ei. Nimănui nu-i place o fată murdară şi obraznică. Jane a respirat adânc şi a slăbit strânsoarea. Nu voia să facă răni pe gâtul copilului. Ea chiar o iubea. Şi zgârieturile ar fi arătat rău, foarte rău, dacă Brian le-ar fi observat.

După ce a târât-o jos de pe scaun, Jane a continuat s-o ţină pe Emma de umeri.

— Uită-te mai frumos, fata mea. Îi plăcea rezultatul. Emma, cu părul ei frumos, blond, şi cu ochii mari, albaştri, arăta precum o mică prinţesă răsfăţată. Uită-te aici. Din nou mâinile lui Jane erau blânde când a întors-o pe Emma înspre oglindă. Nu-i aşa că arăţi bine?

Emma s-a strâmbat studiindu-se în oglindă. Vocea ei avea reflexele de mahala ale mamei şi o urmă de răsfăţ copilăresc.

— Mă mănâncă.

— O doamnă trebuie să se simtă inconfortabil dacă vrea să pară frumoasă unui bărbat. Chiar şi corsetul negru al lui Jane îi tăia cărnurile.

— De ce?

— Asta-i o parte din rolul femeii. S-a întors analizându-şi în oglindă întâi o parte, apoi cealaltă. Rochia albastru-închis îi flutura pe curbele pline, arătând o mare parte din sânii ei generoşi. Brian fusese întotdeauna îndrăgostit de sânii ei, s-a gândit cu un impuls sexual rapid.

Doamne, nimeni înainte sau de atunci nu-l mai egalase în pat. El avea o foame, o foame sălbatică pe care o ascundea bine sub exteriorul rece şi ţanţoş, îl cunoscuse din copilărie, fusese iubita lui cu răgazuri, mai mult de zece ani. Nimeni nu-l cunoştea mai bine pe Brian şi cât era el de capabil să se înflăcăreze.

S-a lăsat pradă fanteziei doar un moment, cum ar fi dacă el i-ar scoate rochia, dacă ochii lui s-ar plimba peste trupul ei, dacă i-ar desface cu degetele lui agile de muzician corsetul strâmt.

Se simţiseră bine împreună: îşi amintea, în timp ce se umezea. Or să se mai simtă bine împreună.

A revenit la realitate, a luat peria şi şi-a netezit părul. Cheltuise ultimii bani de coşniţă la coafor ca să-şi vopsească părul lung până la umeri, încât să semene cu al Emmei. Întorcându-şi capul, l-a privit cum se unduia dintr-o parte în alta. După ziua de azi nu va mai trebui să ducă

grija banilor niciodată.

Îşi dăduse pe buze cu un ruj roz-pal – aşa cum văzuse pe coperta ultimei reviste *Vogue* la supermodelul Jane Asher. A luat rimelul cu nervozitate şi şi-a mai accentuat colţul fiecărui ochi.

Fascinată, Emma o privea pe mama ei. Astăzi mirosea a parfum *Tigress* în loc de gin. Ezitantă, Emma s-a întins după tubul cu ruj. S-a trezit plesnită peste mâini.

— Ia-ţi mâinile de pe lucrurile mele. A mai lovit-o o dată pe Emma peste degete. Nu ţi-am spus să nu-mi atingi niciodată lucrurile?

Emma a dat din cap. I se şi înceţoşaseră ochii.

— Şi nu te pune pe schelălăit. Nu vreau ca el să te vadă pentru prima oară cu ochii înroşiţi şi cu faţa buhăită. Ar fi trebuit să ajungă. Vocea lui Jane suna exasperată acum, când Emma se ferise din calea ei. Dacă nu vine curând… a reflectat gândindu-se la ce-ar face şi studiindu-se în oglindă.

Întotdeauna fusese o fată înaltă, dar nu se prea îngrăşase. Într-adevăr, rochia era un pic prea largă, dar se strâmta în locurile mai interesante. Poate că erau la modă slabele, dar ştia că bărbaţii preferă femei împlinite atunci când luminile se sting. Şi ea îşi umbrise sufrageria ca să fie mai sigură.

I-a revenit încrederea în sine când s-a privit şi şi-a dat seama că semăna cu modelele palide, fardate, care erau ultimul răcnet la Londra. Nu era suficient de deşteaptă încât să-şi dea seama că noua culoare n-o avantaja sau că părul strâns îi scotea în evidenţă pe faţa puhavă unghiuri neplăcute. Dorea să fie la modă. Întotdeauna fusese.

— Probabil n-o să mă creadă. N-o să vrea să mă creadă. Bărbaţii niciodată nu-şi vor copiii. A dat din umeri. Tatăl ei niciodată n-o dorise pe ea – cel puţin până i-au crescut sânii. Să-ţi aminteşti de asta Emma, fato. Şi-a trecut cercetător ochii peste Emma. Bărbaţii nu vor copii. Ei vor femeia pentru o singură treabă şi o să afli în curând şi tu ce înseamnă asta. Când au făcut-o, au făcut-o, iar tu eşti părăsită cu burta mare şi inima frântă.

A luat o ţigară şi s-a pus să tragă din ea des, scoţând spirale de fum în timp ce se plimba prin cameră. Şi-ar fi dorit să fie iarbă dulce, iarbă calmantă, dar cheltuise banii de drog pe rochiţa cea nouă a Emmei. Sacrificii normale pentru o mamă.

— Mă rog, poate că n-o să te vrea, dar de la prima privire n-o să poată spune că nu eşti a lui. Ochii i s-au îngustat cu tot fumul şi şi-a studiat fiica. A mângâiat-o aproape matern. Micuţa şmecheroaică era desigur drăguţă

ca într-un tablou când era curată, li semeni groaznic de tare, Emma, fato. Ziarele spun că el o să se însoare cu otreapă aia de Wilson – bani buni şi maniere elegante – dar vom vedea noi, tocmai asta vom vedea. O să se întoarcă înapoi la mine. Întotdeauna am ştiut că o să se întoarcă. Şi-a strivit ţigara într-o scrumieră plină şi a lăsat-o să fumege. Avea nevoie de băutură – doar o gură de gin ca să-i calmeze nervii. Stai pe pat, i-a ordonat. Stai acolo cuminte. Dacă pui mâna pe vreun lucru de-al meu, o să-ţi pară rău.

Băuse deja două pahare înainte de a se auzi ciocănitul la uşă. Inima a început să-i bubuie. Ca majoritatea beţivilor, se simţea mai atractivă, mai controlată, de vreme ce-şi luase porţia. Şi-a netezit părul, şi-a înţepenit pe faţă ceea ce credea a fi un zâmbet ademenitor şi a deschis uşa.

El era frumos. Pentru o clipă, în lumina soarelui de vară, ea l-a zărit doar pe el, înalt şi suplu, cu părul blond fluturând şi cu gura senzuală, serioasă, făcându-l să arate ca un poet sau ca un apostol. Atât cât era ea capabilă de asta, îl iubea.

— Brian. E aşa de drăguţ din partea ta că te-ai deplasat. Zâmbetul i-a dispărut deodată când a zărit în spatele lui încă doi bărbaţi. Te mişti cu lumea după tine,

Bri?

El nu era bine dispus. Era furios la culme că fusese atras în cursă, să o vadă din nou pe Jane şi să se lase bodogănit de impresar şi de logodnica lui. Acum, că era acolo, intenţiona să plece cât mai repede posibil.

— Îţi aminteşti de Johnno? Brian a intrat înăuntru. Mirosul, ginul, transpiraţia şi izul mâncării de seara trecută îi aminteau neplăcut de propria lui copilărie.

— Sigur. Jane a dat din cap scurt către cântăreţul înalt şi trufaş. Purta un diamant la rever şi o barbă amuzantă şi pufoasă. Am ajuns bine, nu-i aşa, Johnno?

A privit prin apartamentul soios.

— Unii dintre noi.

— El este Pete Page, administratorul nostru.

— Domnişoara Palmer.

Tânăr, cam de treizeci de ani, Pete i-a oferit un zâmbet larg. Avea dinţii albi şi mâinile manichiurate.

— Am auzit totul despre dumneavoastră. Şi-a ţinut mâna într-a lui ca o invitaţie să i-o sărute. El i-a eliberat mâna. Ai făcut vedete din băieţii noştri.

— Am deschis câteva uşi.

— Au cântat pentru regină; au cântat la televizor. Ultimul album a ajuns în topuri şi aţi început un mare turneu american. Ea s-a uitat la Brian. Părul îi cădea până

la umeri. Avea faţa subţire, palidă şi sensibilă. Poze cu chipul lui împodobeau pereţii adolescentelor de pe ambele părţi ale Atlanticului, iar cel de-al doilea album al lui *Totală devastare* umplea topurile. Aveţi tot ce v-aţi dorit. Era fraier dacă se lăsa.

— Corect.

— Unii dintre noi au căpătat mai mult decât şi-au dorit. Şi-a dat părul pe spate. Cerceii ei lungi în formă de bilă erau ciobiţi şi pelicula aurie li se cojea. Ea a zâmbit din nou, pozând. Avea douăzeci şi patru de ani, un an mai mult decât Brian, şi se considera mult mai înţeleaptă.

— V-aş oferi ceai, dar nu m-am aşteptat la venirea dumneavoastră.

— N-am venit la ceai. Brian şi-a vârât mâinile în buzunarele largi de la pantalonii de călărie. Privirea lui nevinovată de altă dată devenise mai dură. Într-adevăr, era tânăr, totuşi se mai maturizase. N-avea intenţia să o lase pe beţivana asta să-i producă necazuri. De astă dată nu te-am dat în judecată, Jane, în memoria timpurilor de odinioară. Dacă o să continui să suni şi n-o să te opreşti să scrii toate ameninţările şi şantajele acelea, crede-mă că o s-o fac.

Ochii ei foarte tare subliniaţi cu rimel s-au îngustat.

— Vrei să dai vina pe mine, n-ai decât, băiatule. O să

vedem noi cum admiratoarele tale şi părinţii lor de rahat or să aprecieze faptul că m-ai lăsat gravidă. Cum o să le placă faptul că ne-ai părăsit şi pe mine şi pe fetiţă, în timp ce tu te scăldai în bani. Asta cum o să pară, domnule Page? Credeţi că o să le mai aduceţi lui Bri şi băieţilor o altă comandă regală?

— Domnişoară Palmer. Vocea lui Pete era onctuoasă şi calmă. Analizase deja pro-ul şi contra în situaţia dată. Dintr-o privire şi-a dat seama că-şi pierdea timpul. În acest caz răspunsul erau banii. Sunt sigur că n-o să vă amestecaţi cu presa. Nici n-o să invocaţi părăsirea câtă. Vreme n-a fost vorba despre asta.

— Oh, ce este el, Brian? Este administratorul tău sau e un biet cerşetor?

— Nu erai gravidă când te-am părăsit.

— Cum nu eram gravidă? a explodat ea şi l-a apucat pe Brian de vesta din piele neagră. Doar după două luni am fost sigură. Între timp plecaseşi şi n-am ştiut unde să te găsesc. Aş fi putut scăpa de sarcină. S-a agăţat mai tare de Brian, iar el încerca să-i îndepărteze mâinile. Cunoşteam oameni care ar fi putut să mă scape, dar eram îngrozită; mai speriată de avort decât de sarcină.

— Astfel că a avut un copil. Johnno s-a aşezat pe braţul unui fotoliu şi şi-a scos o *Gauloise* pe care a aprins-o

cu o brichetă din aur masiv. În ultimii doi ani se obişnuise teribil cu lucrurile costisitoare. Asta nu înseamnă că e al tău, Bri.

— Ba e al lui, nenorocitule.

— Vai, vai. Johnno netulburat trăgea din ţigară, şi-i arunca fumul drept în faţă. Suntem o doamnă, nu-i aşa?

— Să plecăm, Johnno. Vocea lui Pete rămânea joasă şi calmă. Domnişoară Palmer, am venit aici ca să ne lămurim fără ceartă.

Şi asta, s-a gândit ea, o durea în fund.

— Aş pune pariu că vreţi să se petreacă în linişte. Ştiţi că eu n-am mai fost cu nimeni de atunci. S-a înclinat spre Brian, lăsându-şi sânii să se frece de pieptul lui. Îţi aminteşti de Crăciunul acela, ultimul, când eram împreună? Ne-am dat în bărci şi am făcut tot felul de nebunii. Niciodată n-am folosit nimic pentru prevenire. Emma o să aibă trei ani în septembrie viitor.

El şi-a reamintit, deşi n-ar fi vrut. Avea nouăsprezece ani şi nu ştia altceva decât muzică şi era plin de avânt. Uneori aducea cocaină. După ce prizase pentru prima oară se simţise ca un armăsar fără frâu. Nu-i ajungea nicio femeie.

— Vasăzică ai avut un copil şi crezi că-i al meu. De ce ai aşteptat atâta ca să-mi spui despre fetiţă?

— Ţi-am spus că la început nu te-am găsit. Jane şi-a umezit buzele râvnind la încă un pahar cu băutură. Nu i-a spus că îi plăcuse să facă pe martira o vreme, pe mama părăsită. Şi că mai fuseseră vreo doi bărbaţi care-i uşuraseră drumul. M-am gândit că mai sunt fete cu necazuri, că poate o s-o dau, ştii tu, pentru înfiere. Când am avut-o, n-am putut, pentru că-ţi seamănă leit. M-am gândit că dacă ai afla, te-ai supăra teribil. Mi-era frică să nu pierd o şansă posibilă.

Ea s-a pus pe plâns, cu lacrimi mari care îi mânjeau faţa. Lacrimile erau mai urâte şi mai enervante pentru că erau sincere.

— Am ştiut întotdeauna că o să te întorci, Brian. Ţi-am ascultat cântecele la radio, ţi-am văzut posterele la magazinele de muzică. Erai pe panta ascendentă, întotdeauna am ştiut că o să reuşeşti, dar, Iisuse, n-am ştiut c-o să devii atât de mare. M-am gândit…

— Cred că ai făcut-o, a murmurat Johnno.

— M-am gândit, a zis ea printre dinţi, că o să vrei să afli ceva despre copil. Am fost la tine acasă, dar te mutaseşi şi nimeni nu mi-a spus unde. Dar m-am gândit la tine în fiecare zi. Uite!

Luându-i braţul i l-a ridicat spre pozele cu care înţesase pereţii apartamentului. Am tăiat toate pozele pe

care le-am găsit şi le-am păstrat.

El a privit la chipul lui reprodus de zeci de ori. I s-a întors stomacul pe dos.

— Iisuse!

— Am sunat la compania ta de înregistrări şi chiar m-am dus acolo, dar ei m-au tratat ca pe un nimic, le-am spus că sunt mama copilului lui Brian McAvoy şi ei au râs. N-a mai adăugat că se dusese beată şi că îl atacase pe portar. Când am citit despre tine şi Beverly Wilson am fost disperată. Ştiam că nu poate însemna nimic pentru tine, după ceea ce fusese între noi. Dar trebuia să vorbesc cu tine într-un fel sau altul.

— Să suni la Bev şi să te comporţi ca o maniacă, asta a fost tot ce te-ai priceput să faci.

— Trebuia să vorbesc cu tine, să mă asculţi. Nu ştii ce înseamnă asta, Bri, să te îngrijorezi în legătură cu plata chiriei, să nu ai cu ce-ţi cumpăra mâncare. Eu nu mai pot să-mi cumpăr rochii frumoase şi nici să ies noaptea în oraş.

— Pe tine te interesează banii? Ea a şovăit puţin cam prea mult.

— Tu mă interesezi, Bri. Întotdeauna te-am dorit. Johnno şi-a strivit ţigara într-un ghiveci de flori.

— Ştii, Bri, s-a vorbit o grămadă despre acest copil, dar nu văd unde e. S-a ridicat şi şi-a scuturat coama de păr

negru. Eşti gata să ne-o arăţi?

Jane s-a uitat urât la el.

— Emma este în dormitor şi nu-i nevoie de dumneata aici. Totul e între mine şi Brian. Johnno a rânjit spre ea.

— Întotdeauna cea mai straşnică treabă ai făcut-o în dormitor, nu, fetiţo? Ochii lor s-au înfruntat o clipă, era clar că nu se puteau suferi. Bri, ea a fost o curvă de prima clasă pe vremuri, dar acum e de clasa a doua. Putem continua?

— Porc ordinar! Jane l-a plesnit înainte ca Brian s-o apuce de încheietura mâinii. În locul lui n-ai fi ştiut ce să faci cu o femeie adevărată dacă te-ar fi apucat de sulă. El a continuat să rânjească, având o strălucire rea în ochi.

— Să facem o probă, scumpiţo?

— Întotdeauna contez pe tine să faci lucrurile cu duhul blândeţii, Johnno, a mormăit Brian, în timp ce o ţinea pe Jane de braţe. Ai spus că mă priveşte treaba asta, aşa că lasă-mă pe mine. Trebuie să-i arunc o privire fetiţei.

— Nu amândoi! a mârâit ea când Johnno s-a dus şi el scoţându-şi o altă ţigară. Numai tu. E o treabă personală.

— Perfect. O să aştept aici.

S-au dus în dormitorul lui Jane. Era gol.

— Am obosit cu jocul ăsta, Jane.

— Se ascunde. Toată lumea asta a impresionat-o.

Asta-i tot. Emma! Vino aici chiar acum, vino la mămica ta. Jane s-a aşezat în genunchi lângă pat, apoi s-a uitat dedesubt: Probabil s-a dus la closet. S-a repezit spre hol şi a deschis uşa.

— Brian. Johnno îl chema din pragul bucătăriei. Aici e ceva interesant de văzut. A ridicat un pahar, în cinstea lui Jane. Mă laşi să beau ceva, fetiţo? Sticla era destupată. El a făcut semn cu degetul mare de la mâna rămasă liberă spre spaţiul de sub chiuvetă. Atmosfera stătută era mai puternică aici, băuturi rămase prin pahare, gunoi, covoare roase. Pantoful lui Brian se lipea de linoleum. A deschis uşa şi s-a zgâit înăuntru.

Nu putea zări clar fetiţa, vedea doar că era ghemuită într-un colţ, cu părul blond căzut în ochi, ţinând în braţe ceva negru. A simţit că i se întoarce stomacul pe dos, dar a încercat să zâmbească.

— Bună!

Emma şi-a vârât faţa în blana neagră şi deasă.

— Obrăznicătură mică. O să-ţi arăt eu dacă te mai ascunzi de mine. Jane a vrut s-o înhaţe, dar privirea lui Brian a făcut-o să înţepenească. El şi-a ridicat mâna şi a zâmbit din nou.

— Nu cred că pot să mă vâr acolo, cu tine. N-ai vrea să ieşi un minut? El a văzut-o făcând un gest de apărare cu

braţele. Nimeni n-o să te lovească.

Ce voce frumoasă avea, s-a gândit Emma. Blândă şi melodioasă. El îi zâmbea. Lumina filtrată prin fereastra bucătăriei îi trecea prin păr făcându-l să pară blond strălucitor. Ca un păr de înger. Ea a râs, apoi s-a târât afară. Rochiţa ei cea nouă era pătată şi şifonată. Părul ei cârlionţat era umed de la chiuvetă. Ea a zâmbit, arătându-şi dinţii albi cu un incisiv strâmb. Brian şi-a pipăit cu limba un incisiv similar din propria lui gură. Când ea a râs, un dinte ca al lui s-a ivit în colţul stâng al gurii. Ochii îi erau la fel de adânci şi de albaştri că ai lui şi îl fixau cu atenţie.

— Am făcut-o frumuşică. Acum din vocea lui Jane răzbătea văicăreala. Mirosul ginului o făcea să-i lase gura apă, dar îi era frică să-şi toarne un pahar. Şi doar i-am spus că trebuie să stea cuminte. Nu ţi-am spus, Emma? O s-o spăl. I-a înhăţat Emmei braţul cu destulă forţă, încât să o facă pe fetiţă să sară în sus.

— Las-o în pace.

— Nu voiam decât…

— Las-o, a repetat Brian, cu vocea înmuiată şi hotărâtă, totodată ameninţătoare. Dacă nu s-ar fi holbat la fetiţă atât de tare, precis că Emma s-ar fi băgat iar sub chiuvetă. Copilul lui. O clipă n-a putut decât să se holbeze la ea. Bună, Emma. În vocea lui era o dulceaţă de care s-ar

fi îndrăgostit orice femeie. Ce făceai acolo? Cu cine erai?

— Charlie. Căţeluşul meu. A ridicat înspre Brian jucăria.

— Ce drăguţ este. Ar fi vrut să o mângâie, să-i ia mânuţa într-a lui, dar s-a dat înapoi. Ştii cine sunt eu?

— Eşti din poze. Prea mică pentru a rezista instinctelor, ea şi-a întins mâna spre chipul lui. Mu-muşel.

Johnno râdea sorbind din gin.

— Şi să nu zici că-i muieruşcă.

Fără a-l băga în seamă, Brian a mângâiat-o pe Emma pe zulufii umezi.

— Şi tu eşti frumuşică.

El îi vorbea ca în vis, privind. O îndeaproape. I se înmuiaseră genunchii, iar stomacul îi zvâcnea. Gropiţa ei s-a adâncit când a început să râdă. Parcă se privea pe sine. Ar fi fost mai uşor să o renege şi târgul ar fi fost mai convenabil, dar era imposibil. Indiferent ce intenţionase să spună, era a lui. Dar una era să ştii şi alta să accepţi. S-a ridicat şi s-a întors la Pete.

— Mai bine am merge la repetiţii.

— Pleci? Jane s-a repezit în faţa lui, să-i blocheze calea. Pur şi simplu? Nu trebuie decât s-o priveşti ca să-ţi dai seama.

— Am privit-o. Se simţea vinovat într-un fel în timp

ce Emma se dădea înapoi spre dulapul cu vase. Am nevoie de timp ca să reflectez.

*

— Nu, nu! O să dispari ca şi altă dată, nu te gândeşti decât la tine, ca întotdeauna. Ce e mai grozav pentru Brian, ce e mai bun pentru cariera lui Brian. Nu mă mai las părăsită. El ajunsese lângă uşă când ea a înhăţat-o pe Emma şi s-a repezit după el.

— Dacă pleci o să mă sinucid.

El s-a oprit atât cât să privească în urmă. Era un refren cunoscut. L-ar fi putut transpune în muzică.

— Cu treaba asta nu mă mai impresionezi demult.

— Şi o omor şi pe ea. A lansat ameninţarea cu disperare, dându-le timp să reflecteze. O strângea atât de tare pe fetiţă de braţ, încât aceasta a început să ţipe.

El s-a simţit invadat de panică, în timp ce răcnetele copilului se izbeau de pereţi.

— Las-o, Jane. O doare.

— Ce-ţi pasă ţie? acum Jane suspina, vocea îi devenea tot mai ascuţită ca şi a fiică-sii. Tu tot pleci.

— Nu, nu plec. Am nevoie de puţin timp să mă gândesc la asta.

— Îţi trebuie timp pentru ca managerul tău să confecţioneze o minciună, asta vrei să spui. Respira accelerat şi o strângea pe Emma, care se zbătea, cu ambele braţe. O să treci numai peste mine, Bri.

El îşi încleştase pumnii.

— Pune-o jos.

— O s-o omor. De data asta a vorbit cu mai mult calm, ca să fie clar. O să-i sucesc gâtul, jur, apoi o să mi-l frâng pe-al meu. O să poţi trăi cu gândul ăsta, Brian?

— Bravează, a mormăit Johnno, dar îi asudaseră palmele.

— Eu nu am nimic de pierdut. Credeţi că am poftă să trăiesc în halul ăsta? Să cresc o bastardă, cu bârfele vecinilor? Să nu pot niciodată să ies în oraş şi să mă distrez? Gândeşte-te la asta, Bri. Gândeşte-te la ce-or să facă ziarele când o să sun să le povestesc. O să le spun totul înainte de a mă omorî pe mine şi pe ea.

— Domnişoară Palmer, spuse Pete ridicându-şi o mână rugătoare, vă dau cuvântul meu că o să ajungem la un aranjament convenabil tuturor.

— Nu vreau decât ca tu, Brian, să te întorci.

— Nu plec nicăieri. Uşurat el a văzut-o slăbindu-şi strânsoarea. O să vorbim. I-a făcut uşor semn cu capul lui Johnno. O să vorbim despre toate. De ce nu ne aşezăm?

Cu neplăcere, Johnno a luat fata de la mama ei. Pretenţios bărbat; şi-a încreţit nasul un pic din cauza prafului care se pusese pe ea sub chiuvetă, dar a dus-o până la bucătărie. Întrucât ea continua să plângă, el s-a aşezat pe un scaun cu Emma în poală şi a mângâiat-o pe cap.

— Gata acum, micuţo, s-a terminat. Johnno n-o să permită să ţi se întâmple nimic rău, A legănat-o încercând să se gândească ce-ar fi făcut mama lui. Vrei un biscuit?

Cu ochii înlăcrimaţi, suspinând, ea a dat din cap. El a mai legănat-o puţin; sub toată murdăria şi lacrimile acelea, şi-a dat seama că fata era delicată. Şi era o McAvoy, a admis cu un oftat. O McAvoy, fie ce-o fi. Sunt pe aici biscuiţi ca să luăm? Ea a zâmbit şi a arătat spre un dulap înalt. După treizeci de minute ei terminaseră farfuria cu biscuiţi şi ceaiul dulce pe care-l preparase el. Brian îi privea din pragul bucătăriei în timp ce Johnno se strâmba ca s-o facă pe Emma să râdă. Când era nevoie, s-a gândit Brian, te puteai baza pe Johnno.

Intrând, Briatv şi-a trecut o mână prin părul fiicei sale.

— Emma, ai vrea să te urci în maşina mea?

Ea şi-a lins firimiturile de pe buze.

— Cu Johnno?

— Mda, cu Johnno.

— Vezi ce succes am? Johnno şi-a îndesat ultimul biscuit în gură.

— Mi-ar plăcea să stai cu mine, Emma, în casa mea cea nouă.

— Bri…

El l-a dat deoparte pe Johnno punându-i mâna pe gură.

— E o casă drăguţă, iar tu poţi avea propria ta cameră.

— Pot?

— Sunt tatăl tău, Emma, şi mi-ar plăcea să locuieşti cu mine. Poţi încerca şi dacă nu eşti fericită o să găsim altă soluţie.

Emma l-a studiat strâmbându-şi buza de jos. Era obişnuită cu chipul lui, dar era diferit faţă de poze. Nu pricepea şi nici nu se sinchisea de ce. Vocea lui o făcea să se simtă bine, în siguranţă.

— Şi mami a mea vine?

— Nu. Ochii i s-au umplut de lacrimi, şi-a înhăţat câinele negru şi l-a strâns tare. Dar Charlie vine?

— Sigur. Brian a ridicat-o în braţe.

— Sper că-ţi dai seama de ceea ce faci, băiete. Brian l-a privit pe deasupra capului Emmei.

— Te cred.

CAPITOLUL 2

Emma văzuse pentru prima oară casa aceea mare din piatră de pe scaunul din faţă al Jaguarului argintiu, îi părea rău că Johnno, cu barba lui nostimă, plecase, dar bărbatul din poze o lăsa să apese butoanele de la bord. Acum nu mai zâmbea, dar nici n-o certa. El mirosea frumos. Maşina mirosea frumos. Ea îl tot aşeza pe Charlie cu nasul în scaun şi bălmăjea numai pentru sine.

Casa părea enormă cu liniile ei curbe. Era din piatră cenuşie în majoritate şi toate ferestrele aveau forme de diamante. Pajiştea din jur era deasă şi verde şi se simţea mireasma florilor. Ea a râs zbenguindu-se agitată.

— Castel.

El a zâmbit.

— Da. Când eram mic voiam să trăiesc într-o casă ca asta. Tati al meu – bunicul tău – lucra aici în grădină. Când nu era mort de beat, a adăugat Brian numai pentru sine.

— E şi el aici?

— Nu. Este în Irlanda. Într-o căsuţă pe care Brian i-o cumpărase cu banii pe care-i avansase Pete acum un an. A oprit maşina la intrarea din faţă, dându-şi seama că ar trebui să sune la câte cineva înainte ca povestea să apară în ziare o să-l întâlneşti într-o zi şi-o să-i vezi şi pe unchii şi

pe mătuşile tale, pe verii tăi. A strâns-o în braţe, uluit de cât de uşor i se cuibărea ea la piept. Acum ai o familie, Emma. Intrând înăuntru cu ea în braţe, a auzit vocea repezită, limpede, a lui Bev:

— Cred că albastru, albastru simplu. Nu pot trăi cu toate florile astea care cresc pe pereţi. Şi afişele astea nesuferite care atârnă trebuie luate. Aici e ca într-o pivniţă. Vreau alb, alb şi albastru.

El s-a întors spre pragul holului şi a văzut-o stând pe jos, având în jur duzini de cărţi cu gravuri şi cu eşantioane. O parte din tapet fusese deja tăiat, majoritatea pereţilor fiind gata. Bev prefera să analizeze fiecare lucru dintr-o mulţime de unghiuri. Părea atât de micuţă şi de dulce stând în mijlocul dezordinii! Părul ei era tăiat scurt şi drept ca să formeze un unghi la ceafă. La urechi îi străluceau cercei mari de aur în formă de inele. Avea nişte ochi exotici, ca formă şi culoare. Erau prelungi, cu luminiţe aurii, într-un verde pal ca marea. Îi mai rămăsese ceva bronz din weekend-ul pe care-l petrecuseră în Bahamas. El ştia perfect ce piele avea, ce aromă.

Ea avea o feţişoară triunghiulară şi un trup mic şi slab. Cine o privea stând cu picioarele încrucişate, în pantaloni largi şi în cămaşă albă, mare, n-ar fi bănuit că era gravidă în două luni.

Brian a răsucit fetiţa în braţe şi s-a întrebat care o să fie reacţia iubitei lui gravide.

— Bev.

— Brian, nu te-am auzit. Ea s-a întors ridicându-se pe jumătate, apoi a rămas împietrită. Oh! S-a înroşit la faţă când a văzut copilul din braţele lui. Şi-a revenit repede, s-a ridicat şi le-a făcut semn celor doi decoratori care studiau gravurile: Brian şi cu mine vrem să ne decidem ce să alegem. O să vă chem la sfârşitul săptămânii.

L-a dat repede afară făcându-le promisiuni, lăudându-i. Când a închis uşa după ei, a tras aer în piept şi şi-a pus o mână pe burta în care se dezvolta copilul lor.

— Ea este Emma.

Bev a făcut efortul să zâmbească.

— Bună, Emma.

Nă. Dintr-odată timidă, ea şi-a vârât faţa în gâtul lui Brian.

— Emma, n-ai vrea să te uiţi la televizor puţin? Brian i-a dat la funduleţ o palmă uşoară. Când ea a dat din umeri, el a continuat cu o veselie disperată: E unul drăguţ în camera de alături. Tu şi Charlie puteţi sta pe sofa.

— Vreau pipi, a şoptit ea.

— Oh, atunci…

Bev, dacă n-ar fi vrut atât de tare să plângă, ar fi râs.

— O duc eu.

Dar Emma s-a atârnat mai tare de gâtul lui Brian.

— Vezi că m-a ales pe mine? A luat-o prin hol, i-a aruncat lui Bev o privire neajutorată, apoi a închis uşa. S-a dat deoparte când Emma şi-a tras chiloţeii şi s-a aşezat.

— Eu nu fac pe mine; mama spune că numai fetele rele şi obraznice fac pe ele.

— Tu eşti o fată mare, i-a spus el. Foarte drăguţă şi foarte deşteaptă.

După ce a terminat, ea s-a luptat să-şi ridice chiloţeii.

— Poţi şi tu să te uiţi la televizor?

— Vin peste puţin timp. Trebuie să vorbesc cu Bev. Ea e o doamnă foarte drăguţă, a adăugat când a ridicat-o la chiuvetă. Şi ea trăieşte cu mine, locuieşte aici. Emma s-a jucat cu apa un moment.

— Ea bate?

— Nu. A ridicat-o în braţe şi a ţinut-o strâns. Nimeni n-o să te mai lovească de-acum. Îţi promit.

Întors pe dos, a dus-o afară în camera cu sofaua comodă şi cu un televizor mare. L-a aprins, l-a fixat pe un canal unde se dădea o comedie şi a spus:

— Mă întorc repede.

Emma l-a privit plecând, uşurată pentru că lăsase

uşa deschisă.

— Poate că mai bine ne-am duce acolo, a arătat Bev înspre salonaş. Ea s-a aşezat pe jos şi s-a apucat să analizeze eşantioanele. S-ar părea că Jane n-a minţit.

— Nu, fata este a mea…

— Văd asta, Bri. Îţi seamănă atât de tare, încât mă sperie. Din ochi i-au ţâşnit lacrimi, deşi n-ar fi vrut.

— Oh, Cristoase, Bev!

— Nu, lasă, a spus ea când el a început să o mângâie. Am nevoie de un minut de pauză. E un şoc pentru mine.

— Şi pentru mine a fost unul. Şi-a aprins o ţigară. Tu ştii că eu am rupt-o cu Jane.

— Mi-ai spus că te simţeai de parcă ar fi vrut să te mănânce de viu.

— Nu era stabilă psihic, Bev. Şi când eram copii, ea tot nu era prea normală.

Bev încă nu reuşea să-i susţină privirea. Îşi amintea că ea îl făcuse pe el să o vadă din nou pe Jane, îl îndemnase să afle adevărul despre copil. Punându-şi mâinile în poală, Bev s-a uitat fix în căminul de marmură.

— O cunoşti de multă vreme.

— A fost prima fată cu care m-am culcat. Nu aveam decât treisprezece ani. Şi-a frecat ochii cu mâinile, de

parcă n-ar fi vrut să-şi mai amintească. Tatăl meu se îmbătase şi făcuse una din acele crize de furie groaznice înainte de a muri. Eu m-am ascuns în debaraua apartamentului. Jane era acolo, de parcă asta aştepta, înainte de a-mi da seama, se suise peste mine.

— Nu e nevoie să-mi spui toate astea, Bri.

— Vreau să ştii. A tăcut un pic trăgând din ţigară. Semănăm destul de mult, Jane şi cu mine. Şi la ea acasă cineva făcea mereu scandal. Niciodată nu aveam bani destui. Pe urmă, când eu am început să mă interesez de muzică, am început s-o neglijez pe Jane. Ea a înnebunit. Mă amenința, voia să se sinucidă. Eu am stat mai departe de ea. Apoi, la scurt timp după ce eu şi băieţii ne-am adunat, când aveam aşa de puţin timp liber, ea s-a arătat din nou. Noi cântam pe unde apucam, de-abia făcând rost de hrană. Eram un neisprăvit.

Bev a râs uşor.

— Şi-acum eşti un neisprăvit.

— Mda. Din nou am fost împreună cel puţin un an. Înspre sfârşit ea devenise imposibilă şi băga râcă între mine şi ceilalţi. Ne strica repetiţiile, făcea scene. A venit chiar la club şi s-a luat de o fată. După aceea a plâns şi mi-a cerut să o iert. Am ajuns până la punctul că nu o mai puteam suporta. Spunea că o să se omoare când o să

termin cu ea. Noi tocmai ne legasem cu Pete şi aveam o serie de spectacole în Franţa şi în Germania. El lucra la primul contract de înregistrare. Am plecat de la Londra şi mi-am scos-o din minte. Nu ştiam că rămăsese gravidă. Nici nu m-am gândit la ea în aceşti trei ani. Dacă aş putea întoarce timpul înapoi… A tăcut gândindu-se la copilul din camera de alături, cu dinţişorul încălecat şi cu gropiţa aceea mică. Nu ştiu ce-aş face.

Bev şi-a îndoit genunchii şi s-a aplecat în faţă. Era o femeie tânără, practică, făcea parte dintr-o familie stabilă. Îi era greu să înţeleagă sărăcia şi durerea, deşi ele aparţineau cu adevărat trecutului lui Brian.

— Consider că mai bine te-ai gândi ce facem noi acum.

— M-am şi gândit. El şi-a stins ţigara într-un castron de porţelan din secolul al nouăsprezecelea. Bev nici nu i-a mai atras atenţia.

— Şi ce-ai făcut, Bri?

— Am luat-o. Emma este a mea. O să locuiască împreună cu mine.

— Înţeleg. Ea şi-a luat o ţigară. Terminase cu băutul şi nu mai cocheta cu drogurile de când era gravidă, dar ţigara era un obicei mai greu de înfrânt. Nu crezi că ar trebui să discutăm? Din câte ştiu, trebuie să ne căsătorim

peste câteva zile.

— Aşa o să fie. A luat-o pe după umeri, a scuturat-o, speriat că ea, ca şi multe altele, o să-l părăsească. La dracu', Bev, am vrut să discut cu tine. Am vrut, dar n-am putut. A lăsat-o să se ocupe din nou de albumul cu eşantioane. M-am dus în acel apartament murdar, mizerabil, cu intenţia să nu fac altceva, decât să o sperii pe Jane dacă nu se potoleşte şi ne mai deranjează. Ea era la fel ca întotdeauna, un minut ţipa, un minut pleda. A spus că Emma este în dormitor, dar nu era acolo. Se ascundea. Şi-a apăsat ochii cu mâinile. Iisuse, Bev, am găsit acest copil ascuns sub chiuvetă, precum un animal înfricoşat.

— Oh, Doamne. Bev şi-a pus capul pe genunchi.

— Jane era pe punctul de a o bate, era gata să lovească în fetiţa asta fragilă, care era gata îngrozită. Când am văzut-o… Bev, uită-te la mine, te rog. Când am văzut-o mi s-a părut că mă văd pe mine. Poţi înţelege asta?

— Vreau să înţeleg. Şi-a scuturat capul, luptând cu lacrimile. Nu, nu pot. Vreau ca lucrurile să fie aşa cum au fost azi-dimineaţă.

— Crezi că aş fi putut pleca fără ea?

— Nu. Da. Şi-a dus mâinile la tâmple. Nu ştiu. Ar fi trebuit să vorbim. Am fi putut aranja ceva într-un fel.

El a îngenuncheat şi i-a luat mâinile.

— Eu am vrut să plec, să mă plimb puţin şi să mă gândesc înainte de a veni acasă pentru a vorbi cu tine. Jane a spus că o să se omoare.

— Oh, Bri.

— Cred că ar fi trebuit s-o las. Eram furios, dar apoi ea a spus că o s-o omoare şi pe Emma.

Bev şi-a pus o mână pe burtă, pe copilul care creştea înăuntrul ei, un copil care ei i se părea că există deja.

— Nu, oh, nu. Nu cred că ar fi făcut aşa ceva.

— Ba da. A strâns-o de mâini. Nu ştiu dacă s-ar fi petrecut chiar atunci, dar era clar că are intenţia asta. N-am putut-o lăsa pe Emma acolo, Bev. Nici pe un copil străin nu l-aş fi lăsat.

— Nu. Ea şi-a tras mâinile dintr-ale lui şi l-a mângâiat pe faţă. Brian al ei, s-a gândit. Brian al ei cel dulce şi drag. N-ai fi făcut asta. Cum ai scos-o de la Jane?

— Ea a fost de acord, i-a spus scurt Brian. Pete se ocupă de documente, astfel ca totul să fie legal.

— Bri. L-a apăsat obrajii cu mâinile. Era îndrăgostită, dar nu era oarbă. Cât?

— I-am completat un cec pentru o sută de mii de lire. În înţelegerea aceea ea urmează să primească douăzeci şi cinci de mii pe an, până când Emma ajunge la douăzeci şi unu de ani. Lui Bev i-au căzut mâinile în jos.

— Cristoase! Brian. Ai cumpărat copilul ăsta?

— Nu poţi cumpăra ceea ce îţi aparţine deja. Ura cuvântul pentru că asta îl făcea să se simtă mizerabil, l-am dat lui Jane destul pentru a mă asigura că va sta departe de Emma şi de noi. I-a pus o mână pe burtă. Departe de ai noştri. Ascultă-mă. O să intrăm în gura presei, n-o să fie prea frumos. Îţi cer să rezişti să trecem peste asta. Şi să-i dai Emmei o şansă.

— Unde m-aş putea duce?

— Bev… Ea a scuturat din cap. O să fie alături de el, dar mai avea nevoie de un pic de timp.

— Am citit o grămadă de cărţi. Sunt convinsă că n-ar trebui să laşi o fetiţă singură atâta timp.

— Perfect. Mă duc să văd ce face.

— *Noi* ne ducem să vedem ce face.

Fata era pe sofa şi îl ţinea în braţe pe Charlie. Televizorul nu-i deranja somnul. Pe obraji i se uscau lacrimile. Văzându-le, Bev a simţit că i se frânge inima.

— Mai bine să ne ducem la decoratori, jos, în dormitor.

*

Emma stătea în pat între cearceafuri moi şi curate şi

îşi ţinea ochii strâns închişi. Ştia că dacă îi deschidea era întuneric. În întuneric se ascund tot felul de lucruri. L-a atins pe Charlie care avea o zgardă la gât şi a stat să asculte. Uneori lucrurile făceau zgomote ciudate. Acum nu le mai auzea, dar ştia că o aşteptau. O aşteptau pe ea să-şi deschidă ochii. A suspinat şi şi-a muşcat buza. Mama întotdeauna se enerva când plângea noaptea. O să vină mama şi o s-o scuture, o să spună că este mică şi tâmpită. Iar lucrurile or să se ascundă sub pat sau în colţuri câtă vreme mama va fi acolo. Emma şi-a vârât faţa în blana familiară, mirosind a vechi, a lui Charlie.

Şi-a reamintit că se afla în alt loc. Locul unde locuia bărbatul din poze. O parte din frică s-a transformat în curiozitate. Îi spusese că îl poate numi Tati. Ăsta era un nume nostim. Rămânând cu ochii închişi, i-a murmurat numele în întuneric ca pe o incantaţie.

Mâncaseră peşte şi cartofi prăjiţi în bucătărie, cu doamna cu părul negru. Acolo fusese şi muzică. Se părea că în casa aceea muzica se auzea tot timpul. Ori de câte ori bărbatul Tati vorbea, se auzea ca un fel de muzică. Doamna părea nefericită chiar şi când zâmbea. Emma se întreba dacă doamna avea să aştepte până când vor rămâne singure ca să o bată. El o îmbăiase. Emma îşi amintea că o privise amuzat, dar n-o ciupise şi nu-i băgase

mult săpun în ochi. O întrebase ce era cu zgârieturile de pe ea şi ea îi răspunsese cum o învăţase mama. Fusese neatentă. Căzuse. Emma văzuse privirea furioasă din ochii lui, dar el n-o certase.

Îi dăduse o cămaşă să se îmbrace şi ea râsese pentru că îi ajungea până la degetele de la picioare. Doamna venise cu el când o culcase în pat. Se aşezase pe margine şi îi zâmbise când el îi povestise despre castele şi prinţese. Dar ei plecaseră. Plecaseră şi încăperea era întunecoasă. Îi era frică. Frică de lucrurile de acolo, care îşi puteau arăta dinţii lor mari ca s-o mănânce. Îi era frică să nu vină mama ei şi s-o plesnească pentru că nu era acasă, în propriul ei pat. Ce a fost asta? Era sigură că auzise un zgomot şoptit într-un colţ. Cu dinţii clănţănindu-i a deschis un ochi. Umbrele se mişcau, se răsuceau, se întindeau. Înăbuşindu-şi suspinele în blana lui Charlie, Emma a încercat să se facă mică de tot, atât de mică, încât să nu poată fi văzută, să nu poată fi mâncată de toate lucrurile acelea urâte care se ascundeau în întuneric. Mama ei le trimisese acolo pentru că plecase cu bărbatul din poză. Teroarea ei creştea, acum tremura, transpira. Nu s-a mai abţinut şi a scos un ţipăt ascuţit sărind din pat şi repezindu-se în hol. S-a auzit ceva trosnind. A căzut la pământ, ţinând strâns căţelul şi aşteptându-se la ce era mai rău.

S-au aprins luminile. Asta a orbit-o. Frica cea de dinainte s-a dizolvat într-alta nouă, iar acum auzea şi voci. Emma s-a târât spre perete şi a îngheţat, holbându-se la cioburile de la glastra pe care o spărsese.

Or să o bată. Or să o trimită înapoi. Or să o închidă într-o cameră întunecoasă ca să fie mâncată.

— Emma? încă zăpăcit de somn, puţin cam ameţit din cauza drogului pe care îl fumase înainte, când el şi Bev făcuseră dragoste, Brian s-a apropiat de ea. Ea s-a chircit parând lovitura. Te simţi bine?

— Ei au spart, i-a spus ea, sperând că aşa n-o să fie bătută.

— Ei?

— Lucrurile din întuneric. Mama le-a trimis ca să mă ia.

— Oh, Emma. Şi-a lipit obrazul de căpşorul ei.

— Brian, ce… încheindu-se la halat, s-a apropiat Bev. A văzut ce rămăsese din glastra ei de Dresda şi a oftat, apoi s-a apucat să strângă cioburile. S-a rănit?

— Nu cred. E doar terorizată.

— Să ne uităm, i-a luat mâna Emmei. Era strânsă în pumn, cu braţul încordat. Emma! Avea vocea dură, dar parcă fără niciun subînţeles. Cu precauţie, Emma şi-a ridicat capul. Te-ai rănit? încă îngrijorată, Bev s-a aşezat

să se uite. Erau câteva picături de sânge pe tricoul alb. Bev i-a ridicat tricoul. Avea o zgârietură lungă, dar superficială. Totuşi, s-a gândit că majoritatea copiilor ar fi răcnit cât i-ar fi ţinut gura. Poate că Emma n-o făcea pentru că asta era nimic faţă de rănile pe care i le descoperise Brian când o îmbăiase. Cu un gest mai degrabă automat decât matern, Bev şi-a aplecat capul ca să o sărute. Când a zărit gura căscată a Emmei datorită uimirii, era pe deplin cucerită.

— Bine, dulceaţo, o să avem grijă de asta. A ridicat-o pe Emma în braţe şi a mângâiat-o.

— În întuneric sunt nişte lucruri, i-a şoptit Emma.

— Tati al tău o să le gonească de aici. Nu, Bri? Irlandezul din el, sau poate drogul, l-a făcut să se emoţioneze, când a privit-o pe femeia iubită ţinându-i în braţe copilul.

— Sigur, o să le prind şi o să le gonesc afară.

— După asta, poate mături şi cioburile, i-a spus Bev.

Emma şi-a petrecut noaptea, prima din noua ei viaţă, îngrămădită cu întreaga ei familie într-un pat mare de alamă.

CAPITOLUL 3

Cum făcuse în fiecare zi din ultimele nouă, Emma stătea la fereastra cea mare, în fotoliul din salonaşul din faţă şi privea afară. Se uita dincolo de grădina cu flori şi arbuşti plantaţi de-a lungul aleii cu pietriş şi aştepta. Rănile ei se vindecau, dar ei nu-i păsa. Nimeni din acea casă nouă şi mare nu o lovise. Încă. I se dăduse ceai în fiecare zi, chec cu zahăr şi păpuşele de la prietenii care veniseră în casa tatălui ei. Totul era foarte neclar pentru Emma. Făcea baie în fiecare zi, chiar dacă nu se murdărise, şi primea haine curate, plăcut mirositoare ca să se îmbrace. Nimeni nu-i spunea că e mică şi tâmpită pentru că îi era frică de întuneric. Lampa cu umbre roz era pusă în camera ei în fiecare noapte, iar pe pereţi erau pictaţi boboci de trandafiri. Monştrii reuşeau cu greu să vină în camera ei cea nouă. Îi era teamă să se simtă bine, pentru că era sigură că mama ei o să vină curând să o ia. Bev o dusese cu maşina frumoasă la cumpărături într-un magazin mare cu haine strălucitoare şi mirosuri plăcute.

Cumpărase sacoşe şi cutii cu lucruri pentru Emma. Emmei îi plăcea o rochiţă roz din organdi cu jupon. Se simţea precum o prinţesă când s-a îmbrăcat cu ea în ziua în care Tati şi Bev se căsătoriseră. Avea pantofi negri,

lucioşi, şi ciorapi albi. Nimeni nu o certase când îi rupsese la genunchi.

Nunta păruse foarte ciudată şi solemnă cu lumea care stătea afară în grădină sub soarele care uneori intra în nori. Unul dintre bărbaţi, pe care toată lumea îl striga Stevie era îmbrăcat cu 6 cămaşă lungă, albă, şi pantaloni largi albi. Cânta pe un ton răguşit, strunindu-şi o chitară albă. Emma s-a gândit că era un înger, dar când îl întrebase pe Johnno, el se mulţumise să râdă. Bev îmbrăcase o rochie multicoloră şi vaporoasă şi avea o coroniţă de flori în păr. Pentru Emma ea era cea mai frumoasă femeie din lume. Pentru prima oară în mica ei viaţă fusese invidioasă. Pentru că ea era frumoasă şi era mare şi stătea lângă Tati. Niciodată nu mai simţise spaima sau foamea. Şi, ca în poveşti, Brian era atât de îndrăgostit, încât era clar că or să fie fericiţi până la adânci bătrâneţi. Când se pornise ploaia, ei intraseră în casă pentru a mânca prăjituri şi a bea şampanie, într-o încăpere cu rafturi cu cărţi şi proaspăt zugrăvită. Mai multe chitare cântaseră; şi oamenii cântaseră şi râseseră. Femei frumoase în bluze scurte şi subţiri sau în rochii de bumbac unduios umpluseră casa. Unele dintre ele o alintaseră şi o mângâiaseră pe cap, dar majoritatea timpului ea fusese lăsată singură. Nimeni nu observase că îşi luase trei

prăjituri şi că îşi pătase guleraşul de la rochia cea nouă cu îngheţată topită. Nu mai fuseseră alte fetiţe că să se joace, iar Emma era prea mică pentru a fi interesată de numele şi de feţele personalităţilor muzicale care se aflau în casă. Plictisită, un pic îngreţoşată de prăjituri, se dusese în pat, urmărită de sunetele venite de la petrecere.

Mai târziu, se trezise. Agitată, îl trăsese pe Charlie să coboare scările. Dar aroma grea a fumului o oprise. I se părea cunoscut, prea cunoscut. Ca şi mirosul ginului, parfumul dulceag al marijuanei era legat în mintea ei de mama, de zgâlţâielile şi de loviturile care se abăteau asupra ei când Jane cobora din înălţimi.

Îngrozită, şovăia pe scări căutând apărare la Charlie. Dacă mama ei era acum acolo, avea să o ia. Emma ştia că n-o să mai îmbrace niciodată rochiţa roz, frumoasă, n-o să mai audă vocea lui Tati, nici n-o să mai meargă în magazine mari şi luminoase cu Bev. A îngheţat când a auzit paşi pe scară şi s-a aşteptat la ce era mai rău.

— Bună, Emma, fetiţo. Drogat, Brian apăruse lângă ea. Ce faci?

— Nimic. Ea s-a strâns mai tare lângă căţel. S-a făcut mică, foarte mică. Dacă ei nu te văd, atunci nu te lovesc.

— Nu e decât petrecerea. Stând pe coate, el rânjea spre tavan. Niciodată, în cele mai frenetice fantezii, nu

crezuse că într-o zi o să se distreze cu giganţi precum McCartney, Jagger, Daltrey, în propria lui casă. Şi nici nunta. Cristoase, era însurat. Un bărbat însurat cu un inel de aur la deget. Bătând tactul cu piciorul gol în ritmul muzicii care ajungea până sus pe scări, şi-a studiat inelul. Nu mai putea da înapoi, s-a gândit mulţumit. Era îndeajuns de catolic şi de idealist, destul încât să creadă că de-acum înainte aşa o să fie pentru totdeauna.

Era una dintre cele mai importante zile din viaţa lui, s-a gândit căutându-şi în buzunarul cămăşii ţigările pe care le uitase jos. Una dintre cele mai importante, s-a gândit din nou suspinând. Şi dacă tatăl lui fusese prea beat sau prea leneş ca să ia blestematele de bilete pe care i le trimisese în Irlanda, ce conta? Brian dispunea aici de toată familia care îi era necesară. A lăsat deoparte gândurile despre zilele trecute. De-acum înainte n-or să fie decât zilele viitoare. O întreagă viaţă în faţă.

— Ce zici, Emma? Vrei să te duci jos să dansezi pentru nunta lui Tati? Ea rămăsese cu umerii încovoiaţi şi de-abia de a dat din cap. Fumul care şerpuia ciudat prin aer o făcea să-i bată sângele în tâmple. Vrei prăjitură? A mângâiat-o uşor pe păr, dar ea rămăsese înţepenită. Ce-i cu tine? Deja îngreţoşată, în stomacul Emmei fremăta un amestec de teroare şi ceva dulceag. A sughiţat, i-a căzut

prăjitura şi ceaiul s-a vărsat pe picioarele tatălui ei. Distrusă, n-a scos decât un geamăt înainte de a se vârî în Charlie. Cum stătea aşa, prea speriată ca să se apere de lovitura care trebuia să vină, a auzit că el a început să râdă.

— Păi eu îmi închipuiam că te simţi puţin mai bine.

Prea amuzat ca să fie supărat, s-a ridicat în picioare şi a spus: Hai să strângem astea.

Spre uimirea Emmei nu fusese lovită, nici ciupită cu cruzime, nici zguduită. În loc de asta, el se băgase cu ea în baie şi îi făcuse un duş. El chiar cânta când apa curgea peste ei, ceva despre marinarii beţi şi asta o făcuse să-şi revină. Când s-au înfăşurat amândoi în prosoape, el a dus-o în patul din camera ei. Părul lui era ud şi lucios şi el se trântise la picioarele patului. În câteva secunde sforăia. Precaută, Emma se târâse de sub pături ca să stea lângă el. Adunându-şi curajul, se aplecase asupra lui şi îl sărutase pe obraz. Îndrăgostită pentru prima oară, îl îndesase pe Charlie sub braţul ţeapăn al lui Brian şi se dusese liniştită să doarmă. Apoi el plecase. După câteva zile de la nuntă venise maşina cea mare şi doi bărbaţi scoseseră afară bagajele. El o sărutase şi îi promisese să-i aducă un cadou. Emma nu putuse decât să-l privească tăcută când pleca, cum ieşea din viaţa ei. Nu mai credea

că o să se întoarcă, deşi o sunase la telefon. Bev spunea că el este în America unde fetele îl ovaţionează când îl văd, iar oamenii îi cumpără discurile de îndată ce apar. Dar câtă vreme el era plecat, nu mai era atâta muzică în casă şi Bev plângea uneori. Emma şi-o amintea pe Jane când plângea şi smucelile şi loviturile care îi însoţeau de obicei lacrimile. Aşa că aştepta, dar Bev nu o lovea niciodată, nici chiar noaptea când plecau şi servitorii, iar ele rămâneau singure în casa cea mare. Zi după zi, Emma se cuibărea în fotoliul de lângă fereastră împreună cu Charlie. Îi plăcea să-şi imagineze că maşina lungă şi neagră apărea pe drum, că avea să se oprească, să se deschidă uşa, să iasă tatăl ei afară. În fiecare zi, pentru că el nu venea, era sigură că n-o să mai apară niciodată. Plecase pentru că nu-i plăcea de ea, n-o dorea. Pentru că era enervantă şi tâmpită. Se aştepta că şi Bev o să plece şi o s-o lase singură în casa aceea mare. După aia o să vină mama.

*

Oare ce-i trecea prin minte fetiţei? se întreba Bev. O privea din prag când Emma stătea în noua ei poziţie din fotoliul de la fereastră. Copila putea rămâne acolo ore în şir, stătea răbdătoare ca o femeie bătrână. I se întâmpla

rar să se joace cu altceva decât cu ponositul de căţel pe care îl adusese cu ea. Dar şi mai rar fetiţa cerea ceva. Stătea cu ei de o lună, iar Bev era încă departe de a o înţelege. Doar cu câteva săptămâni înainte, planurile ei erau perfect stabilite. Sigur că voia ca Brian să aibă succes, dar mai mult îşi dorea o casă şi o familie împreună cu el.

Fusese crescută în Anglia la Church, într-o familie liniştită din clasa mijlocie. Morala, responsabilităţile, imaginea în faţa lumii fuseseră părţi importante ale existenţei; avusese parte de o educaţie bună, solidă, în ideea că va face un mariaj durabil, cu copii, cum trebuie. Niciodată nu se revoltase, pentru că nu avusese prilejul. Până la Brian. Ştia că, deşi părinţii veniseră la nuntă, n-or s-o ierte niciodată pentru că se mutase cu Brian şi trăise cu el înainte de căsătorie.

Nici n-or să înţeleagă vreodată de ce se măritase cu un cântăreţ irlandez care, nu numai că punea la îndoială autoritatea, dar şi scria cântece protestatare. I Fără îndoială că nu puteau privi cu bunăvoinţă copilul nelegitim al lui Brian şi faptul că fata lor acceptase situaţia. Totuşi, ce putea face ea? Copilul exista. Bev îşi iubea părinţii. Cu o parte din ea îşi dorea cu disperare aprobarea lor. Pe Brian, însă, îl iubea mai mult, atât de mult, încât uneori era

îngrozită. Şi copilul era al lui. Orice şi-ar fi dorit ea, orice planuri şi-ar fi făcut, asta însemna că fetiţa era la fel de mult şi a ei acum. Era greu să te uiţi la Emma şi să nu simţi ceva. Era un copil deosebit, indiferent cât de liniştit şi de retras încerca să fie. Dar arăta într-un anume fel. Avea acea privire superbă şi îngerească a tatălui ei. În plus, mai era acea inocenţă, o inocenţă ca un miracol, ţinând cont de felul în care trăise copilul în primii trei ani din viaţa sa. O nevinovăţie şi o acceptare, s-a gândit Bev. Ştia că dacă intra acum în cameră, ţipând şi lovind-o, Emma ar suporta totul cu un simplu geamăt. Asta o distrugea pe Bev, mai ales că sărăcia mizerabilă nu existase în viaţa ei. Copilul lui Brian. Instinctiv Bev şi-a pus o mână deasupra vieţii pe care o purta în ea. Dorise cu atâta disperare să-i ofere lui Brian primul lui copil. Dar nu se putuse. De câte ori avea un resentiment, era de ajuns s-o privească pe Emma ca să-i treacă. Cum ar putea ea să respingă pe cineva atât de vulnerabil? Totuşi nu putea s-o iubească, cel puţin nu atât de necondiţionat, de natural, cum o iubea Brian. Ea nu voia s-o iubească, a admis Bev. Era copilul altei femei, o legătură care întotdeauna o să-i amintească de intimitatea lui Brian cu altcineva. Dacă ar fi fost de-acum cinci ani sau zece, n-ar fi contat. Dar câtă vreme Emma era acolo; Jane o să facă parte din vieţile lor.

Brian fusese primul bărbat cu care se culcase ea şi, deşi ştiuse că mai fuseseră şi altele, îşi spusese că dragostea dintre ei doi fusese ca o iniţiere. La dracu', de ce trebuise să plece acum, când totul era în prefacere? Mai era şi copilul ăsta alunecând prin casă ca o umbră. Erau şi muncitorii care băteau mereu cu ciocanele şi mai era şi presa. Era atât de urât, exact aşa cum o avertizase Brian că o să fie, cu titlurile mari, cu numele lui, cu al ei, cu al lui Jane. Teribil de tare detesta să vadă poza ei şi a lui Jane pe aceeaşi pagină de ziar. Ura aceste povestioare obraznice, mizerabile, despre soţii noi şi amanţi vechi. Nu încetaseră rapid, aşa cum se rugase ea. Erau speculaţii şi întrebări despre cele mai intime zone din viaţa ei. Ea era acum doamna Brian McAvoy şi devenise proprietatea publicului. De nenumărate ori îşi spusese că o să fie capabilă să tolereze curiozităţile publicului, lipsa de libertate, articolele penibile, pentru că îşi dorise din suflet să se mărite cu Brian. Şi rezistase. Nu se ştia cum. Dar când el era plecat ca acum, la mii de mile distanţă, se întreba cum o să reziste o viaţă la hăituiala fotografilor, la fuga din faţa microfoanelor, la necesitatea de a se deghiza şi a purta ochelari, chiar pentru a cumpăra o banală pereche de pantofi. Se întreba dacă Brian va înţelege vreodată cât de umilitor era pentru ea să vadă ceva atât de intim, precum

sarcina.

Ei, descris în titluri de ziare, pentru ca străinii să le citească la ceaiul de dimineaţă.

Nu putea râde citind aceste speculaţii când el nu era acolo, dar nici nu putea să nu le bage în seamă. Aşa că pleca rar de acasă când el nu era acolo. În mai puţin de două săptămâni, casa pe care o crezuse intimă şi luminoasă devenise o închisoare. O închisoare pe care o împărţea cu copilul lui Brian. Dar ea era destul de tare fiica părinţilor ei ca să îşi cunoască datoria şi să nu se abată de la ea.

— Emma. Bev i-a zâmbit când Emma s-a întors spre ea. Vrei ceai?

Emma recunoştea foarte repede şi nu se încredea într-un zâmbet fals.

— Nu mi-e foame, şi l-a strâns mai tare pe Charlie în braţe.

— Nici mie nu îmi e. Dacă tot erau aici împreună, s-a decis Bev, ar fi putut măcar vorbi una cu cealaltă. E greu să te simţi bine la ceai cu toate bocănelile astea. S-a apropiat de fotoliul în care stătea Emma. Aici e un loc drăguţ.

— Cred că o să mai plantez nişte trandafiri. Ce părere ai?

Emma şi-a scos uşor buza în afară şi a dat din umeri.

— Când eram fetiţă, noi aveam o grădină frumoasă, a continuat Bev disperată. Vara mă duceam acolo cu o carte şi ascultam zumzăitul albinelor. Uneori nici măcar nu citeam, doar visam. E ciudat, dar prima oară când i-am auzit vocea lui Brian, eu eram în grădină.

— El locuia cu tine? acum Emma îi dădea atenţie, s-a gândit Bev. Fusese suficient să audă numele lui Brian.

— Nu. Era la radio. Era primul lor disc *Ţinutul umbrelor*. Cânta: „Noaptea, la miezul nopţii când umbrele îmbrăţişează Juna". Bev a fredonat melodia uşor, apoi s-a oprit când Emma a acompaniat-o cu o voce surprinzător de puternică şi de clară.

— „Iar pământul este fierbinte şi nemişcat, şi eu te aştept cu nerăbdare". Da, aşa este. Fără a-şi da seama, Bev a întins mâna s-o mângâie pe Emma pe păr. Mie mi se părea că el cântă numai pentru mine. Sunt sigură că fiecare fată crede aşa.

Emma nu a spus nimic o clipă, amintindu-şi cum mama ei cântase acompaniind discul, bând şi plângând în vreme ce cuvintele se răspândeau prin apartament.

— Ţi-a plăcut pentru că el cânta?

— Da. După aceea l-am întâlnit şi mi-a plăcut şi mai mult.

— De ce a plecat?

— Muzica, muzica lui. Bev s-a uitat la Emma care avea ochii plini de lacrimi. Aveau aceleaşi sentimente, deşi n-ar fi dorit şi nu se aşteptase la asta. Oh, Emma, şi mie mi-e dor de el, dar o să se întoarcă acasă peste câteva săptămâni.

— Şi dacă nu se întoarce?

Era o nebunie, dar Bev uneori se trezea cu aceeaşi spaimă în mijlocul nopţii.

— Ba o să se întoarcă. Un bărbat ca Brian are nevoie de oameni care să-l asculte cântând şi trebuie ca el să fie acolo. Adesea o să plece, dar întotdeauna se va întoarce. El te iubeşte pe tine şi mă iubeşte şi pe mine. Dorind să se liniştească pe ea însăşi, dar şi pe Emma, i-a luat mâna. Şi mai e un lucru. Ştii de unde vin bebeluşii?

— Bărbaţii îi bagă în doamne, dar după aia ei nu-i mai vor.

Bev tare ar fi vrut s-o facă zob pe Jane în acest moment. Deşi mama ei fusese întotdeauna rezervată şi îi vorbise aluziv, Bev credea foarte tare în spunerea lucrurilor pe nume.

— Bărbaţii şi femeile care se iubesc unul pe celălalt fac bebeluşi împreună şi îi doresc foarte mult. Eu am chiar aici un bebeluş, l-a apăsat mâna Emmei pe burtă. Este

bebeluşul tatălui tău. Când o să se nască o să fie fratele sau sora ta. După un moment de şovăială, Emma şi-a plimbat mâna peste burta lui Bev. Nu putea înţelege cum de era un copil înăuntru. Doamna Perkins, vecina lor, avusese un pântec imens înainte să apară micul Donald.

— Unde este?

— Înăuntru. Acum e foarte, foarte mic. Are numai trei luni şi îi mai trebuie şase ca să crească şi să iasă afară.

— O să-i placă de mine?

— Cred că da. Brian o să fie tatăl lui aşa cum este şi tatăl tău.

Încântată, Emma a început să mângâie burta lui Bev, aşa cum mângâia uneori căţelul de jucărie.

— O să am multă grijă de bebeluş. Nimeni n-o să-l lovească.

— Nu, nimeni n-o să-l lovească. Cu un suspin, Bev a luat-o cu braţul pe după umeri pe Emma şi de această dată Emma nu s-a îndepărtat, ci a rămas ţeapănă, fascinată, cu o mână pe burta lui Bev. Sunt un pic speriată pentru că o să devin mămică, Emma. Poate că tu o să mă laşi să fac practică pe tine. A respirat profund şi s-a ridicat luând-o pe Emma cu ea. O să începem chiar acum. Să mergem să punem rochiţa ta frumoasă şi roz. Plecăm în oraş la ceai. Să-i ia dracu’ de reporteri, de curioşi, de nătângi! O să ne

prefacem în cele mai frumoase doamne din Londra şi o să luăm ceaiul la *Ritz*.

*

Pentru Emma acesta fusese începutul primei ei legături cu o altă femeie, fără a fi bazată pe teamă sau intimidare. În zilele următoare, făcuseră cumpărături la *Harrod's*, se plimbaseră în Green Park şi luaseră masa la *Savoy*. Bev nu-i mai băga în seamă pe fotografii care le pozau. Când descoperise dragostea Emmei pentru materialele frumoase în culori luminoase, îi luase o grămadă, fără rezervă. În două săptămâni, fetiţa care venise la ea doar cu o cămaşă avea un şifonier care gemea de haine. Dar noaptea singurătatea se făcea simţită, când fiecare stătea în pat tânjind după acelaşi bărbat. Dorul Emmei era mai direct. Ea dorea ca Brian să se întoarcă pentru că o făcea să se simtă bine. Dragostea nu era ceva care să o facă să agonizeze. Dar Bev agoniza. Se îngrozea că el ar putea să se sature de ea, că ar putea găsi pe cineva care să-i placă mai mult în lumea în care trăia. Ducea şi lipsa sexului pe care îl împărtăşeau, atât de bun, atât de important. Era atât de uşor să creadă că o să o iubească întotdeauna, că o să fie cu ea întotdeauna după

ce făceau dragoste şi înainte de a adormi. Dar acum, singură în patul mare de alamă, se întreba dacă nu cumva el îşi umplea singurătatea nu numai cu muzica, ci şi cu o femeie.

*

Cerul începea să se lumineze când a sunat telefonul. Bev l-a ridicat la al treilea apel.

— Da. Şi-a dres glasul. Bună.

— Bev. Vocea lui Brian era grăbită. Dintr-odată trează, s-a ridicat în capul oaselor.

— Bri. Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul. Este un succes bubuitor, Bev. În râsul lui se simţea un fel de nebunie, de surescitare, în fiecare noapte e lume tot mai multă. A trebuit să fie dublată paza ca să ţină fetele departe şi să nu se arunce pe scenă. E o dementă, Bev. Teribil. În noaptea asta una dintre ele i-a apucat mâneca lui Steve când ne făceam drum spre limuzină. L-a lăsat fără haină. Presa spune despre noi că suntem avangarda celui de-al doilea val al invaziei britanice. Avangardişti.

Căzând înapoi între perne, Bev a încercat să-şi arate entuziasmul:

— E minunat, Brian. La televizor au fost unele secvenţe, dar nu cine ştie ce.

— E ca şi când ai fi gladiator, să stai acolo pe scenă şi să asculţi ovaţiile. I se părea că nu putea să-i explice nici chiar ei fiorul şi tensiunea. Cred că şi Pete a fost impresionat. Bev a zâmbit gândindu-se la managerul lui atât de practic, pe care nu îi interesau decât afacerile.

— Ei, în cazul ăsta, a fost ceva.

— Mda. A tras din pipa cu marijuana pe care o aprinsese. Mi-aş dori să fii aici. Ea auzea zgomotele din fundal, muzica dată tare, râsete amestecate de bărbaţi şi de femei.

— Şi eu aş vrea.

— Atunci vino. El a împins deoparte o blondă pe jumătate goală şi cu ochii lucioşi care încerca să i se bage între picioare. Fă-ţi valiza şi zboară aici.

— Ce?

— Vorbesc serios. Nici pe jumătate nu e atât de bine cum ar fi cu tine aici. În partea cealaltă a camerei, o brunetă de vreun metru optzeci se dezbrăca fără grabă. Stevie, chitaristul principal, zdrobea o chitară ca pe o bomboană. Uite, ştiu că am hotărât să rămâi acasă, dar am greşit. Trebuie să fii aici, cu mine.

Ei i-au venit lacrimi în ochi deşi o apucase totodată şi

râsul.

— Vrei să vin în America?

— Cât se poate de repede. Ne putem întâlni la New York în… fir-ar să fie! Johnno, când ajungem noi la New York? Johnno era trântit pe o banchetă, ascultând ultimul disc al lui Jim Beam. Unde dracu' suntem noi acum? Nu-mi amintesc. Brian şi-a frecat ochii obosiţi şi a încercat să se concentreze. Avea mintea înceţoşată de băutură şi de fum. O să-l caut pe Pete ca să se ocupe de amănunte. Tu împachetează.

Ea deja coborâse din pat.

— Ce-o să fac cu Emma?

— Adu-o şi pe ea. Încântat că vorbeşte cu familia lui, Brian i-a rânjit blondei. Pete o să găsească modalitatea să-i facă un paşaport. Cineva o să te sune după-amiază şi o să-ţi spună ce să faci. Cristoase, îmi lipseşti, Bev.

— Şi tu îmi lipseşti. O să fim acolo cât mai curând. Te iubesc, Bri, mai mult decât pe oricine.

— Şi eu te iubesc. O să vorbim în curând. Necăjit şi agitat, Brian s-a întins după sticla cu coniac în clipa în care a închis telefonul. O dorea să fie cu el acum, nu mai târziu, nici măcar cu o oră mai târziu. Doar ca să-i audă vocea, atât de tare îi ducea lipsa. Ea vorbise ca în noaptea în care se întâlniseră – timidă, un pic şovăitoare. Era atât de

înduioşător de nelalocul ei în cârciuma afumată unde cânta orchestra lui. Dar nu era numai timiditate la ea, mai era şi altceva atât de solid, de adevărat. Nu fusese în stare să şi-o scoată din minte, nici în noaptea aceea şi în nicio altă noapte de atunci. A ridicat coniacul şi a băut cu sete. Se părea că bruneta şi Steve aveau intenţia să facă sex într-unul din dormitoare. Blonda se dăduse la Johnno şi se freca cu trupul ei zvelt de bateristul lor, P. M.

Pe jumătate amuzat, pe jumătate invidios, Brian a continuat să bea. P. M. de-abia de avea douăzeci şi unu de ani, cu faţa rotundă şi tânără, cu acnee până pe bărbie. Părea totodată obosit şi încântat, când blonda a alunecat mai jos ca să-şi vâre faţa în poala lui. Brian şi-a închis ochii şi, cu capul plin de muzică, a adormit. A visat-o pe Bev şi prima noapte pe care o petrecuseră împreună. Stătuseră cu picioarele încrucişate pe podeaua din apartamentul lui, vorbind serios despre muzică, despre poezie. Yeats şi Byron şi Browning. Îşi treceau unul altuia ţigara cu marijuana. Habar n-avusese că atunci se întâlnise ea pentru prima oară cu drogurile. Tot aşa cum nu ştiuse, până când nu intrase în ea, acolo pe podeaua cu lumânările care arseseră până la capăt, că fusese prima ei întâlnire cu sexul. Ea gemuse un pic. În loc să-l facă să se simtă vinovat, lacrimile ei îi produseseră dorinţa de a o

proteja. El se îndrăgostise total şi oarecum poetic. Asta fusese în urmă cu mai bine de un an, dar de-atunci nu mai fusese cu nicio altă femeie. De câte ori era tentat, îi apărea chipul lui Bev.

Căsătoria fusese pentru ea şi copil, copilul lui, pe care îl purta ea. El nu credea în căsătorie, în nebunia unui contract cu iubirea, dar nu-i părea rău. Pentru prima oară din copilăria lui mizerabilă avea ceva mai mult decât muzica, pentru a-l face să se simtă bine şi pentru a-l excita.

„Te iubesc mai mult decât pe oricine”.

Nu, el nu-i putea spune asta ei cu onestitatea cu care i-o putea spune ea lui. Probabil că el n-o să fie niciodată în stare să i-o spună. Dar o iubea şi, când iubea, el era loial.

— Haide, băiatule. Johnno l-a tras pe Brian în picioare. Hai, că e rost de pat pentru tine.

— Vine Bev, Johnno. Johnno şi-a ridicat o sprânceană şi a privit peste umăr la unduirea trupurilor.

— O să ne întâlnim la New York. Cu un zâmbet, Brian s-a făcut că îl strânge de gât pe Johnno. O să mergem la New York, Johnno, pentru că suntem cei mai buni.

— E că-i grozav, nu? Johnno l-a dus pe Brian la pat. Dormi, Bri. O să trecem prin întreaga afacere din nou, mâine.

— Du-te şi trezeşte-l pe Pete, a mormăit Brian când Johnno i-a scos pantofii. Paşaport pentru Emma. Bilete. Trebuie să fac ce e normal pentru ea.

— O să faci. Privind scurt şi plictisit la noul lui ceas elveţian, Johnno s-a gândit că Pete n-o să fie încântat să fie trezit, dar s-a repezit să execute ce i se ceruse.

CAPITOLUL 4

La primul ei zbor transatlantic, Emma a călătorit cu clasa întâi. Şi se simţea îngrozitor. Nu reuşea, deşi Bev o ruga din când în când, să privească la norişorii de afară sau prin paginile unei cărţi cu poze, pe care i-o luase în bagaj. Chiar şi după ce se golise, stomacul Emmei continua să chiorăie. Îşi dădea vag seama că Bev nu avea nicio putere şi că stewardessa îi vorbea blând. Nu conta că avea o îmbrăcăminte nouă, cu o fustă scurtă, roşie şi o bluză subţire cu floricele. Nu conta că i se promisese o vizită la etajul superior de la *Empire State Building*. Greaţa nu se mai potolea, aşa că nu-i mai păsa că o să-l vadă pe tatăl ei.

Până când aterizase avionul pe JFK, era prea slăbită ca să mai stea în picioare. Bev a dus-o în braţe la vamă. După ce a completat formalităţile, aproape că a izbucnit în lacrimi zărindu-l pe Pete.

În costumul lui impecabil *Savile Row*, el a privit lung la copilul palid şi la femeia stresată.

— A fost grea călătoria? Bev a râs:

— Oh, nu. A fost un deliciu de la început până la sfârşit. Unde este Brian?

— El a vrut să vină, dar eu l-am oprit, l-a luat valiza lui Bev, apoi braţul. Băieţii nu pot deschide o fereastră ca

să respire un pic, fără a produce o isterie în masă.

— Şi ţie îţi place treaba asta.

El a rânjit, conducând-o înspre ieşire.

— Deşi sunt optimist, tot nu m-am aşteptat la aşa ceva. Brian o să devină un om foarte bogat, Bev. Toţi o să devenim bogaţi.

— Banii nu înseamnă totul pentru Bri.

— Nu, dar nu-l văd eu dându-i deoparte din drum când or începe să curgă. Hai, am o maşină care aşteaptă. Ea a clătinat-o pe Emma, dar fetiţa n-a făcut decât să mormăie rămânând moale în braţele lui Bev.

— Bagajele.

— Or să fie aduse la hotel. Sunt o grămadă de poze cu tine în reviste.

Era o limuzină albă, Mercedes, mare cât un vapor. La privirea uluită a lui Bev, Pete a rânjit iar.

— Câtă vreme eşti măritată cu un rege, fetiţo, trebuie să călătoreşti cu stil. Fără să spună nimic, Bev s-a aşezat în spate şi şi-a aprins o ţigară. Spera că numai din cauza zborului lung şi neplăcut se simţea atât de rău. Între ea şi Pete, Emma se cuibărise pe scaun şi dormea la prima ei călătorie cu limuzina.

Pete n-a zăbovit în hol la *Waldorf*, ci le-a urcat imediat în lift. Nu ştia dacă să se bucure de norocul lor. O

scenă cu mulţimea la aeroport, în stradă sau în faţa hotelului n-ar fi fost plăcută, dar ar fi folosit. Aşa se vând discurile.

— V-am luat un apartament cu două dormitoare. Cheltuiala aceasta în plus îl cam deranja, dar i se părea justificată şi prezenţa lui Bev avea să-l facă pe Brian mai cooperant şi mai creativ. Făcea bine şi pentru presă să se afle că familia lui Brian călătorea cu el. Dacă nu putuse să promoveze un Brian-bărbat singur şi sexy, putea, în schimb, promova un soţ iubitor şi un tată. Tot era bine. Suntem la acelaşi etaj, a continuat el. Şi paza este foarte severă; la Washington D. C., două adolescente au reuşit să intre în camera lui Stevie în căruciorul unei servitoare.

— Pare o glumă.

El s-a mulţumit să dea din umeri, amintindu-şi că Stevie fusese suficient de beat ca să aprecieze oferta fetelor. Chitaristul considerase că două fete de şaisprezece ani făceau cât una de treizeci şi doi.

— Băieţii au programate nişte interviuri astăzi, iar mâine spectacolul de la Sullivan.

— Brian nu mi-a spus unde mergem în continuare.

— Philadelphia, apoi Detroit, Chicago, şi. Louis…

— Cu atât mai bine. Bev a suspinat de mulţumire când uşile liftului s-au deschis. La dracu’, ce conta unde se

mai duceau? acum era aici. Nu conta câtuşi de puţin că era teribil de obosită sau că braţele o dureau din cauza Emmei care dormea. Era aici şi simţea prezenţa lui Brian în aer.

— Tocmai bine, a zis Pete scoţând o cheie. Aveţi câteva ore înainte de interviul băieţilor. E pentru o revistă nouă la prima apariţie de anul acesta, *Rolling Stone*. Ea a luat cheia, încântată că el nu se amesteca în programul celor două ore pe care le avea cu Brian.

— Mulţumesc, Pete. O să fie gata pentru interviu, în momentul în care a deschis uşa, Brian a venit în fugă din dormitor ca să le îmbrăţişeze pe ea şi pe Emma.

— Slavă Domnului, a murmurat sărutând-o pe Bev pe faţă. A luat-o pe micuţa adormită, pe Emma. Ce n-a mers?

— Acum e bine. Bev şi-a tras mâna liberă şi şi-a trecut-o prin păr. I-a fost îngrozitor de rău în avion. A dormit greu. Cred că o să se simtă bine la trezire.

— Perfect. Fetiţa nu se mişca. A dus-o în cel de-al doilea dormitor şi a aşezat-o pe pat.

— Tată?

— Da. Îl recunoştea. Acum dormi puţin. Totul e perfect.

Liniştită de vocea lui, a adormit din nou. El a lăsat automat uşa deschisă, apoi s-a ridicat să se uite la Bev. Era palidă de oboseală, cearcănele de sub ochi i-i făceau mai

mari şi mai întunecaţi. Creştea în el dragostea şi mai puternică, o dorinţă mai mare decât oricând. Fără a spune nimic a luat-o în braţe şi a dus-o în pat. Parcă nu mai avea cuvinte. Cuvintele sunt pentru poezie. Mai târziu or să-i vină în minte fragmente de cuvinte, toate de acelaşi fel, dar altceva era mult mai preţios în acel moment. Ea era atât de total a lui. Radioul de lângă pat mergea, la fel şi televizorul de la capătul patului. Aşa învinsese tăcerea din camere. Când a atins-o, ea a devenit muzica de care avea nevoie. Aşa că o savura. A dezbrăcat-o fără grabă, privind-o, absorbind-o. Toate celelalte sunete dispăruseră, nu auzea decât cântecul şoptit al mâinilor care alunecau pe pielea ei. Prin ferestre se strecura lumina soarelui, iar patul larg şi moale scârţâia sub ei.

Trupul ei deja suferea schimbări uşoare, din cauza vieţii care se dezvolta în ea. Şi-a trecut mâna peste burta rotunjită, uluit, înnebunit, cu umilinţă. Şi-a pus plin de respect buzele pe carnea ei. Era caraghios, s-a gândit, dar se simţea precum un soldat întors de la război acoperit cu cicatrici şi medalii. Poate nu era atât de caraghios. Arena în care luptase el şi învinsese era una pe care nu se afla şi ea. Ea ar fi trebuit mereu să îl aştepte. Se simţea asta în ochii ei, în braţele ei, când îl îmbrăţişau cu tandreţe. Această promisiune şi această răbdare se simţeau pe

buzele ei când se deschideau pentru ale lui. Pasiunea ei era întotdeauna mai gravă decât a lui, mai puţin egoistă, şi venea în întâmpinarea celor mai acute şi mai temerare dorinţe ale lui. Cu ea, el se simţea mai bărbat, şi mai puţin un simbol al unei lumi înfometate după simboluri. Când a pătruns în ea, a scos prima vorbă, pronunţându-i numele cu un suspin lung de mulţumire şi de speranţă. Mai târziu, când ea stătea pe jumătate adormită sub cearceafurile şifonate, Brian s-a aşezat la capătul patului. Ea era saturată de sex, dar mintea lui nu era liniştită. Tot ce dorise vreodată, tot ce visase, îi era acum la îndemână.

— Pete a filmat concertul de la Atlanta. Iisuse, a fost nemaipomenit, Bev. Nu numai că admiratorii ţipau, asta nu era nimic. Uneori de-abia dacă te puteai auzi singur din cauza zgomotului. Erai ca pe un aeroport cu avioanele luându-şi zborul, dar amestecat cu oamenii care făceau zgomot şi care erau în ele doar ascultând, nu ştiu dacă înţelegi. Uneori puteai să vezi printre lumini şi prin fum şi-ar fi trebuit să vezi chipuri. Poţi să cânţi doar pentru un singur om. Apoi Stevie s-a amestecat în mulţime, ca în *Undercover* şi ei au înnebunit. Era, nu ştiu, mai mult decât dacă ai fi făcut sex.

— Iartă-mă, nu pot fi de acord. Râzând, el a mângâiat-o pe coapsă.

— Sunt atât de mulţumit că eşti aici. Este o vară specială. Se simte din aer, se vede pe chipurile oamenilor. Şi noi suntem o parte din asta. N-o să te mai întorci înapoi de-acum încolo, Bev.

— La Londra mă întorc. Ea l-a tachinat privindu-l.

— Nu. El era uşor nerăbdător, uşor amuzat de faptul că luase totul în sensul propriu al cuvântului. Mă refer la felul în care decurg lucrurile. Nu mai e cum a fost, să ne rugăm să cântăm în cine ştie ce cârciumă prăpădită, mulţumiţi dacă prindem pe gratis bere şi cartofi prăjiţi. Bev, suntem în New York, şi milioane de oameni ne-au ascultat. Şi asta are importanţă. O să devenim mari. La asta am visat întotdeauna. Ea i-a luat mâinile.

— Tu întotdeauna ai fost important, Bri.

— Nu. Nu eram decât unul dintre cântăreţi. Dar acum gata, Bev. Niciodată nu va mai fi aşa. Oamenii sunt atenţi. Banii vor face posibilă ascensiunea noastră – să facem mai mult decât rock pentru băieţi şi fete. Acum se duce un război, Bev. O întreagă generaţie e în schimbare. Noi putem deveni vocea acestei generaţii.

Ea nu înţelegea visurile mari, impresionante, dar idealismul lui o atrăsese încă de la început.

— Numai pe mine să nu mă laşi în urmă.

— N-aş putea. Era sincer. Pentru tine vreau ce e mai

bun, Bev. Pentru tine şi pentru copil. Jur. Trebuie să mă îmbrac, l-a sărutat amândouă mâinile, apoi şi-a dat pe spate părul transpirat. Pete e cu adevărat mare pentru că ne dă posibilitatea să apărem în primul număr al revistei, care o să iasă în noiembrie, l-a întins şi ei un tricou. Haide.

— Am crezut c-o să rămân aici.

— Bev… Mai trecuseră prin asta şi înainte. Eşti nevasta mea. Oamenii vor să afle despre tine, despre noi. Este deosebit de important din cauza Emmei. Vreau ca toată lumea să vadă că noi suntem o familie.

— O familie ar trebui să fie ceva strict personal.

— Poate, dar poveştile despre Emma există deja. El le văzuse, cu duzinile, considerând-o pe Emma copil din flori. Ar fi putut fi lucruri şi mai rele, a reflectat el, de vreme ce Emma apăruse ca rod al unei iubiri foarte îndepărtate. Era celălalt copil al lui, s-a gândit, punându-şi o mână pe burta lui Bev, care deja fusese făcut din dragoste. Pentru asta am nevoie de tine – să fii împreună cu mine. Ei nu-i convenea, dar a sărit din pat şi a început să se îmbrace. După douăzeci de minute, cineva a bătut în uşă.

— Johnno.

I-a zâmbit rapid lui Bev.

— Ştiam eu că n-o să poţi sta departe de mine. A

sărutat-o cu o emoţie exagerată. Când ea râdea, a privit pe deasupra capului ei, căci se ivise Johnno în prag. A, deci el ne-a găsit. Mai bine ne-am lua măsuri. Unde-ai găsit pălăria asta ridicolă? Doar atât a întrebat Brian.

După ce a lăsat-o pe Bev din braţe, Johnno şi-a îndreptat pălăria albă, moale.

— Îţi place? E o minunăţie.

— Arăţi tare mândru, a comentat Brian înainte de a se duce spre bar.

— Ia te uită. Ştiam că am ales ceva potrivit. Era gata să mă coste viaţa, dar am reuşit să scap de aici şi am făcut ceva cumpărături pe Fifth Avenue. Vreau şi eu un pic, fetiţo. A făcut semn cu capul spre whisky-ul pe care-l turna Brian.

— Ai reuşit? Brian stătea cu sticla într-o mână şi cu paharul în cealaltă.

— Cu ochelari de soare, o tunică înflorată… S-a strâmbat. Ăsta e un loc pentru mine, Brian, băiatule. Eu sunt New York-ul.

— Pete o să-ţi taie capul dacă află că ai plecat pe contul tău.

— Al dracu’ Pete, a zis vesel Johnno. E grozav, deşi nu e tocmai genul meu. Şi unde-i micuţa?

— Doarme. Bev şi-a luat o ţigară. Brian a răspuns la

următoarea bătaie în uşă. Înăuntru a pătruns Stevie şi după un semn nonşalant spre Bev s-a îndreptat spre bar. P. M. a urmat după el, puţin cam palid, şi s-a aruncat într-un fotoliu.

— Aşa că, a zis Pete, o să facem interviul aici. O să vină cu reporterul. De unde-ai luat pălăria? l-a întrebat pe Johnno.

— Este o poveste lungă şi tristă, fiule. Privind pe deasupra, a zărit-o pe Emma stând în uşa dormitorului ei. Nu te uita acum, dar avem companie. Bună, puştoaico. Ea a râs un pic, dar n-a intrat. Deocamdată n-avea ochi decât pentru Brian. El a luat-o în braţe.

— Emma. Cum te simţi pe post de călător internaţional? Ea s-a gândit că visase, că nu fusese adevărat că el o băgase în pat şi o sărutase pe obraji. Dar nu era un vis, pentru că el era acolo, îi zâmbea, iar vocea lui făcea să-i dispară orice durere de stomac.

— Mi-e foame, a zis şi a zâmbit larg.

— Nu mă miră. I-a sărutat gropiţa de la colţul gurii. Ai vrea prăjitură cu ciocolată?

— Supă, a intervenit Bev.

— Prăjitură şi supă, a acceptat el. Şi nişte ceai. A pus-o jos ca să se ducă la telefon să sune la *room service*.

— Vino aici, Emma. Am ceva pentru tine. Johnno i-a

arătat perna de lângă el. Ea şovăia. Mama ei îi făcuse de multe ori aşa şi fusese o păcăleală. Dar Johnno zâmbea cu adevărat. Când s-a aşezat, el a scos din buzunar un ou de plastic. Înăuntru era un inel de jucărie cu o piatră roşie, frumoasă. Emma a scos un geamăt când i l-a pus în mână. Rămăsese mută şi răsucea oul, privind cum alunecă inelul dintr-o parte în cealaltă. Nu era mare lucru, s-a gândit Johnno. Un fleac. Mai impresionat decât ar fi vrut a deschis oul pentru ea, apoi i-a strecurat inelul pe deget.

— Uite. Suntem logodiţi. Emma a zâmbit spre inel. Apoi i-a zâmbit şi lui.

— Pot să stau pe genunchii tăi?

— Te rog. El s-a aplecat spre urechea ei. Dar dacă faci pe tine, se termină cu logodna. Ea a râs, s-a aşezat în poala lui şi a început să se joace cu inelul.

— Întâi cu soţia mea, apoi cu fiica mea, a comentat Brian.

— N-ar trebui să te îngrijorezi decât dacă ai avea un fiu. Stevie manipula cuvintele cu aceeaşi uşurinţă ca pe băutură. Apoi s-a gândit că mai bine şi-ar fi înghiţit vorba.

— Scuze, a mormăit când în cameră s-a aşternut tăcerea. Sunt mahmur. Asta mă indispune.

Când s-a auzit bătaia în uşă, Johnno a ridicat leneş din umeri.

— Arborează-ţi zâmbetul faimos, fiule. Trebuie să faci faţă.

Johnno era furios, dar o ascundea binişor, cel puţin cât a stat tânărul reporter bărbos. Ăştia habar n-aveau, s-a gândit. Niciunul dintre ei, cu excepţia lui Brian care mersese la şcoală cu el. El ştia ce nume i se dădea – pisicuţă, pederast, homosexual. Cuvintele îl răneau mult mai tare decât bătăile pe care le lua. Johnno era conştient că ar fi luat-o pe coajă de mai multe ori dacă n-ar fi fost Brian mereu gata cu pumnii şi cu loialitatea lui ca să-l apere. Ei se uniseră, doi băieţi de zece ani, cu taţi beţivani. Sărăcia nu era neobişnuită în partea de est a Londrei şi întotdeauna se găseau haimanale gata să-ţi sucească braţul ca să le dai un ban. Existau metode să scape din locul ăla. Pentru el şi Brian scăparea fusese muzica.

Elvis, Chuck Berry, Muddy Waters. Ei strângeau orice bănuţ pe care-l puteau câştiga sau furau ca să cumpere acele preţioase discuri. La doisprezece ani, colaboraseră la primul lor cântec – nu prea grozav, îşi amintea acum Johnno, conţinea tot felul de locuri comune, şi îl cântaseră la chitara lor cu trei corzi. Ei dăduseră pe această chitară un butoiaş din ginul tatălui lui Brian, iar Brian luase o bătaie urâtă. Dar făceau muzică.

Johnno avea aproape şaisprezece ani când realizase

ce anume era. Încercase cu fetele, dar asta nu-i schimbase destinul. Efortul, lacrimile şi sexul nu îl schimbaseră.

Până la urmă Brian îl ajutase să se accepte. Băuseră, târziu noaptea, în apartamentul lui Brian. De data asta, Johnno luase whisky de la tatăl lui. Mirosul gunoiului le pătrundea în nări când stăteau cu o lumânare între ei bând pe rând din sticlă. Pe casetofonul rablagit, Roy Orbison susura cântecul *Numai singuraticul*. Confesiunea lui Johnno apăruse odată cu jeluirile tipice vieţii şi începuse să ameninţe cu sinuciderea.

— Sunt un nimic şi niciodată n-o să fiu altceva. Trăiesc ca un porc blestemat. Râgâia whisky. Bătrânul meu beţiv şi mama plângăcioasă şi cicălitoare n-or să mă ajute niciodată să mă schimb. Soră-mea este târfă de stradă, iar frăţiorul meu mai mic a fost arestat de două ori luna asta.

— Trebuie neapărat să ieşim din asta, a zis Brian cu filosofia pe care ţi-o dă băutura. Cu ochii pe jumătate închişi, îl asculta pe Orbison. Voia să cânte întocmai ca el, cu acea melancolie fantastică. Trebuie să trăim altfel, Johnno. Şi o s-o facem.

— Altfel. Nu pot face nimic altfel. În afară de a mă sinucide. Poate o s-o fac.

— Ce dracu’ tot vorbeşti? Brian a scotocit prin

pachetul mototolit de *Pall Mall* şi a găsit o ţigară.

— Sunt pederast. Johnno şi-a trântit capul pe braţele încrucişate şi a aşteptat.

— Homo? Brian s-a oprit cu chibritul la câţiva centimetri de ţigară. Haide, Johnno, nu fi scrântit.

— Ţi-am spus, sunt homo. Vocea i s-a ascuţit şi şi-a ridicat faţa disperată, înlăcrimată înspre Brian: îmi plac băieţii. Sunt un nenorocit, un prăpădit de poponar.

— Eşti sigur? Deşi era zguduit, băutura îl făcea mai receptiv.

— De ce dracu' ţi-aş spune dacă n-aş fi sigur? N-am putut-o regula pe Alice Ridgeway, decât pentru că mă gândeam la fratele ei.

Asta chiar că era dezgustător, s-a gândit Brian, dar n-a spus-o cu voce tare. Fuseseră prieteni timp de peste şase ani, se ajutaseră unul pe celălalt, minţiseră, îşi împărtăşiseră visurile şi secretele. Brian a scăpărat un alt chibrit şi şi-a aprins ţigara.

— Mă rog, dacă aşa eşti, n-ai ce să faci. Nimic nu te poate schimba.

— Tu nu eşti poponar.

— Nu. Îşi dorea teribil să nu fie – şi şi-a petrecut următoarele săptămâni exersându-se cu orice fată pe care o putea convinge să-şi desfacă picioarele. Nu, nu era

pederast, a înţeles el. Acrobaţiile sexuale pe care le experimentase cu Jane Palmer trebuiau să constituie un indiciu clar al preferinţelor lui. Gândindu-se la ea, s-a excitat şi şi-a frecat picioarele. Nu era momentul să se excite, ci să se gândească la problema lui Johnno.

— O grămadă de oameni sunt homo, mai ales literaţii, artiştii şi alţii. Noi suntem muzicieni, aşa că te poţi gândi la ăsta ca la o parte din sufletul tău creator.

— Căcat, a mormăit Johnno.

— Poate. Dar e mai bine decât să te masturbezi. Nu va trebui să-mi găsesc un nou partener.

Cu o umbră de zâmbet, Johnno a luai iar sticla.

— Mai suntem parteneri, atunci?

— Sigur. El i-a pasat ţigara. Câtă vreme nu te fac să te înflăcărezi după mine. Şi acesta fusese sfârşitul întregii probleme. Când Johnno îşi lua un iubit, o făcea cu discreţie şi niciodată nu discuta despre asta. Preferinţa lui sexuală era cunoscută în orchestră, dar pentru a-şi păstra intimitatea şi la insistenţele lui Pete, cultivau imaginea unui armăsar heterosexual… Asta-l şi distra.

Mai avea şi regrete, deşi n-ar fi vrut să le recunoască. Ca acum, când o legăna pe Emma în poală şi se gândea că nu va avea niciodată un copil al lui. Era forţat să admită cu frustrare, privindu-l pe Brian cu un braţ în

jurul lui Bev, că unicul bărbat pe care îl iubise cu adevărat nu avea niciodată să-i devină amant.

CAPITOLUL 5

Emma era înnebunită după New York. După ce luase un mic dejun târziu la care Brian îi permisese să mănânce gem de căpşuni şi biscuiţi cu zahăr, fusese lăsată pe mâinile lui Bev. Asta n-o îngrijora, de astă dată. Tati al ei o să apară la televizor în noaptea asta şi el îi promisese că va putea să meargă în locul în care erau făcute filmele de televiziune. Între timp, ea şi Bev se plimbau prin oraş într-o maşină mare, albă. Ea râdea de peruca blondă şi de ochelarii de soare mari şi rotunzi pe care îi purta Bev. Deşi Bev nu zâmbea prea mult la început, în curând s-a simţit amuzată de bucuria Emmei. Emmei îi plăcea să privească oamenii de pe trotuare, felul în care se depăşeau, cum treceau pe la intersecţii în timp ce semafoarele se aprindeau. Erau femei în fuste scurte, cu tocuri înalte şi cu coafuri pretenţioase. Mai erau şi altele în blugi şi sandale, cu părul strâns în cozi care le atârnau pe spate. La colţuri erau vânzători de crenvurşti şi de băuturi răcoritoare, de îngheţată cu care trecătorii se delectau chiar direct în maşină. Mai era şi un trafic intens pe care Emma nu-l înţelegea, dar care îi plăcea.

În uniforma lui închisă la culoare şi curată, cu o pălărie cu boruri mari, şoferul a luat curba. Lui nu îi

plăcea prea tare muzica, în afară de cazul când ar fi fost Frank Sinatra sau Rosemary Klooney, dar era sigur că amândouă fiicele lui adolescente or să fie fericite să le aducă acasă autografe la sfârşitul zilei de lucru.

— Am ajuns, madam.

— Oh, Bev s-a zgâit puţin cam zăpăcită pe fereastră.

— *Empire State Building*, i-a explicat arătând spre uşă. Aţi vrea să revin peste o oră?

— O oră, da. Bev i-a luat strâns mâna Emmei într-a ei când şoferul a deschis uşa. Haide, Emma. Formaţia *Devastation* nu poate ajunge în vârful listei singură.

Era un rând lung, şerpuind, cu bebeluşi plângăcioşi, cu copii care scânceau. Ele au rămas la capăt, iar doi *bodyguards* erau în urma lor şi ele au avansat repede. Un grup de studenţi francezi au sosit mai târziu aducând bagajele şi cumpărăturile de la *Macy* şi vorbind în limba lor rapidă şi melodioasă. Au intrat în lift. După câteva minute lungi, enervante, au trebuit din nou să aştepte. Ei nu-i păsa. Câtă vreme mâna ei era în mâna lui Bev, se putea uita de jur-împrejur la oameni. Capete chele, pălării mari, bărbi de toate felurile. Când a început s-o doară gâtul, s-a răsucit ca să privească la pantofi. Şi a început să observe sandale de sfoară, pantofi strălucitori, tenişi albi ca zăpada şi încălţăminte de culoare neagră. Unii oameni

băteau din picior, alţii se deplasau dintr-o parte într-alta, prea puţini stând nemişcaţi. Când a obosit să se ocupe de asta, s-a mulţumit să le asculte vocile. În apropiere se certau nişte fete. Emma le-a invidiat imediat pentru că erau atât de mari.

— Stevie Nimmons este cel mai grozav, a insistat una dintre fete. Are ochii ăia mari şi căprui şi mustaţa teribilă.

— Brian McAvoy, a corectat-o cealaltă. El este fabulos. Ca să-şi demonstreze dreptatea a luat o fotografie tăiată dintr-o revistă. Toate fetele au oftat strângându-se în jurul pozei. De câte ori mă uit la ea, sunt gata să-mi dau duhul. Fetele ţipau de excitaţie, dar când s-au văzut privite, şi-au înăbuşit râsetele. Încântată şi supărată, Emma a privit-o pe Bev.

— Fetele astea vorbesc despre tati.

— Ssst. Bev era amuzată, gata să-i povestească întâmplarea lui Brian, dar totodată conştientă că avea motive întemeiate să poarte peruca şi ochelarii de soare. Ştiu că vorbesc, dar noi trebuie să păstrăm secretul şi să nu spunem cine suntem.

— De ce?

— O să-ţi explic mai târziu, a zis uşurată când a ajuns la lift. Ochii Emmei s-au mărit când i s-au astupat

urechile ca în avion. Pentru o clipă s-a speriat că o să i se facă din nou rău. Şi-a muşcat buza, a închis ochii şi i-a fost foarte dor de tatăl ei. Ar fi preferat să nu vină. Ar fi vrut să-l fi adus pe Charlie ca să o liniştească. Şi şi-a făcut o rugăciune, aşa cum poate să se roage un copil de trei ani, ca nu cumva să vomite pe pantofiorii ei noi. Apoi uşile s-au deschis şi clătinarea aia oribilă a încetat. Toată lumea râdea, vorbea şi se îmbulzea afară. Ţinându-se după Bev, se lupta cu greaţa. Era acolo un stand mare cu rafturi pe care se aflau amintiri strălucitoare şi mai erau ferestre foarte mari prin care putea vedea cerul şi clădirile din Manhattan. Ameţită, stătea ţeapănă, în timp ce oamenii viermuiau în jurul lor. Starea de rău s-a transformat în încântare.

— E ceva de văzut, nu-i aşa, Emma?

— Asta este lumea? i Deşi era la fel de uluită ca şi Emma, ea a râs.

— Nu. Doar o mică parte din lume. Haide să ieşim. Au simţit adierea vântului care îi zbura într-o parte şi în alta fusta Emmei. Dar senzaţia le făcea mai degrabă plăcere, în loc să le sperie.

— Ne aflăm pe acoperişul lumii, Emma. Privind peste balustrada înaltă, Emma simţea în stomac mici chiorăituri şi dureri. Totul se vedea până departe, dedesubt,

intersecţiile străzilor, clădirile, maşinile micşorate şi autobuzele care semănau cu nişte jucării. Totul părea atât de îndepărtat, dar adevărat. Când Bev a dus-o la un fel de cutie, a privit prin telescop, dar ea prefera să vadă cu propriii ei ochi, să aibă propria viziune.

— Putem locui aici?

Bev a fixat telescopul ca să prindă în vizor Statuia Libertăţii.

— Aici, la New York?

— Aici. Pe acoperiş.

— Nimeni nu locuieşte aici, Emma.

— De ce nu?

— Pentru că e punct turistic, i-a răspuns absentă. Şi e una din minunile lumii, cred. Nu poţi locui într-o minune. Dar Emma privea peste balustrada înaltă şi se gândea că treaba asta era posibilă.

*

Studioul de televiziune n-a impresionat-o pe Emma. Nu arăta nici atât de frumos, nici atât de mare cum i se părea pe ecran. Oamenii erau obişnuiţi. Totuşi îi plăceau aparatele de filmat. Erau mari şi umflate, iar oamenii din spatele lor păreau importanţi. Se întreba dacă, privind

printr-unul din aparatele de filmat, era ca şi când ai fi privit prin telescopul de pe *Empire State Building*. Înainte de a o întreba pe Bev, un bărbat slăbuţ a început să vorbească tare. Avea un accent american ciudat pe care îl mai auzise. Nu putea înţelege nici jumătate din ceea ce spunea, dar a prins cuvântul *Devastation*. Atunci a fost o explozie de ţipete. După primul şoc, Emma a ieşit dintre fustele lui Bev şi s-a înclinat în faţă. Deşi nu înţelesese ţipetele, nu i se păreau prea bune, dar nici rele, era un zgomot făcut de voci tinere care se izbea în pereţi şi ajungea până în tavan. Asta a făcut-o să râdă, deşi mâna lui Bev tremura uşor. Ei îi plăcea felul în care tatăl ei se mişca pe scenă, modulându-şi şi ridicându-şi vocea puternică şi clară, cum se cupla pe rând cu vocea lui Johnno, apoi cu vocea lui Stevie. Părul lui strălucea ca aurul sub luminile strălucitoare. Ea nu era decât un copil, poate de aceea recunoştea cu uşurinţă când ceva era magic. Câtă vreme va trăi n-o să-i piară această imagine din minte şi din inimă, imaginea a patru bărbaţi tineri stând pe scenă, scăldaţi în lumină, în noroc şi în muzică.

*

La trei mii de mile depărtare, Jane stătea în

apartamentul ei cel nou. Alături de ea, pe masă, erau băuturile *Gilbey* şi *Columbian Gold*. Aprinsese lumânări, cu duzinile, sperând ca ele şi drogurile să o facă să se simtă mai bine. La stereo cânta vocea de tenor a lui Brian.

Cu banii luaţi de la Brian se mutase în Chelsea. Acolo locuiau oameni tineri, muzicieni şi poeţi, artişti şi alţii asemenea. Se gândea că ar putea găsi un alt Brian în Chelsea. Un idealist cu chip frumos şi mâini îndemânatice. Putea colinda cârciumile de câte ori dorea, putea asculta muzică, îşi putea găsi un tovarăş pentru o noapte.

Avea un apartament cu şase camere, cu mobilă nouă şi strălucitoare în fiecare dintre ele. Dulapurile gemeau de haine din magazinele de modă. Avea pe deget un inel cu un diamant mare, pe care şi-l cumpărase în urmă cu o săptămână când se simţise groaznic. Acum se plictisise de el. I se păruse că o sută de mii de lire însemnau toţi banii din lume. Şi-a trecut mâna peste halatul de mătase, încântată, foarte încântată de moliciunea lui. Descoperise repede că suma aceea putea fi cheltuită cu aceeaşi rapiditate ca şi când ar fi avut bani puţini. Îi mai rămăsese ceva, dar a realizat că o vânduse prea ieftin pe Emma. El ar fi plătit şi de două ori mai mult, s-a gândit bând din gin. Şi chiar mai mult decât atât, indiferent cât s-ar fi încruntat şi ar fi bodogănit ticălosul ăla de Pete. Brian o dorise pe

Emma. Îi plăceau teribil copiii. Ştia asta, dar acum se gândea, dezgustată, că nu fusese destul de deşteaptă ca să-l exploateze. O nenorocită de sumă de douăzeci şi cinci de mii de lire pe an. Cum o să trăiască ea cu atâta? se întreba. Şi-a mai turnat nişte gin şi şi-a răsucit o ţigară cu drog. Mai fuma din când în când iarbă, dar asta era mai mult ca să nu se plictisească. Nu-i era câtuşi de puţin dor de Emma. Cu cât treceau săptămânile, ideea despre maternitate căpăta o altă semnificaţie. Ea îi dăduse naştere. Ea îi schimbase scutecele murdare. Ea risipise banii câştigaţi cu greu pe mâncare şi haine. Acum fetiţa probabil că nici nu-şi mai amintea de ea.

Angajase un avocat. Pe cel mai bun, cu banii lui Brfan. Trebuia să se facă dreptate. Orice curte de justiţie din lume ştia că un copil îi aparţine mamei. O s-o aducă înapoi pe Emma. Sau, şi mai bine, o să capete de două ori mai mulţi bani. Nimeni n-o s-o uite pe ea, nici Brian şi nici stupida lui nevastă. Nici presa, nici publicul tâmpit, nici propria ei odraslă. Cu aceste gânduri care i se bălăngăneau prin minte şi-a luat methedrina şi s-a pregătit de zborul în sfere mai plăcute.

CAPITOLUL 6

Emma nu mai putea aştepta. Continua să-şi apese faţa de fereastră încercând să vadă prin ea. Ei or să vină în curând. Johnno aşa spusese. Ea era destul de înţeleaptă să priceapă că dacă o să tot pună întrebări, o să fie certată. Dar nu putea aştepta. După ce i-a îngheţat nasul, a început să danseze de pe un picior pe celălalt. Tatăl ei o să vină acasă, cu Bev şi cu frăţiorul ei cel nou, bebeluşul. Darren. Numele fratelui ei era Darren, i-a pronunţat numele în şoaptă. Numele o făcea să zâmbească. Nimic din viaţa ei nu avusese atât de mare importanţă ca faptul de a avea un frate. El avea să fie ceva al ei şi o să aibă nevoie de ea ca să-l mângâie, ca să vegheze asupra lui. De săptămâni în şir făcea exerciţii cu păpuşile care acum îi umpleau camera. Ştia că trebuie să le ţii capul în sus cu grijă, altfel le-ar cădea şi li s-ar rupe. Uneori bebeluşii se trezesc în mijlocul nopţii ţipând după lapte. Ei n-o să-i pară rău, s-a gândit Emma. S-a pipăit pe pieptul mic şi s-a întrebat dacă Darren o să găsească ceva lapte acolo. N-o lăsaseră să se ducă la spital ca să-i vadă. Asta o supărase pentru prima oară de când era acolo, în casa cea nouă, de aceea se ascunsese într-un dulap. Era încă supărată, dar ştia că pe adulţi nu-i interesează când copiii sunt supăraţi. S-a aşezat la

fereastră să-l mângâie pe Charlie şi a aşteptat. Încerca să se gândească la alte lucruri. Cum fusese în America. Fredonând pentru sine, Emma îşi reamintea toate cele văzute. Fuseseră la marele arc de argint din Saint Louis, la marele lac din Chicago care părea la fel de întins ca oceanul, şi la Hollywood. Îi plăcea semnul acela mare, alb şi încerca să-şi reamintească toate literele. Tatăl ei cântase într-un teatru imens care era afară. Asta se numea amfiteatru. Se gândise că era ciudat, dar nostim, să auzi aplauzele şi ţipetele răsunând în aer liber.

Îşi sărbătorise ziua de naştere, cea de-a treia, la Hollywood. Toată lumea venise să mănânce tortul alb presărat cu bomboane argintii. Merseseră cu avionul aproape în fiecare zi, şi fiecare zi o speriase, îi făcuse rău, dar ea luptase cu starea aceea. Fuseseră mulţi oameni cu ei. Tatăl ei îi numea însoţitori. Părea caraghios, să aibă nevoie de însoţitori când erau mai mult prin aer. Cel mai mult îi plăcuseră hotelurile, cu camere de serviciu şi cu alte paturi în fiecare noapte, îi plăcea să privească pe fereastră în fiecare dimineaţă la locurile acelea noi şi la oamenii necunoscuţi. Cu un mic ţipăt s-a dat înapoi, cu căţelul strâns sub braţ. Când vor merge din nou la un hotel, o să meargă şi Darren cu ei. Toată lumea o să-l iubească. I s-a făcut somn. Se gândea la Crăciun. Fusese

primul din viaţa ei când existase un ciorap cu numele ei pe el. Sub pomul împodobit fuseseră grămezi de daruri. Jucării şi jocuri, păpuşi în rochii frumoase. Se jucaseră cu toţii după-amiază. Chiar şi Stevie. El voise să trişeze ca s-o facă să râdă, apoi o lăsase, făcând pe căluţul, să-l călărească prin toată casa. După aceea tatăl ei împărţise în bucăţi o gâscă mare pentru Crăciun. Când i se făcuse somn, se cuibărise în faţa focului şi ascultase muzică.

Fusese cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Chiar cea mai frumoasă. Până astăzi. Zgomotul maşinii a trezit-o. Şi-a apăsat faţa de fereastră şi a privit afară. Cu un ţipăt a sărit din fotoliu.

— Johnno! Johnno! Au sosit! A zburat prin hol, paşii răsunându-i pe podeaua care fusese foarte lustruită din timp.

— Stai! Johnno a uitat chiar şi de melodia care îi umbla prin cap şi a prins-o în braţe: Cine-i acolo?

— Tati al meu şi Bev şi bebeluşul meu.

— Bebeluşul este al tău? l-a mângâiat năsucul, apoi s-a întors spre Stevie care făcea exerciţii la pian. Îi putem spune bun venit noului McAvoy?

— Păi da.

— Vin. P. M. a înghiţit ultima bucăţică de prăjitură înainte de a se ridica. Mă întreb dacă au reuşit să iasă din

spital neasaltaţi de oameni.

— Păi, Pete a luat mai multe precauţiuni chiar şi decât James Bond: două limuzine de momeală, douăzeci de paznici serioşi şi în final, au scăpat într-un automobil de florărie. Râzând, a pornit-o prin hol cu Emma în cârcă. Ne omoară faima asta, Emma, să nu uiţi.

Ei puţin îi păsa de faimă sau de orice altceva. Nu voia decât să-l vadă pe frăţiorul ei. În clipa în care uşa s-a deschis, şi-a tras mâna asudată dintr-a lui Johnno şi a strigat:

— Lăsaţi-mă să-l văd!

Brian s-a aplecat şi a descoperit copilul din braţe. Pentru Emma, primul impuls faţă de fratele ei a fost iubirea. Necondiţionată, nelegată de nimic. Era mai mult chiar decât se aşteptase. El nu era păpuşă. Chiar dacă dormea, îi vedea tremurul uşor al pleoapelor. Avea o gură mică şi umedă, pielea lui era subţire şi de o paloare delicată. Purta o căciuliţă mică şi albastră pe cap, dar tatăl ei îi spusese că avea părul la fel de negru ca Bev. Mâna era strânsă în formă de pumn şi ea i-a atins-o delicat cu vârfurile degetelor. Era cald şi el s-a mişcat uşor. Iubirea a invadat-o precum o lumină.

— Ce părere ai? a întrebat-o Brian.

— Darren, i-a pronunţat numele blând, savurându-l.

Este cel mai frumos bebeluş din lume.

— A moştenit chipul frumos al lui McAvoy, a murmurat Johnno foarte sentimental. Bună treabă, Bev.

— Mulţumesc. Şi ea era încântată. Niciuna din cărţile pe care le citise nu o pregătise pentru acea durere specială a naşterii. Era mândră că îl adusese pe lume pe fiul ei în mod natural, deşi o duruse foarte tare în ultimele ore de dinaintea naşterii. Acum nu dorea nimic mai mult decât să se apuce să devină mamă.

— Doctorul a spus că Bev nu trebuie să stea în picioare prea mult în zilele următoare, a început Brian. Vrei să te duci sus şi să te odihneşti?

— Să mă bag în pat e ultimul lucru pe care îl vreau.

— Atunci aşază-te, iar unchiul Johnno o, să-ţi dea ceva să bei.

— Minunat.

— Eu mă duc sus să pun copilul în pat, Brian a rânjit văzându-l pe P. M. Cum stătea în spate şi nu ştia ce să facă. Hai că nu înţeapă, bătrâne. Nici dinţi nu are.

P. M. A rânjit şi şi-a băgat mâinile în buzunare.

— Numai să nu mă pui să-l ating; cel puţin o vreme.

— Ai grijă de Bev. A muncit din greu. O să vină o doică după-amiază, dar până atunci nu vreau să facă nimic obositor.

— Asta pot pricepe. S-a îndreptat înspre salonaş.

— O să punem bebeluşul să doarmă, i-a anunţat Emma ţinând o mână pe marginea păturicii. O să-ţi arăt eu cum. Au pornit-o pe scări cu Emma în frunte.

Camera copiilor fusese împodobită cu perdele albe de dantelă şi cu curcubeie pictate pe pereţii bleu. Pătuţul avea un volan din dantelă irlandeză, albă, cu panglici de satin roz şi bleu. Un cărucior de modă veche stătea într-un colţ, păzit de un ursuleţ înalt de aproape doi metri. Un leagăn vechi aştepta în apropierea ferestrei. Emma s-a aşezat lângă pătuţ când tatăl ei l-a adus pe Darren. Când i-a dat jos căciuliţa, ea s-a întins să-l mângâie cu grijă pe părul negru.

— O să se trezească repede?

— Nu ştiu. Mi se pare că bebeluşii sunt foarte imprevizibili. Brian s-a ghemuit lângă ea. Va trebui să fim foarte grijulii cu el, Emma. E atât de neajutorat!

— N-o să las să i se întâmple nimic rău. Şi-a pus mâna pe a tatălui ei şi a privit bebeluşul care dormea.

*

Emma nu era prea sigură că îi plăcea domnişoara Wallingsford. Tânăra bonă avea un păr frumos, roşu, şi

ochii gri, dar o lăsa rar pe Emma să-l atingă pe Darren. Bev vorbise cu multe posibile bone, dar fusese satisfăcută numai de Alice Wallingsford. Avea douăzeci şi cinci de ani, era de familie bună, avea maniere plăcute şi referinţe excelente.

În primele luni după naşterea lui Darren, Bev era atât de obosită şi de capricioasă, încât serviciile lui Alice deveniseră indispensabile. În plus, mai era o femeie cu care putea vorbi despre lucruri precum creşterea dinţilor, alăptarea, dieta. Bev era la fel de hotărâtă să-şi recapete silueta de dinainte, tot atât cât îşi dorea să devină o mamă bună. Cu Brian care se închidea împreună cu Johnno ca să scrie cântece sau cu Pete ca să pregătească următoarea înregistrare, ea se străduia totuşi să facă din casa aceea o casă ca lumea.

Ea îl asculta când vorbea despre lucruri precum războiul din Asia, tulburările rasiale din America, dar lumea ei se reducea la momentul când soarele era potrivit pentru plimbarea lui Darren. A învăţat cum să coacă pâine şi să tricoteze, în vreme ce Brian scria cântece şi vorbea despre război şi bigoţi. În timp ce trupul ei revenea la normal, i se limpezise şi mintea. Pentru Bev, aceasta a fost cea mai bună perioadă din viaţă. Fiul ei era foarte sănătos, iar soţul o trata ca pe o prinţesă în pat. Cu Darren la piept

şi Emma la picioarele ei, se legăna în fotoliul de lângă fereastra camerei copiilor. În dimineaţa aceasta plouase, dar acum ieşise soarele strălucitor. S-a gândit că după-amiază o să poată ieşi în parc cu bebeluşul şi cu Emma.

— Acum îl pun jos, Emma. Bev şi-a tras bluza acoperindu-şi pieptul. O să adoarmă imediat.

— Îl pot lua în braţe când se trezeşte?

— Da, dar numai când sunt şi eu aici.

— Domnişoara Wallingsford nu mă lasă niciodată să-l iau.

— Ea este precaută. Bev a mângâiat păturica pusă peste Darren înainte de a pleca. Acum avea aproape cinci luni, s-a gândit. Deja nu-şi mai putea închipui viaţa fără el. Haide jos, poate facem o prăjitură bună. Lui tati îi place prăjitura cu ciocolată.

Mulţumită chiar şi cu atât, Emma a ieşit împreună cu ea. Alice stătea în hol împăturind aşternuturile de schimb pentru camera copiilor.

— O să doarmă un pic, Alice, i-a spus Bev. A mâncat bine.

— Da, doamnă.

— Emma şi cu mine o să fim în bucătărie. Peste o oră, când au scos prăjitura din cuptor, uşa din faţă s-a dat de perete.

— Probabil că tati a venit devreme acasă. Bev şi-a aranjat automat părul înainte de a se repezi să-l întâmpine. Bri, nu te-am aşteptat până la… ce s-a întâmplat?

El era alb ca varul, cu ochii înroşiţi şi iritaţi. Şi-a scuturat capul.

— L-au împuşcat.

— Ce? şi-a încleştat degetele într-ale lui. Cine? Cine a fost ucis?

— Kennedy. Robert Kennedy. L-au omorât.

— Oh, Dumnezeule! Sfinte Dumnezeule! Era oripilată, îşi amintea când preşedintele american fusese ucis şi lumea şocată se îndoliase. Acum fratele lui, fratele mai tânăr, strălucitorul.

— Noi făceam repetiţii pentru album, a început Brian. Pete a intrat. Auzise la radio. Nu ne venea să credem, până când nu am auzit cu urechile noastre. Doamne, Bev, acum câteva luni a fost King, iar acum… Ce se întâmplă cu lumea asta?

— Domnule, McAvoy… Alice apăruse pe scări, cu chipul mai alb decât şorţul. Este adevărat? Sunteţi sigur?

— Da. Ar trebui să fie un coşmar, dar e adevărat.

— Oh, biata familie. Alice îşi mototolea şorţul cu mâinile. Săraca mama lor.

— A fost un om bun. Ar fi fost viitorul preşedinte. El

ar fi oprit acest război sângeros, ştiu asta.

Pe Emma o deranja să vadă lacrimi în ochii tatălui ei. Adulţii erau prea ocupaţi ca să o mai observe. Ea nu cunoştea pe nimeni numit Kennedy, dar îi părea rău că murise. Se întreba dacă fusese un prieten al tatălui ei. Poate un soldat în războiul despre care vorbea tata mereu.

— Alice, adu ceai, te rog, a murmurat Bev, mergând cu Brian în salon.

— În ce fel de lume ne cresc copiii? Ce-or să înţeleagă ei din asta, Bev? Emma a urcat pe scări să stea cu Darren, lăsându-i pe adulţi cu lacrimile şi cu ceaiul lor. Au găsit-o acolo, în camera copiilor, după o oră. Cânta un cântecel de leagăn de-al lui Bev şi îl legăna pe Darren. Bev era speriată, dar Brian a luat-o de braţ.

— Vezi că se simt bine?

Vederea lor îi producea o stare de uşurare. Emma legăna bebeluşul ţinându-l cu grijă în braţe. Emma l-a privit şi a zâmbit încântată. S-a aplecat peste el şi l-a sărutat pe obraz, iar el a gângurit.

— Plângea, dar acum e fericit şi îmi zâmbeşte. Mă iubeşte, nu-i aşa, Darren?

— Da, te iubeşte. Brian s-a aşezat în genunchi în faţa leagănului şi i-a cuprins cu braţele pe amândoi. Mulţumesc, Doamne, pentru tot, a zis şi a ridicat o mână

spre Bev. Nu ştiu ce m-aş face fără voi.

*

În următoarele săptămâni Brian a stat mai mult cu familia. Lucra pe cât posibil acasă şi cocheta cu ideea de a face un studio de înregistrări în casa lui. Războiul din Asia de sud-est îl preocupa. Lupta fără sens dintre propria lui ţară şi Irlanda îl durea. Discurile lui ocupau locuri fruntaşe, dar satisfacţia de la început pălea. Pentru el muzica era în acelaşi timp o proiecţie a propriilor sentimente şi un fel de a lupta împotriva răului, iubirea pentru familie îi ridicase moralul. Ei însemnau tot ce era bun în viaţă.

Bev i-a dat ideea să o ia pe Emma la studioul de înregistrări. Se ocupau cu prima tranşă de la cel de-al treilea album. Un album pe care Brian îl considera mai important chiar decât debutul. De astă dată, trebuia să demonstreze că *Devastation* nu era o imitaţie palidă, că era de aceeaşi importanţă ca grupuri precum *Beatles* şi *Rolling Stones*. Trebuia să îşi demonstreze sieşi că magia din ultimii ani nu se stinsese. Voia să iasă ceva unic, distinct, numai al lor. Adunase o duzină de piese rock scrise de el şi de Johnno. Dar le lăsase deoparte. În ciuda

obiecţiilor lui Pete, restul grupului era de acord cu el să promoveze piesele cu nuanţă politică, rock-ul rebel şi cântecele folclorice irlandeze.

Când Emma a intrat în studio, habar n-avea că avea şansa să asiste la un moment din istoria muzicii. Pentru ea însemna să-şi petreacă ziua cu tatăl ei şi cu prietenii lui. I se păreau un joc echipamentul, instrumentele, încăperea uriaşă de sticlă. Stătea într-un fotoliu, bând Coca-Cola direct din sticlă.

— Nu crezi că puştoaica o să se cam plictisească? a întrebat Johnno exersând la orga electronică. Avea două inele acum, un diamant şi un safir.

— O să reuşim noi să distrăm o fetiţă, a spus Brian acordându-şi chitara. Oricum vreau s-o ţin lângă mine un timp. Jane face din nou agitaţie.

— Curva, a zis Johnno încet, apoi a luat un pahar cu Cola, la care a adăugat rom din plin.

— De astă dată n-are ce să facă, dar e enervantă. S-a uitat rapid spre Emma, dar ea era ocupată cu Charlie. Încearcă să spună că a fost păcălită să semneze nişte documente. Dar Pete are grijă.

— Ea nu vrea altceva decât bani mai mulţi.

— N-o să capete de la Pete, a zis cu un zâmbet trist Brian. Hai să facem o probă de sunet.

— Bună, Emma, fetiţo. Stevie s-a oprit lângă ea şi a atins-o cu degetul pe burtă. Asculţi formaţia?

— Da. S-a zgâit fascinată de cercelul de aur din urechea lui.

— Păi atunci e bine. Şi nouă ne place să avem auditoriu. Emma, spune-mi ceva. S-a aplecat şi i-a şoptit: Cine e cel mai bun de aici? Emma s-a uitat în sus, apoi în jos, apoi de jur-împrejur. Ridicând din umeri a pronunţat:

— Tati! Au urmat o grămadă de gâdilături, ştia ea asta şi încerca să nu-şi ude chiloţeii, aşa că se dădea cât mai înapoi pe scaun.

— În ţara asta e ilegal să îndoctrinezi copiii, a zis Stevie.

— Copilul are gust.

— Într-adevăr, dar nu e un gust grozav. Şi-a luat instrumentul şi şi-a mângâiat ceafa. Ce facem mai întâi?

— Ne ocupăm de partea instrumentală de la *Outcry*.

— Să ne punem pe lucru, prieteni, a dat din cap Stevie scoţând câteva acorduri.

Dintre cei patru, Stevie era singurul care crescuse fără lipsuri într-o casă adevărată cu grădină şi cu doi servitori. Era obişnuit cu viaţa bună, aşa că nu era ahtiat după bogăţie. Se îndrăgostise de chitară şi-i supărase foarte tare pe părinţi cu asta. La cincisprezece ani îşi

crease propria formaţie. Stevie şi *The Rousers*. Durase şase luni înainte de a se dizolva. A format un alt grup, apoi altul. Talentul lui nativ pentru chitară îl făcuse să aibă multe speranţe. Dar nu era bun de conducător, nu făcea faţă. Se întâlnise cu Brian şi cu Johnno la o petrecere în Soho, una dintre acelea cu lumânări, cu întâlniri învăluite în fum şi miros de santal, de care părinţii lui se temeau atât de tare. Fusese de îndată atras de Brian şi de Johnno cel atât de caustic. Pentru prima oară în viaţa lui, Stevie acceptase rolul de membru, nu de conducător. Îl urmase pe Brian răsuflând uşurat. Urmaseră zile grele, colindaseră cârciumile căutând un loc unde să cânte. Fuseseră zile dificile, în care scriseseră cântece şi compuseseră muzică. Existaseră femei, o grămadă, gata să cadă pe spate pentru un bărbat frumos cu o chitară în mână.

Fusese Sylvie, fata pe care o întâlnise la primul spectacol de la Amsterdam. Drăguţă, cu obrajii rotunzi, cu engleza ei deficitară şi ochi nevinovaţi. Făcuseră dragoste ca nişte nebuni într-o cămăruţă mizeră cu acoperişul spart şi cu ferestrele murdare. Se îndrăgostise de ea atât cât era el capabil. Îi venea chiar să o ia la Londra cu el, să-şi facă o casă, un apartament. Dar Sylvie rămăsese gravidă. Şi-o reamintea atunci când îi spusese, cu faţa palidă şi cu ochii plini de speranţă şi de teamă. El nu voia copii. Cristoase,

nu avea decât douăzeci de ani! înainte de orice era muzica, aşa trebuia să fie. Iar dacă părinţii lui descopereau că făcea un copil cu o chelneriţă… Oricât de departe ar fi fost, chiar dacă îi era greu să recunoască, pentru el conta foarte mult ceea ce gândeau părinţii lui.

Pete pusese la cale un avort, discret, plătit scump. Sylvie, cu lacrimile curgându-i pe obraji, făcuse ceea ce îi ceruse el. După aceea ieşise din viaţa lui. Stevie nu-şi dăduse seama până atunci că o iubise chiar mai mult decât crezuse. Nu dorea să se gândească la asta, o ura şi pe ea şi amintirea ei. Dar acum ideea începuse să-l obsedeze. Era probabil din cauza Emmei, s-a gândit, privind-o cum stătea încântată în fotoliul care se balansa. Copilul lui, orice ar fi fost, ar fi avut cam vârsta ei acum.

Pentru Emma era nostim să-şi petreacă ziua în studio. Singurul ei regret era că Darren nu era tot acolo. Să-l privească pe tatăl ei împreună cu prietenii lui cântând era altceva decât când dădeau spectacolul pe scenă, în faţa publicului. Era o altfel de energie aici. Nu conştientiza, dar simţea asta. Cu timpul, Emma a început să îi simtă ca pe o unitate, ca pe un trup cu patru capete. Imaginea din mintea i o făcea să râdă, dar părea adevărată. Astăzi, ei se certau, se înjurau, glumeau sau doar stăteau tăcuţi în timpul playback-urilor. Ea nu se pricepea la termenii

tehnici – nici n-avea nevoie. Se distra când ei se certau, se amuza când se apucau să se joace cu ea. Mânca o grămadă de cartofi prăjiţi şi îşi umfla stomacul cu Coca Cola. Într-o pauză s-a aşezat în poala lui P. M. şi a bătut în tobe. Şi-a spus numele într-unul din microfoane şi ecoul vocii ei s-a auzit prin toată încăperea. Cu băţul de la baterie a lovit în balansoar până când a aţipit cu capul pe Charlie, ca pe o pernă. S-a trezit la vocea tatălui ei interpretând o baladă despre o iubire tragică. Şi-a frecat ochii de somn şi s-a ascuns în blana lui Charlie. Era prea mică pentru a fi impresionată de baladă. Dar melodia o cucerise. Niciodată n-avea să mai audă acel cântec fără a-şi reaminti momentul când vocea aceea o învăluise. Umpluse lumea. Când el a terminat cântecul, ea a uitat că trebuia să fie cuminte. A sărit din balansoar şi a bătut din palme.

— Tată!

Pete a înjurat pentru că tocmai înregistra, dar Brian a ridicat o mână.

— Păstrăm şi exclamaţia asta. Râzând, s-a întors spre Emma. S-o lăsăm, a repetat şi a întins braţele spre ea. Ea s-a repezit şi el a ridicat-o. Ce zici, Emma? Tocmai am făcut din tine o vedetă.

CAPITOLUL 7

Dacă încrederea în oameni a lui Brian fusese zguduită în 1968 prin asasinarea lui Martin Luther King, apoi prin a lui Robert Kennedy, se mai refăcuse în vara lui 1969 cu Woodstock. Fusese pentru el o sărbătoare a tinereţii şi a muzicii, a iubirii şi a fraternităţii. Simbolizase şansa de a trece peste anul sângeros de război, de tulburări şi de nemulţumire. Şi-a dat seama stând acolo, pe scenă, şi privind la marea de trupuri, că niciodată n-o să mai realizeze ceva de o asemenea anvergură. Era emoţionant să se afle acolo, să-şi pună pecetea memorabilă, dar îşi dădea seama că se sfârşea ceva.

A trăit ca într-o febră cele trei zile la New York cu o energie emoţională şi creatoare stimulată de atmosferă, întărită de droguri, care erau la fel de obişnuite ca floricelele de porumb pentru un matineu de sâmbătă şi a dat tot din el, depăşindu-şi spaimele; totul pentru succes. Şi-a petrecut o întreagă noapte singur în rulota pe care o folosea formaţia, compunând pentru un spectacol de paisprezece ore stimulat de cocaină. Într-o după-amiază plină de lumină a cântat în pădure cu Stevie, ascultând muzica şi aplauzele a patru sute de mii de admiratori. Cu ajutorul LSD-ului i se părea că întregul univers este o

frunză de arţar.

Brian a fost de acord cu Woodstock, cu conceptul acestuia, cu realitatea lui. Unicul regret era că nu o convinsese pe Bev să vină cu ei. Ea era, o dată în plus, în aşteptarea lui. De astă dată îl aştepta în casa pe care o cumpăraseră pe colinele de la Hollywood. Legăturile lui Brian cu America de-abia începuseră şi cel de-al doilea turneu american i se părea acum ca un fel de întoarcere acasă. Era anul festivalului de muzică rock, un fenomen pe care Brian îl resimţea ca pe o demonstraţie a forţei culturii rock. El dorea, avea nevoie să recâştige acea intensitate a succesului de la început, când formaţia, unitatea dintre ei, fusese precum o forţă electrică răspândindu-se prin lumea muzicii şi beneficiind de recunoaşterea publicului. De anul trecut, simţise că această electricitate, această unitate se risipeau aşa cum, de fapt, trecuseră şi anii şaizeci. Simţea că s-ar putea reface după Woodstock. Când au ajuns în avion, lăsând în urmă Woodstock, Brian a căzut într-un somn profund. Lângă el, Stevie a luat o grămadă de barbiturice şi s-a distanţat de toate. Johnno s-a pus pe jucat poker cu unii dintre însoţitori. Numai P. M. se uita pe fereastră. Voia să-şi amintească totul. Îl enerva că, spre deosebire de Brian, vedea sub simbolul şi statutul festivalului condiţiile mizerabile. Murdăria, gunoiul, lipsa

confortului. Muzica, Cristoase, muzica fusese minunată, dar adesea, prea adesea, simţise că publicul era prea preocupat ca să-şi dea seama de asta. Totuşi, chiar şi cineva atât de pragmatic şi de simplu precum P. M. îşi dăduse seama de unitate şi de sentimentul comuniunii. De pace – trei zile de pacifism cu patru sute de mii de oameni trăind ca într-o familie. Totodată făcuseră sex prolific şi indiferent într-o abundenţă iresponsabilă de droguri. El era înfricoşat de droguri, îi era greu să le admită, mai ales în ceea ce-i privea pe bărbaţii pe care îi considera ca pe fraţii lui. Drogurile îl îmbolnăveau, îl aiureau, îl adormeau. Nu lua decât când nu putea refuza. Era uluit şi disperat de asiduitatea cu care Brian şi Stevie experimentau tot ce le cădea în mână. Şi mai mult decât orice era îngrozit de uşurinţa cu care Stevie îşi injecta drogul în vene. Johnno era mai pretenţios cu ceea ce ingera şi personalitatea lui era atât de puternică, încât nimeni nu râdea de el dacă refuza acidul, cocaina sau heroina.

P. M. ştia că personalitatea nu era punctul lui forte. Nici măcar nu era muzician, nu era ca ei. Oh, ştia că e mai presus decât oricare baterist de pe acolo. Era bun, era grozav. Dar muzică nu se pricepea să scrie, nici s-o descifreze. Mintea lui nu se potrivea nici cu poezia. Nici cu politica. Nu era frumos. Nici acum, la douăzeci şi trei de

ani, nu-i dispăruseră coşurile. Cu toate dezavantajele lui, făcea parte dintr-unul dintre cele mai de succes grupuri de rock din lume. Avea prieteni buni şi adevăraţi, gata de orice pentru el. În doi ani, câştigase mai mulţi bani decât crezuse că o să aibă în întreaga lui viaţă. Şi avea mare grijă de ei. Tatăl lui P. M. avea un mic magazin de reparaţii la Londra. Se pricepea la afaceri şi la cărţi. Dintre toţi, numai el îl întrebase pe Pete despre cheltuieli şi profituri. Numai el se pricepea să citească documentele sau contractele pe care le semnau ei. Îi făcea plăcere să aibă bani, nu numai pentru că putea trimite cecuri acasă – o modalitate de a le dovedi părinţilor că reuşise. Îi plăcea să-i aibă şi pentru a-i auzi zornăind în buzunarul lui. Nu fusese în copilărie la fel de sărac ca Johnno şi Brian, dar nici nu se bucurase de bunăstarea copilăriei lui Stevie.

Acum erau în drum spre Texas. Alt festival, într-un an în care fuseseră foarte prezenţi. Nu-i păsa cu adevărat. La urma urmei, n-avea să fie decât un alt spectacol într-un alt oraş. Erau mereu împreună pe toate scenele. Totuşi n-ar fi vrut să se oprească. Când n-aveau spectacole era disperat să nu se întoarcă în zona obscurităţii. Ştia că la sfârşitul verii or să se îndrepte spre California, la Hollywood. Câteva săptămâni, se vor afla printre vedetele de cinema. Şi câteva săptămâni, s-a gândit cu vinovăţie şi

plăcere, o să fie în apropierea lui Bev. Singura persoană pe care P. M. o iubea mai mult decât pe Brian era soţia lui Brian.

*

Emma aranja caietele. Era foarte mândră de faptul că învăţa să citească şi era hotărâtă să îl înveţe şi pe Darren.

— E-M-M-A, a zis, pronunţând fiecare literă în parte. Emma, spune Emma.

— Ma! Râzând, Darren a împins caietele într-o parte. Ma-Ma.

— Em-ma. S-a aplecat pentru a-l săruta. Hai, că e uşor. A pronunţat două litere. T-A. Ta.

— Ta, ta, ta, la! încântat de sine, Darren s-a ridicat în picioruşele şovăitoare, ca să se repeadă spre uşă şi să privească după Brian.

— Nu, tati nu e aici acum, dar mami e în bucătărie. O să avem o petrecere mare la noapte, să sărbătorim terminarea noului album. În curând o să ne întoarcem, acasă, în Anglia. Ea aştepta asta, deşi îi plăcea casa din America la fel de mult ca şi castelul din apropierea Londrei. Pentru mai bine de un an ea şi familia ei

zburaseră dintr-o parte în cealaltă a Oceanului, aşa cum alte familii se plimbau prin oraş. Împlinise şase ani în toamna lui 1970 şi avea un profesor britanic pus la insistenţa lui Bev. Când se vor întoarce în Anglia din nou, ştia că o să meargă la şcoală cu cei de vârsta ei. Ideea era în acelaşi timp îngrozitoare şi minunată.

— Când ne întoarcem acasă, o să învăţ mult mai mult şi o să te învăţ şi pe tine. Vorbind a făcut din cuburi un turn. Priveşte, e numele tău. Cel mai frumos nume. Darren.

Cu un ţipăt de încântare el şi-a încrucişat picioruşele şi a studiat literele.

— D, A, Z, L, M, N, O, P. I-a zâmbit Emmei şi a împins cu braţul turnul. Cuburile s-au răsturnat. Darren!

A izbucnit el. Darren McAvoy.

— Poţi să spui asta destul de bine, nu, băieţelule? în trei ani tonul şi cadenţa vocii ei începuseră să semene cu ale lui Brian. A zâmbit şi a construit ceva mai complicat pentru el ca să aibă ce demola. El era lumina vieţii ei, frăţiorul cu părul negru şi des şi cu ochii verzi, zâmbitori. La doi ani, semăna cu un heruvim de Botticelli şi avea energia unui diavol. Se dezvolta mult mai repede decât citise Bev în cărţile despre copii. Chipul lui apăruse pe copertă la *Newsweek*, *Photoplay*, *Rolling Stone*. Lumii îi

plăcea foarte tare Darren McAvoy. Îi curgea prin vene sângele ţăranilor irlandezi şi izul conservator al britanicilor, dar era un prinţ. Oricât de atentă era Bev, fotografii reuşeau cu regularitate să-i facă poze. Iar fanii cereau mereu alte poze. Îi trimiteau lăzi cu jucării, pe care Bev le oferea cu regularitate spitalelor şi orfelinatelor. Ploua cu oferte de sponsorizări. Hrană pentru bebeluşi, o gamă de îmbrăcăminte pentru copii, o reţea de magazine pentru copii. Erau mereu refuzate. Cu toată atenţia şi adulaţia, Darren rămânea un băieţel fericit, sănătos, care se bucura din plin de starea lui. Dacă ar fi ştiut de atenţia de care se bucura ar fi crezut că o merită.

— Ăsta e castelul, i-a spus Emma aranjând cuburile. Şi tu eşti regele.

— Eu sunt regele, a zis aşezându-se pe burtă.

— Da. Regele Darren întâiul.

— Întâiul, a repetat el. Cunoştea foarte bine sensul cuvântului. Şi se bucura.

— Eşti un rege foarte bun şi blând cu toate animalele. Ea l-a tras pe Charlie mai aproape. Îndatoritor.

Darren l-a sărutat umed. Şi aici sunt toţi cavalerii tăi buni şi curajoşi. Ea a aranjat atentă păpuşile şi alte jucării. Aici sunt şi tati cu Johnno, Stevie şi P. M. şi aici e Pete. El este, ah… primul ministru. Aceasta este frumoasa doamnă

Beverly. Emma şi-a aşezat cu mare plăcere păpuşa balerină, cea mai dragă, în apropiere.

— Mami. Darren a sărutat păpuşa. Mămi e frumoasă.

— Ea e cea mai frumoasă doamnă din lume. Asta este o vrăjitoare oribilă, care o încuie pe ea în turn. Emma avusese o imagine neclară a propriei mame, dar a neglijat-o repede. Toţi cavalerii se duc să o salveze. Făcând zgomote ca de galop, a împins jucăriile înspre păpuşă. Dar numai Domnul Tati poate spulbera vraja.

— Domnul Tati. Combinaţia de cuvinte i se părea lui Darren atât de caraghioasă, încât s-a rostogolit şi a dărâmat castelul.

— Mă rog, dacă îţi strici propriul castel nu-ţi mai fac altul.

— Ma. Darren a înconjurat-o cu braţele şi a strâns-o. Ma a mea, Ma. Hai să ne jucăm de-a ferma.

— Bine, dar trebuie să strângem cuburile, altfel domnişoara Wallingsford o să ne spună că suntem zgomotoşi şi dezordonaţi.

— Pişu. Pişu. Pişu.

— Darren. Emma şi-a pus amândouă mâinile la gură şi a râs. Să nu mai spui aşa. Pentru că asta o făcea să râdă, el a repetat din nou şi mai tare.

— Ce se aude din camera copiilor? Bev stătea în prag

fără să ştie dacă trebuie să râdă sau să rămână serioasă.

— A vrut să spună prinsă, i-a explicat Emma.

— Înţeleg. Bev a întins braţele şi Darren s-a repezit la ea. Să ştii că şi „r” are importanţa lui, băiatule. Şi ce făceaţi voi doi aici?

— Ne jucam de-a castelul, dar Darren l-a dărâmat.

— Darren Distructivul. Bev l-a gâdilat până când el nu s-a mai putut ţine de râs. Îşi îndoise picioruşele în jurul ei. Ea nu ştiuse că era posibil să iubească pe cineva atât de mult. Chiar şi pasiunea pe care o simţea pentru Brian pălea în faţa iubirii pentru fiul ei. Şi el o iubea fără a fi conştient de asta. Era atât de simplu, o îmbrăţişare, o sărutare, un zâmbet. Întotdeauna la timp. Era cea mai încântătoare parte din viaţa ei.

— Acum apucă-te şi ajut-o pe sora ta să pună cuburile la loc.

— Pot. Punându-l jos pe Darren, Bev i-a zâmbit Emmei.

— Trebuie să înveţe şi el să facă ordine, Emma, oricât de mult am vrea noi să facem în locul lui. Îi privea pe amândoi, fetiţa cu părul blond, delicată, şi băieţelul brunet, voinic. Emma era un copil binecrescut, care nu se mai ascundea în şifoniere. Brian o ajutase mult, iar Bev spera că şi ea avusese un rol în formarea Emmei cea de

astăzi. Dar ea ştia că Darren era cel care făcuse treaba cea mai bună. Datorită iubirii pentru el, Emma îşi uitase spaimele, îşi învinsese timiditatea. În schimb, Darren o iubea pe deplin. Chiar şi când era mic, se oprea din plâns mai repede, dacă îl mângâia Emma. Cu fiecare zi care trecea, legătura dintre ei devenea tot mai strânsă. Lui Bev îi făcuse mare plăcere ziua în care Emma începuse să o numească „mami”. Acum i se întâmpla foarte rar să se gândească la Emma ca fiind copilul lui Jane. Nu simţea pentru Emma acea dragoste sălbatică, disperată, ca pentru Darren, dar o iubea cu căldură şi seriozitate. Pentru că îi plăcea zgomotul făcut de cuburi, Darren le arunca în cutia lor.

— D, a zis el, ridicând literă care îi plăcea cel mai tare. Drum, drag, Darren! A lăsat cubul să zboare satisfăcut că făcea mult zgomot. Convins că îşi făcuse datoria, s-a căţărat pe calul lui de jucărie vopsit în roşu şi alb.

— O să ne jucăm de-a ferma. Emma a luat de pe raft casa cea mare şi stiloul. Lui Darren i-a ajuns cuvântul „fermă” ca să se dea jos de pe cal. A tras toate animalele şi figurinele cu feţe rotunde în apropiere.

— Să mergem, să mergem, a fredonat în timp ce, cu degetele încordate, se lupta să aranjeze piesele din plastic

alb.

— Te joci şi tu? a privit Emma în jos, spre Bev. Ea avea un milion de lucruri de făcut, s-a gândit

Bev, cu toţi oamenii aceia pe care îi invitase Brian pentru seară. În câteva ore, casa va fi plină. Se părea că întotdeauna era plină, de parcă Brian s-ar fi temut să rămână singur. Cu ce se ocupa, ea nu ştia şi se îndoia că el o să-i spună. Când ne vom întoarce la Londra, s-a gândit ea, totul o să se reaşeze. A privit în jos spre copii, copiii ei. Şi a râs.

— Aş vrea să mă joc.

Peste o oră Brian i-a găsit pe covorul persan acoperit de jucării. Înainte de a scoate o vorbă, Emma s-a repezit la el.

— Tati e acasă. A făcut un salt, sigură că el o s-o prindă în braţe. El a sărutat-o zgomotos pe obraz, înainte de a-l cuprinde cu braţul rămas liber pe Darren.

— Pupă-mă tare, i-a spus lui Darren şi s-a clătinat când băieţelul l-a sărutat apăsat şi umed pe bărbie. Ţinându-i pe amândoi în braţe, Brian s-a plimbat în jurul figurinelor şi construcţiilor albe de plastic risipite peste tot pe podea.

— Iar sunteţi fermieri?

— Asta îi place cel mai mult lui Darren. Bev l-a

aşteptat să se aşeze, apoi i-a zâmbit. Cel mai bine se simţea Brian în sânul familiei. Mă tem că te-ai aşezat tocmai pe căpiţa de fân.

— Oh, el s-a înclinat ca să pună lucrurile la loc. N-ar fi prima oară când fac o prostie.

— Prostie, a repetat Darren, pronunţând perfect.

— Asta mai lipsea, a murmurat Bev.

— Care-i planul? a râs Brian şi l-a gâdilat pe fiul lui. Ea s-a aşezat, iar Darren a sărit de la Brian în poala ei.

— O să culegem porumbul, pentru că am hotărât să plantăm fasole de soia.

— Foarte înţelept. Eşti un mare fermier, nu, bătrâne? Ar trebui să mergem în Irlanda şi acolo ai putea să te plimbi cu un tractor adevărat.

— Să mergem. Să mergem.

— Darren nu poate să meargă cu tractorul până când nu e mare, a zis Emma, punându-şi mâinile pe genunchi.

— E adevărat. Zâmbind, Bev a dat din cap înspre Brian. Aşa cum nu poate folosi nici crosa de cricket sau bicicleta primită cadou.

— Femei, a zis Brian spre Darren. Nu prea înţeleg mare lucru.

— Pişu, a recitat Darren, încântat de noul cuvânt.

— Poftim? Brian a încercat să se abţină să nu râdă.

— Nu-i întreba. Bev l-a pus pe Darren jos. Să-i punem să strângă ca să mergem la ceai.

— Excelentă idee. Brian s-a ridicat şi a apucat-o pe Bev de mână. Emma, ai grijă, fetiţo. Mami şi cu mine avem ceva de făcut înainte de a lua ceaiul.

— Domnişoara Wallingsford e jos. El continua s-o tragă pe Bev din cameră. Nu uitaţi să vă spălaţi.

— Brian, camera copiilor arată ca un abator.

— Emma o să aibă grijă. Ea e foarte harnică. A tras-o pe Bev în dormitor. Pe deasupra, îi place să facă ordine.

— Şi-aşa, eu… ea i-a dat deoparte mâinile cu care o trăgea de tricou. Bri, acum nu se poate. Am o mulţime de treabă.

— Şi asta e în capul listei. Şi-a lipit gura de a ei, încântat că încetase să se mai zbată.

— Asta era în capul listei pentru la noapte, a murmurat ea, cum a mai fost şi ieri şi cum a mai fost şi azi de dimineaţă.

— Ba întotdeauna e în capul listei. I-a descheiat pantalonii. Era înnebunit de felul în care arăta ea, atât de micuţă, atât de pietroasă. După doi copii. Nu, după un copil, şi-a reamintit. Mereu uita că nu ea o născuse pe Emma. Oricât de tare se obişnuise cu trupul ei, când o atingea se simţea la fel ca în prima noapte pe care o

petrecuseră împreună. Acum aveau mai multe case, în două ţări, dar sexul însemna pentru ei la fel de mult ca şi atunci când nu aveau nimic în buzunare, decât speranţe disperate şi visuri de aur.

S-au rostogolit în pat, îmbrăţişaţi, cu gurile lacome. Când s-a aşezat deasupra lui, pe chipul ei se reflecta întreaga dorinţă. Se schimbase atât de puţin. Şi acum părul îi cădea pe umeri, strălucitor şi drept. Pielea ei era lăptoasă, mai roză acum datorită pasiunii care o ardea. El a sărutat-o dea şi încet pe sâni. Când ea şi-a dat capul pe spate, el i-a supt sfârcurile fericit, excitat de gemetele mici, neajutorate, pe care le scotea. Cu Bev el îşi dorise frumuseţea. Cu Bev o găsise. Apucând-o de şolduri a ridicat-o deasupra lui, aşezând-o mai bine, lăsând-o să-i facă exact ceea ce îşi dorea şi el.

Goală, s-a întins, apoi s-a lipit de el. Cu ochii pe jumătate închişi zărea soarele strecurându-se prin ferestre. Tare i-ar fi plăcut să fie dimineaţă, o dimineaţă lenevoasă, când ei ar fi putut rămâne acolo ore în şir.

— N-am crezut că o să-mi placă astăzi, după atâtea luni în care ai făcut înregistrări. Dar a fost minunat.

— Am mai putea zăbovi. Energia lui începea să se refacă, aşa se întâmpla întotdeauna după ce făcea dragoste cu ea. Ne-am putea lua câteva săptămâni, să ne

plimbăm, să mergem în Disneyland.

— De pe acum Darren crede că ăsta-i parcul lui personal de distracţie.

— Atunci, hai să-i facem şi lui unul. S-a sprijinit într-un cot. Bev, m-am întâlnit cu Pete înainte de a veni acasă. Am primit discul de platină pentru *Outcry*.

— Oh, Bri. E minunat.

— Mai mult decât minunat. Eu am avut dreptate. Oamenii ne ascultă, chiar că ne ascultă. *Outcry* a devenit un fel de emblemă pentru mişcarea antirăzboinică. Asta înseamnă ceva. Nu voia să bage de seamă disperarea din vocea lui, disperarea unui om care încearcă să se convingă pe sine. O să mai scoatem un single de pe album. *Love Lost*[1] cred, deşi Pete bombăne că nu e suficient de comercial.

— E atât de trist.

— Păi tocmai de asta. Era furios, dar a continuat mai calm: Ar trebui să se difuzeze în Parlament şi la Pentagon şi în toate locurile alea în care nemernicii, ticăloşii ăia graşi iau hotărâri. Trebuie să facem ceva, Bev. Dacă lumea mă ascultă pentru că scot discuri cu şlagăre, atunci trebuie neapărat să spun ceva important.

---

1 Iubirea pierdută

*

În mansarda pe care o închiriase în inima Los Angeles-ului, Pete Page stătea la birou şi cântărea posibilităţile. Ca şi Brian era încântat de succesul cântecului. Mai importante i se păreau vânzările decât conştiinţa socială. Doar ei pentru vânzări îl plăteau. După cum prezisese acum trei ani, Brian şi ceilalţi deveniseră foarte bogaţi. Cu fiecare contract deveneau mai bogaţi. Muzica lor era de bună calitate, înţelesese asta când asistase la prima lor demonstraţie din urmă cu şase ani. Era neprelucrată, un pic cam aspră, dar exact ce mergea în epoca aceea. Până atunci el adusese contracte de înregistrări pentru alte două formaţii, dar *Devastation* fusese şansa lui pentru a atinge gloria. El avusese nevoie de ei. Ei avuseseră nevoie de el. O pornise la drum cu ei, pusese totul în joc şi reuşise mai presus de toate aşteptările. Dar aşteptările lui erau flexibile. Dorea mai mult şi pentru ei şi pentru el.

Formaţia, fiecare în parte, dar şi grupul în întregime, începea să-l îngrijoreze. Din ce în ce mai mult fiecare voia să facă după pofta inimii, Johnno cu vizitele lui dese Ja New York, Stevie petrecând săptămâni pe un se ştia unde, P. M. Mereu prezent, dar angajat într-o legătură cu o

starletă ambiţioasă. Mai era Brian, desigur, cu cântecele lui politice antirăzboinice. Pentru numele lui Dumnezeu, ei alcătuiau o formaţie de rock'n roll şi ceea ce făcea fiecare separat le afecta activitatea de grup. Ce făceau ca grup afecta vânzările. Deja plănuiau un turneu după apariţia noului album. El nu voia să vadă cum clachează în mijlocul drumului, ca *Beatles*.

A tras adânc aer în piept şi şi-a reamintit cum fuseseră ei şi cum erau acum. Era plăcut să vezi colecţia de maşini a lui Johnno. Bentley, Rolls-urile, maşinile Ferrari. Pete a zâmbit gândindu-se că Johnno se pricepea cum să folosească banii. Aproape că nu-i mai păsa de preferinţele sexuale ale lui Johnno. Peste ani, Pete acumulase un mare respect pentru inteligenţa lui Johnno, pentru bunul lui simţ şi pentru talentul lui. Nu, nu trebuia să se îngrijoreze pentru Johnno, s-a hotărât Pete privind la documentele de pe biroul lui. Era un om discret, iar publicului îi plăceau hainele exotice şi limba lui ascuţită.

Apoi era Stevie. Drogurile erau doar o parte a problemei. Deocamdată nu-i afectau performanţele, dar constatase că era din ce în ce mai capricios. Fusese drogat tot timpul ultimelor două înregistrări şi chiar Brian, care se mai droga şi el, se cam enervase. Da, trebuia să-l supravegheze pe Stevie.

P. M. era un om de nădejde. E adevărat că Pete era când amuzat, când iritat că bateristul analiza fiecare vorbă dintr-un contract. Dar băiatul îşi investea bine banii şi îi câştigase respectul lui Pete. Odinioară Pete crezuse că P. M. este un tip slab, dar se dovedise a fi unul dintre cei mai puternici.

Brian. Pete şi-a turnat două degete de *Chivas Royal*, s-a aşezat mai bine în fotoliul de piele şi a reflectat. Brian era, fără îndoială, sufletul formaţiei. Era conducătorul creativ, conştiinţa. Fusese un noroc că problema cu Emma nu-i dăduse înapoi pe toţi. Pete se îngrijorase, apoi fusese încântat când asta generase simpatie şi vânzări record. Într-adevăr, Pete trebuia să lupte mereu cu Jane Palmer, dar asta nu dăunase niciodată popularităţii grupului. Nici căsătoriei lui Brian. Pete se simţise frustrat că nu putuse portretiza grupul ca fiind format din patru bărbaţi tineri şi liberi. Dar viaţa de familie a lui Brian se transformase într-un succes de presă. Necazul stătea în preocupările pentru pace, în declaraţii. În sprijinul lui Brian pentru suporterii Societăţii democratice, în faptul că îi susţinea pe cei care nu voiau să se înroleze în armata americană. Ei fuseseră pe punctul de a apărea pe coperta de la *Time*, înainte ca Brian să fi sprijinit cu critici prost primite procesul de la Chicago Seven.

Pete înţelegea puterea presei, cum puteau fi manipulate masele, cum masele puteau să fie asmuţite împotriva lor. John Lennon îşi ridicase toată lumea în cap în urmă cu puţini ani cu o stângăcie, cu un comentariu sarcastic, că *Beatles* ar fi mai mari decât Iisus. Brian era aproape, prea aproape de a face aceeaşi greşeală. Era prea pasionat de politică, desigur, s-a gândit Pete sorbind din whisky. Era însă un punct în care convingerile personale şi succesul de public se despărţeau. Între preferinţa lui Stevie pentru droguri şi realismul lui Brian, puţin mai lipsea ca să nu fie un dezastru „Sigur că erau metode să-l evite şi deja se gândea la ele. Trebuia ca publicul să nu vadă în Stevie un rocker terminat din cauza drogurilor, ci un muzician extraordinar. Trebuia ca Brian să fie văzut nu numai ca un pacifist, ci şi ca un tată devotat. Trebuia să fie astfel, pentru ca nu numai tineretul să cumpere discurile şi revistele, dar şi cei mai vârstnici.

*

Au mai stat în California două săptămâni, petrecându-şi zilele în lenevie, făcând dragoste după-amiezele, dând petreceri în fiecare noapte. Vizitau Disneyland-ul sub diverse deghizamente. Bev nici măcar

nu-i observa pe fotografii pe care Pete îi angajase să le facă instantanee discrete. Ea s-a hotărât să renunţe la pilulele anticoncepţionale, iar Brian a scris cântece de dragoste. Cum timpul întoarcerii în Anglia se apropia, grupul s-a împăcat şi au pus la punct un plan de bătaie în casa lui Brian.

— Va trebui să mergem toţi, s-a pronunţat Johnno. *Hair* este cel mai important musical pentru generaţia noastră. Un musical-rock. Îi plăcea fraza, grandoarea ei. Spera, când or să se întoarcă la Londra, că vor pune la punct, el şi Brian, un musical care să întreacă acel *Hair* şi succesul actual al formaţiei Who, *Tommy*.

— Putem să mai stăm la New York câteva zile, a continuat, să vizionăm spectacolul, să ne distrăm un pic, apoi să ne ducem la Londra.

— Ei se dezbracă în pielea goală cu adevărat? a vrut Stevie să afle.

— Total, ca să merite preţul biletului.

— Trebuie să mergem. Moleşit de discuţii şi de fum, Brian şi-a pus capul pe genunchiul lui Bev. Stătuse prea mult într-un singur loc şi ideea de a merge la New York îl atrăgea. Mergem pentru muzică şi pentru bilanţ.

— Tu mergi pentru bilanţ, a rânjit Stevie, eu o să merg pentru păsăricile goale.

— Să-l punem pe Pete să se ocupe de asta. Tu ce zici, Bev?

Ei nu-i plăcea New York-ul, dar înţelegea că Brian e hotărât şi nu voia să-l supere.

— O să fie nostim. O să-i ducem pe Darren şi pe Emma la Zoo şi prin Central Park înainte de a zbura spre casă.

*

Emma era emoţionată. Îşi amintea bine prima călătorie la New York, patul mare din camera de hotel, fiorul de a sta pe acoperişul lumii, roata mare din Central Park. Dorea să împărtăşească toate acestea cu Darren. A încercat să-i explice toate minunile când se pregăteau de călătorie. În vreme ce Alice Wallingsford împacheta în camera copiilor, ea se juca cu Darren, cu ferma lui preferată.

— Vaca muu, a zis el luând negrul dintre piesele albe din set. Vrea să vadă o vacă muu.

— Nu cred că o să vedem o vacă muu, dar ci să vedem lei la Zoo. Şi ea a scos un zgomot care l-a făcut pe el să chicotească.

— O să-l agiţi prea tare, Emma, a zis automat Alice şi

e aproape ora de culcare. Emma şi-a rotit doar ochii în timp ce Darren dansa în jurul ei. Purta o salopetă *Oshkosh* şi o cămăşuţă roşie. Se străduia să facă o tumbă cât mai reuşită ca să capteze admiraţia Emmei.

— Câtă energie! Alice bodogănea, deşi în realitate era fermecată de băieţel. Nu văd cum o să-l facem să doarmă în seara asta.

— Nu-l pune în pachet pe Charlie, s-a repezit Emma, înainte ca Alice să-l vâre în cutie. Trebuie să zboare în avion împreună cu mine. Alice a scos căţelul rablagit cu un suspin.

— Are nevoie de o baie bună, nu vreau să-l mai pui în patul băiatului, Emma.

— Eu îl iubesc pe Charlie, a anunţat Darren făcând o altă tumbă. A nimerit pe xilofon, dar în loc să plângă a luat ciocănelul de lemn şi s-a apucat să cânte pe clapele colorate. Îl iubesc pe Charlie, cânta el în ritmul propriu.

— O fi, dar miroase urât. Nu vreau microbi în pat cu băieţelul meu.

— Mie-mi plac microbii, i-a zâmbit luminos Darren.

— Eşti un şmecher. Alice l-a luat în braţe. Acum Alice o să-ţi facă o baie bună înainte de culcare. Emma, să nu laşi toate astea risipite pe aici, a adăugat din prag. Să faci baie imediat după Darren. După aia te poţi duce jos să le

spui noapte bună părinţilor tăi.

— Da, doamnă. A aşteptat până când Alice a dispărut şi l-a luat pe Charlie. Nu mirosea, s-a gândit, băgându-şi faţa în blana lui. Şi ea o să-l pună în patul lui Darren pentru că Charlie îl veghea atunci când ea dormea.

*

— Tare mi-ar fi plăcut să nu-i chemi pe toţi oamenii ăştia aici în seara asta. Bev aranja pernele pe banchetă, deşi ştia că era o pierdere de timp.

— Trebuie să ne luăm rămas bun, nu? A pus un album cu Jimi Hendrix pentru că asta-i amintea că, deşi artistul murise, muzica lui trăia. În plus, când o să ajungem la Londra, o să ne apucăm de muncă în stil mare. Vreau să mă relaxez cât mai am timp.

— Cum ne putem relaxa cu o sută de oameni prin casă?

— Bev. Este ultima noastră noapte. Ea a deschis gura din nou, apoi a închis-o când a apărut în uşă Alice cu copiii.

— Băiatul meu! L-a prins pe Darren din zbor şi s-a uitat la Emma. Charlie e gata pentru călătorie? Ştia şi îi era milă de Emma cu răul ei de avion, aşa că a mângâiat-o

pe păr.

— E doar puţin cam nervos. Dar cu mine o să-i fie bine.

— Sigur că da. Bev l-a sărutat uşor pe Darren pe gâtul delicat. Ai făcut deja baie? Ar fi vrut să-i facă ea. Nimic nu-i plăcea mai tare lui Bev decât să se joace cu Darren în cadă, să-l săpunească pe pielea lui fină, lucioasă.

— E spălat şi gata de culcare, a afirmat Alice, ei au venit doar să vă spună noapte bună înainte de a se băga în pat.

— O să-i culc eu, Alice. Cu toată nebunia de azi, de-abia mi-am văzut copiii.

— Perfect, doamnă. Eu voi termina cu împachetatul.

— Tati. Emma i-a zâmbit timid lui Brian. Ne spui o poveste? Te rog.

El plănuise să fumeze nişte iarbă bună şi să asculte muzică, dar nu putea rezista acelui zâmbet şi nici râsului gângurit al fiului lui. A urcat împreună cu familia pe scări, lăsându-l pe Hendrix să cânte. A fost nevoie de două poveşti înainte ca ochii lui Darren să se închidă. Se lupta cu somnul. Ar fi vrut să râdă sau să facă tumbe. Mai mult decât orice, ar fi vrut să fie acel cavaler tânăr şi viteaz despre care vorbea tatăl lui. Ar fi vrut să aibă strălucitoarea sabie vrăjită şi să ucidă dragonii. A gângurit

şi s-a ghemuit la sânul mamei lui începând să moţăie. Simţea mirosul Emmei, aşa că a adormit fericit că ea era în apropiere. Nu s-a trezit când Bev l-a dus în patul lui. Dar el dormea ca de obicei, profund. Ea a aşezat în jurul umerilor lui păturica albastră şi a încercat să nu se gândească la faptul că în curând va fi prea mare pentru pătucul ăla.

— Este atât de frumos. Incapabilă să reziste, Bev şi-a trecut mângâietor degetele peste obrazul lui călduţ. Brian, cu capul Emmei sprijinit pe umărul lui, a privit în jos spre băieţel.

— Când îl vezi dormind, îţi vine greu să crezi că e în stare să întoarcă o cameră cu susul în jos. Râzând uşor, Bev l-a luat pe Brian pe după mijloc.

— Foloseşte doar mâinile.

— Dar şi picioarele.

— Nimeni nu iubeşte viaţa atât de mult ca el. Când îl privesc, îmi dau seama că e tot ceea ce mi-am dorit. Îl văd cum o să fie peste un an, peste cinci ani. Cu el, ideea de a creşte mare un copil pare grozav de plăcută. Chiar dacă devin mai bătrân.

— Vedetele de rock nu îmbătrânesc. El s-a încruntat şi pentru prima oară Bev simţit o urmă de sarcasm sau poate de deziluzie, în vocea lui.

— Ei pot să înceapă să cânte la Las Vegas în costume

albe, desigur.

— Tu nu, Bri. L-a înconjurat cu braţul pe după mijloc. Peste zece ani tu o să rămâi tot în vârful listei.

— Mda. Dacă o să cumpăr vreodată un costum alb cu decoraţii metalice, să mă ciupeşti de fund.

— Cu cea mai mare plăcere. Ea l-a sărutat, l-a mângâiat pe obraz, de parcă ar fi fost unul dintre copii. Deocamdată să crească Emma.

— Vreau să fac ce e mai bine prin ei, Bev. Prin ei şi prin tine.

— Faci ce trebuie.

— Lumea e atât de întoarsă cu susul în jos. Credeam că dacă o să facem ceva cu adevărat, lumea o să ne asculte. Asta ar fi însemnat ceva.

— Ce nu merge, Bri?

— Nu ştiu. A lăsat-o jos pe Emma, dorind să înţeleagă motivul lipsei de satisfacţie pe care o avea.

Acum câţiva ani, când lucrurile au început să se înrăutăţească, credeam că mi se pare. Toate fetele alea care ţipau, toate pozele noastre din reviste, muzica noastră pe toate posturile de radio…

— Asta ai dorit.

— Aşa a fost, într-adevăr. Nu ştiu. Cum pot oamenii auzi ce încercăm noi să spunem, dacă ei se mulţumesc cu

aplauzele la orice blestemat de concert?

— Suntem doar un fel de accesorii, o imagine pe care Pete o poleieşte ca să vândă discurile. Urăsc chestia asta. Şi-a băgat supărat pumnii în buzunare. Uneori mă gândesc că ar trebui să ne întoarcem de unde am plecat – cârciumile în care oamenii ne ascultau sau dansau. Nu ştiu. Şi-a trecut o mână prin păr. Acum înţeleg că pe vremea aia nu ştiam să mă bucur de ce aveam. Dar timpul nu se întoarce înapoi.

— Asta nu ştiam. De ce nu mi-ai spus până acum?

— Nici chiar eu nu-mi dădeam seama. Dar parcă nu mai sunt Brian McAvoy. Nu ştia cum să-i explice că tot ceea ce retrăise la Woodstock se stinsese în anii următori. Nu ştiam cât de supărător este să nu poţi ieşi la o băutură cu băieţii sau să stai ca un om normal pe plajă.

— Te poţi opri. Poţi să dai înapoi şi să te mulţumeşti cu scrisul.

— Nu mă pot opri. A privit spre Emma, care dormea liniştită. Trebuie să înregistrez, trebuie să cânt. Când sunt pe scenă sau în studio ştiu în adâncul meu că vreau să fac asta, că am nevoie să fac asta. Dar restul… restul mă consumă. Poate pentru că Hendrix şi Joplin au murit cum au murit. Apoi *Beatles* s-au terminat. E ca şi când s-ar fi sfârşit ceva, dar eu nu am sfârşit-o.

— Nu e sfârşitul. Ea i-a pus o mână pe umăr simţindu-i muşchii încordaţi. E doar o schimbare.

— Nu crezi că stând pe loc înseamnă că ne întoarcem în urmă? Era conştient că ea s-ar putea să nu înţeleagă. Poate că Pete este de vină, ne forţează, ne foloseşte să rămânem toţi patru împreună. Este vorba despre imaginea noastră şi despre nenorocita asta de economie de piaţă, despre bursă şi despre impozite. Emma s-a răsucit murmurând. Şi mai e şi grija că Emma va merge la şcoală, Darren la fel, într-o bună zi. Ce-o să se întâmple cu ei? Oare oamenii se vor repezi la ei, vor vrea bucăţele din ei din cauză că eu sunt cine sunt? N-aş fi vrut să aibă copilăria mea nenorocită, dar oare am făcut ceva bun pentru ei în felul ăsta?

— Gândeşti prea mult. L-a mângâiat. Asta îmi place mie cel mai mult la tine. Copiii sunt foarte reuşiţi. Poate că nu au o copilărie normală, dar sunt fericiţi. Nu trebuie decât să-i facem să fie fericiţi şi sănătoşi. Oricine ai fi, tot tatăl lor rămâi. Cu restul ne descurcăm.

— Te iubesc, Bev. N-ar trebui să mă îngrijorez. Totul o să fie bine. A strâns-o lângă el şi tare ar fi vrut să înţeleagă de ce simţea că îi lipsea totuşi ceva.

*

Nemulţumirea lui Brian s-a stins după ce a fumat puţină iarbă. Casa era plină de oameni care îl înţelegeau. Muzica răsuna puternic, drogurile erau de tot felul. Heroină, cocaină, haşiş turcesc, acid. În timp ce oaspeţii se distrau, se auzea muzica tunătoare, care îţi rupea sufletul, a lui Janis Joplin. Nu se mai sătura ascultând-o. Îl ajuta într-un fel să simtă bucuria că el trăia încă, că poate ar fi avut o şansă să realizeze ceva. Îl privea pe Stevie dansând cu o fată cu părul roşu şi o fustă mini, purpurie. Lui Stevie puţin îi păsa că era pe pereţii unor fete sub formă de poster, s-a gândit Brian bând whisky irlandez. Stevie alerga încântat din femeie în femeie fără nicio grijă. Desigur, era mult prea drogat majoritatea timpului. Cu un zâmbet, Brian a mai fumat nişte iarbă şi s-a hotărât să se drogheze ca lumea şi el.

Din partea cealaltă a încăperii, Johnno îl privea pe Brian drogându-se. A ales în loc de iarbă o ţigară *Gauloise*. Poate că fiind mai apropiat de Brian, Johnno observase că el se droga tot mai des şi s-a gândit că Brian se simţea cu adevărat bine doar atunci când erau amândoi şi scriau. Melodii, aranjamente muzicale, texte. Ştia că Brian suferise pentru morţile lui Hendrix şi Joplin. Şi el suferise. În felul său, i se păruse la fel de groaznic ca şi asasinatele

celor din familia Kennedy. Era normal ca oamenii să ajungă bătrâni şi decrepiţi înainte de a muri. Oricum şi el fusese impresionat, dar pentru Brian fusese un adevărat doliu. Brian întotdeauna era prea îngrijorat, avea nevoie de prea multe. S-a uitat şi la Stevie. Nu-i plăcea ceea ce vedea. Nu pentru că Stevie regula orice femeie de pe continent. Drogurile şi faptul că Stevie îşi pierdea rapid controlul, asta îl preocupa pe Johnno. Puţin îi păsa de imaginea lor. Rocker-ii toxicomani. Şi-a mutat privirea spre P. M. Şi cu el erau probleme. Oh, nu cu drogurile. Bătrânul P. M. de-abia se mai mişca după un simplu fum. Problema era puştoaica blondă şi ţâţoasă care se ataşase de baterist în urmă cu două luni. Se părea că P. M. nu făcea niciun efort s-o lase. Acum Johnno se uita la ea; avea chipul prelung, ochii vioi – numai picioare şi sâni într-o rochie strâmtă, roşie. Nu era ea aşa cum voia să pară, s-a gândit Johnno. Era cam vicleană şi dacă n-or să fie atenţi, o să-l ia de bărbat. Dar ea n-o să stea deoparte precum Bev. Nu, n-o să facă aşa ceva. Trei dintre ei, fiecare în felul său, erau pe punctul de a distruge grupul. Şi asta îl durea pe Johnno.

*

Când s-a trezit Emma, podeaua vibra din cauza bass-

ului de la stereo. A rămas liniştită un moment ascultând, încercând să recunoască acel cântec după ritm. Începuse să cunoască melodiile. Tatălui ei îi plăcea să aibă lume în jur. Multă muzică şi o mulţime de râsete. Când o să fie mai mare, o să meargă şi ea la petreceri. Bev întotdeauna făcea mare curăţenie înainte de a sosi oaspeţii. Asta era o prostie, s-a gândit Emma. Dimineaţa casa era în dezordine, cu pahare murdare şi scrumiere pline până la refuz. Şi cel mai adesea o mulţime de oaspeţi erau trântiţi pe sofale şi pe fotolii. Emma se întreba cum era să stai toată noaptea să vorbeşti, să râzi, să asculţi muzică. Când eşti mare nimeni nu-ţi spune să te culci sau să-ţi faci baie. A suspinat şi s-a răsucit pe spate. Acum muzica avea un ritm mai rapid. Şi pereţii vibrau. Şi mai era ceva. Paşi venind din hol, s-a gândit Emma. Domnişoara Wallingsford. Era gata să închidă ochii şi să se prefacă adormită când i-a venit un alt gând. Poate erau tati sau mami veniţi să vadă ce fac ea şi Darren. Atunci ar fi putut pretinde că s-a trezit chiar în clipa aceea şi i-ar fi convins să-i povestească despre petrecere. Dar paşii au trecut mai departe. L-a apucat pe Charlie. Simţea nevoia unei companii. Voia să vorbească despre petrecere sau despre călătoria la New York. Voia să ştie ce cântec se auzea. A stat aşa o clipă, într-o cămaşă de noapte roz, scăldată în lumina blândă a unei veioze cu

Mickey Mouse.

Îl auzea pe Darren ţipând. S-a ridicat să asculte. Era sigură că îl auzea pe Darren plângând cu tot ritmul tare al muzicii. A sărit automat din pat, cu Charlie sub un braţ. O să stea cu Darren până o să tacă şi o să-l lase pe Charlie să vegheze asupra lui tot restul nopţii.

Holul era întunecat, fapt care a uimit-o. Întotdeauna ardea o lumină acolo pentru cazul că Emma s-ar fi dus la baie în timpul nopţii. A ezitat în prag, imaginându-şi lucrurile care pândeau din colţurile umbrite. Ar fi preferat să rămână în camera ei cu veioza cea veselă. Atunci Darren a scos un ţipăt îngrozitor. Nu era nimic în colţuri, şi-a spus Emma, pornind-o prin holul întunecat. N-avea ce să fie. Nici monştri, nici fantasme, nici lucruri amăgitoare.

Acum cânta formaţia *Beatles*. Emma şi-a umezit buzele. Numai întunericul, doar întunericul, şi-a spus. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul, până în clipa când a atins uşa camerei lui Darren. Era închisă. Nici asta nu era în regulă. Uşa lui era întotdeauna lăsată deschisă ca să poată fi auzit uşor dacă se trezea. A întins mâna, apoi a tresărit, părându-i-se că aude ceva care se mişcă în spatele ei. Cu inima bătând tare, s-a răsucit să scruteze cu „privirea holul întunecat. Umbrele se transformau în monştri fără nume, iar sudoarea îi curgea pe faţă şi pe

spate. Nu era nimic, nimic, şi-a spus, dar Darren răcnea să-şi spargă plămânii.

A apăsat pe clanţă şi a deschis uşa.

„Să fim împreună” cânta Lennon. „Cu mine”.

În cameră erau doi bărbaţi. Unul îl ţinea pe Darren căutând să-l facă să stea drept în timp ce copilul ţipa de frica şi de furie. Celălalt avea ceva în mână, ceva ce strălucea în lumina de la lampa sub formă de girafă de pe noptieră.

— Ce faceţi? Bărbatul s-a răsucit la vocea ei. Nu era doctor, s-a gândit Emma văzând acul din mâna lui. Celălalt bărbat a înjurat, o înjurătură urâtă, luptând să nu îl scape pe Darren din braţe.

— Emma, i-a spus bărbatul pe care îl cunoştea cu o voce calmă, prietenoasă. Zâmbea. Era un zâmbet fals, un zâmbet furios. Îşi dădea seama de asta şi el continua să ţină acul în timp ce se îndrepta spre ea. S-a întors şi a fugit. În spatele ei l-a auzit pe Darren strigând.

— Ma!

Gâfâind, s-a repezit jos în hol. Acolo erau monştri inventaţi de mintea ei înfricoşată. Erau monştri şi lucruri cu dinţi ascuţiţi în umbră. Acum o urmăreau pe ea. El aproape că o apucase de poalele cămăşii de noapte şi înjura urmărind-o. Mâna lui o atinsese, dar scăpase. Ea

ţipa de parcă i-ar fi jupuit pielea de pe ea. Ajungând în capătul scărilor, a răcnit după tatăl ei, pronunţându-i numele de mai multe ori. Apoi picioarele au lăsat-o. S-a rostogolit pe scări.

În bucătărie cineva comanda cincizeci de pizza. Scuturând din cap, Bev se uita în congelator după gheaţă; nimeni nu foloseşte mai multă gheaţă decât americanii. Şi-a pus un cub în vinul încălzit. Ca la Roma, s-a gândit şi s-a întors spre uşă. În prag era Brian. Zâmbindu-i, i-a înconjurat talia cu braţul şi a sărutat-o prelung.

— Bună.

— Bună. Cu vinul încă în mână i-a pus mâinile pe după gât. Bri.

— Da?

— Cine sunt toţi oamenii ăştia? El a râs sărutând-o pe gât.

— Nu contează. Mireasma ei îl excita. A strâns-o mai tare lângă el în ritmul sinuos Lennon-McCartney. Ce-ar fi să ne ducem sus şi să le lăsăm lor restul casei?

— Nu-i frumos. Dar ea se şi lipise de el. Ruşinos, neplăcut, dar e cea mai bună idee pe care am auzit-o.

— Păi atunci… a prins-o mai tare, iar vinul rece s-a vărsat pe spatele lui şi pe Bev a pufnit-o râsul. Atunci încearcă şi du-mă, a zis şi în clipa aceea a auzit ţipătul

Emmei. S-a izbit într-o măsuţă când s-a răsucit. Zăpăcit de droguri şi de băutură, s-a clătinat, s-a îndreptat iar şi s-a repezit în hol. Deja se adunaseră oamenii acolo. A trecut printre ei şi a văzut-o prăbuşită la picioarele scării.

— Emma! Dumnezeule, Emma! îi era frică să o atingă. Avea sânge în colţul gurii. A pus acolo un deget tremurător. Vedea în jur o mare de chipuri, o ceaţă de culori, totul era greu de recunoscut. I s-a strâns stomacul, dar a încercat să-şi revină.

— Chemaţi o ambulanţă, a reuşit să spună şi s-a aplecat asupra ei.

— Nu o mişca. Bev se făcuse albă ca varul la faţă. Nu trebuie mişcată. Avea nevoie de o pătură. Deja cineva îi îndesase în mână una. O să fie bine, Bri. Bev a acoperit cu grijă fetiţa. O să fie bine.

El a închis ochii, a scuturat din cap ca să îşi revină. Dar când a deschis iar ochii, Emma continua să zacă moartă jos. Era prea mult zgomot. Muzica făcea să vibreze tavanul, pretutindeni se auzeau voci, şoapte. A simţit o mână pe umăr. O strânsoare rapidă, liniştitoare.

— Ambulanţa e pe drum, i-a spus P. M. Haide, Bri.

— Să-i dăm pe ăştia afară, a şoptit. Să-i dăm afară, i-a spus lui Johnno, şocat şi el şi palid la faţă. Uşa era deschisă, noaptea strălucea la lumina farurilor şi se auzeau

sirenele.

— Eu mă duc sus, a zis Bev calmă. Spune-i lui Alice ce s-a întâmplat, să aibă grijă de Darren. Ne ducem la spital cu ea. O să se facă bine, Brian. Ştiu asta. El a dat din cap fără să-şi desprindă privirile de la Emma. Nu îndrăznea, dar tare s-ar fi dus în baie şi şi-ar fi băgat un deget pe gât ca să încerce să-şi elibereze trupul de o parte din chimicalele cu care se îndopase în noaptea aceea. Totul părea un vis, s-a gândit, un vis neclar, nefericit. Doar faţa Emmei era ceva real, mult prea real. Continua să cânte *Abbey Road*, partea aceea despre crimă. Se auzea ritmul argintiu al lui Maxwell.

— Bri, Johnno i-a pus o mână pe braţ. Dă-te la o parte ca s-o poată lua.

— Ce?

— Mişcă-te. Trebuie să o consulte. Zăpăcit, Brian i-a privit pe cei veniţi cu ambulanţa, agitându-se şi aplecându-se asupra fiicei lui.

— Probabil că a căzut de sus de pe scări.

— O să se facă bine. Johnno l-a privit neajutorat pe P. M. Fetiţele sunt mai rezistente decât par.

— Corect. Un pic cam nesigur pe picioare, Stevie a rămas în spatele lui Brian cu mâinile pe umerii lui. Emma a noastră n-o să păţească mare lucru doar pentru o tumbă

pe scară.

— Mergem la spital cu tine. S-a apropiat şi Pete de ei. Împreună o priveau pe Emma pusă cu grijă pe o targă.

Sus pe scări, Bev răcnea… şi răcnea… şi răcnea, până când sunetul umpluse până la saturaţie orice colţ al casei.

CAPITOLUL 9

Lou Kesselring sforăia precum un elefant obosit. Dacă băga în el o bere înainte de a se culca, sforăia ca doi elefanţi. De şaptesprezece ani soţia lui era nevoită să-şi bage dopuri în urechi. Lou ştia că Marge îl iubea în felul ei personal, serios şi se considera fericit şi deştept că nu se culcase cu ea înainte de căsătorie. De felul lui era onest, dar păstrase secretul cu sforăitul. Când ea descoperise, avea deja inelul pe deget. Acum chiar că era obosit. Nu dormise de treizeci şi şase de ore în patul lui. Cazul Calarmi era închis şi va avea la dispoziţie nu doar o noapte, ci o întreagă săptămână de somn ca lumea. Visa să mai lucreze prin curte, să pună trandafiri, să se joace cu fiul lui. Or să pună nişte fripturi pe grătar şi Marge o să facă salata ei de cartofi. Trebuise să ucidă un om în urmă cu douăsprezece ore. Nu era prima oară, deşi, slavă Domnului, i se întâmpla rar. De câte ori ajungea până acolo avea nevoie teribil după aceea de viaţa cea mai casnică. De salată de cartofi şi cârnaţi fripţi, de trupul tare al soţiei sale în timpul nopţii. De râsul fiului lui.

Era poliţist. Unul dintre cei buni. Timp de şase ani fusese la Omucideri şi acum era a doua oară când trebuise să ucidă. Precum mulţi dintre colegi, ştia că munca lui

consta în zile monotone – hârţogărie, apeluri telefonice. Dar şi în momente, secunde de groază, de teroare. Mai ştia, ca poliţist, că trebuia să vadă, să atingă şi să experimenteze ceea ce lumea nu prea obişnuia – crime, înjunghieri pe alei dosnice, sânge, pierderi. Lou era îngrijorat, dar nu-şi făcea visuri în legătură cu munca lui. Avea patruzeci de ani şi niciodată, de la vârsta de douăzeci şi patru de ani, nu-şi amestecase munca de la serviciu cu viaţa de acasă. Dar uneori asta îl urmărea, împotriva dorinţei lui.

S-a răsucit şi şi-a întrerupt sforăitul, auzind soneria telefonului. A întins mâna instinctiv, cu ochii încă închişi, ridicând receptorul.

— Mda. Kesselring.

— Locotenente. Aici este Bester.

— Ce dracu’ vrei? Putea spune asta câtă vreme Marge avea dopurile în urechi.

— Iartă-mă că te trezesc, dar avem un incident. Îl ştii pe McAvoy, Brian McAvoy, cântăreţul?

— McAvoy? şi-a trecut mâinile peste faţă ca să se trezească.

— *Devastation*. Formaţia rock.

— Da, da, corect.

Nu se pricepea la rock – doar dacă era vorba de

Presley sau de Everly Brothers. Ce s-a întâmplat? A dat vreun puşti muzica prea tare şi i-a enervat?

— Cineva le-a ucis băieţelul. Pare să fi fost o răpire ratată.

— Ah, la dracu'. Trezit acum, Lou a aprins lumina. Dă-mi adresa. Lumina a trezit-o pe Marge. L-a văzut pe Lou stând gol pe marginea patului. Fără a se plânge, s-a ridicat, şi-a tras pe ea capotul şi s-a dus să-i facă o cafea.

*

Lou l-a găsit pe Brian la spital. Îl văzuse de câteva ori în ziare sau la televizor, când cântăreţul vorbise împotriva războiului. Un pacifist, îl numeau ei. Lui Lou nu-i păsa prea mult de ăştia care se drogau, îşi lăsau părul lung până la fund şi puneau flori la colţurile străzilor. Dar nici la război nu se gândea prea mult, de altfel. Pierduse un frate în Coreea şi pe băiatul surorii lui în Vietnam în urmă cu trei luni. Dar pe Lou nu-l interesa acum nici politica lui McAvoy, nici lungimea părului.

A făcut o pauză, studiindu-l pe Brian prăbuşit într-un fotoliu cu tapiţerie înflorată. Pe viu părea mai tânăr. Brian avea acea înfăţişare uluitoare, ca prinţul din vis. În încăpere mai erau şi alţii care fumau, umplând o mulţime

de scrumiere. Brian şi-a dus mecanic o ţigară la buze, a tras din ea, a pus-o jos, şi a strivit-o.

— Domnule McAvoy.

Repetând gestul de mai înainte cu ţigara, Brian s-a uitat la el. A văzut un bărbat înalt, bine clădit, cu părul negru pieptănat cu grijă spre spate, cu un chip prelung, nedormit. Purta un costum gri, o cravată de modă veche cam de aceeaşi culoare şi o cămaşă albă scrobită. Pantofii negri erau lustruiţi, unghiile tăiate îngrijit, iar pe bărbie avea o mică tăietură pe care şi-o făcuse când se răsese. Curios ce lucruri pot să-ţi atragă atenţia, s-a gândit Brian trăgând din nou din ţigară.

— Da.

— Eu sunt locotenentul Kesselring. Şi-a scos insigna, dar Brian continua să privească în faţă, fără a-i observa insigna. Am nevoie să vă pun nişte întrebări.

— Locotenente, nu suferă amânare? Pete Page a privit îndelung la legitimaţie. Domnul McAvoy nu e într-o formă prea bună ca să discute acum cu dumneata.

— Ne-ar fi de mare ajutor, căci am începe cercetările preliminare. Lou s-a aşezat. După ce şi-a băgat la loc legitimaţia, şi-a pus mâinile pe genunchi. Îmi pare rău, domnule McAvoy. Nu vreau să vă necăjesc în plus. Vreau să-l găsesc pe criminal.

Brian şi-a aprins o ţigară cu filtru şi a tăcut.

— Ce-mi puteţi spune despre întâmplarea din noaptea aceasta?

— L-au omorât pe Darren. Băieţelul meu. L-au scos din pătuţ şi Iau lăsat pe jos, pe podea. Lou s-a căutat în buzunar după carnet şi pix.

— Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să îi facă rău băiatului?

— Nu. Toată lumea îl iubeşte pe Darren. Este atât de vioi şi de nostim. Lui Brian i se opreau vorbele în gât şi se uita fără să o vadă, după ceaşca lui cu cafea.

— Ştiu că este greu. Ce-mi puteţi spune despre noaptea asta?

— Am avut o petrecere. Mâine plecam cu toţii la New York.

— Mi-ar trebui lista oaspeţilor.

— Nu ştiu. Bev poate că… s-a întrerupt amintindu-şi că Bev era jos într-o cameră, puternic sedată.

— Am putea noi să facem o listă după ce ne amintim, a intervenit Pete. Ar mai fi băut cafea, dar îi ardea în stomac. Dar nu putem fi siguri că-i ştim pe toţi invitaţii sau că unul dintre ei a făcut asta.

— Îi cunoaşteţi pe toţi cei prezenţi la petrecere, domnule McAvoy?

— Nu ştiu. Probabil că nu. A rămas cu coatele pe genunchi un moment şi şi-a frecat ochii cu mâinile. Prieteni şi prieteni ai prietenilor şi tot aşa. Tu deschizi uşa şi oamenii vin, aşa se întâmplă.

Lou a dat din cap de parcă ar fi înţeles. Îşi amintea de petrecerile pe care le organiza Marge. Lista oaspeţilor făcută cu grijă, necesarul detaliat de feluri de mâncare. Petrecerea de aniversare a cincisprezece ani de căsătorie fusese plănuită cu meticulozitatea unui dineu oficial.

— Să încercăm să facem lista, s-a hotărât Lou. Fiica dumneavoastră, Emma, da?

— Da, Emma.

— Ea era sus în timpul petrecerii.

— Da. Adormită. Copiii lui, în pat la adăpost. Amândoi dormeau.

— În aceeaşi cameră?

— Nu, ei au camere separate. Alice Wallingsford, bona noastră, era sus cu ei.

— Da. Era deja în posesia informaţiei că bona fusese găsită îngrozită şi legată în propriul ei pat. Şi fetiţa a căzut pe scări? Mâna lui Brian s-a încleştat spasmodic pe ceaşca de plastic. Cafeaua a început să curgă pe podea.

— Am auzit-o strigându-mă. Am ieşit din bucătărie cu Bev. Îşi amintea cu claritate de sărutul excitant de dinainte

de a auzi ţipătul. Am alergat şi ea era pe jos, la capătul scărilor.

— Eu am văzut-o căzând. P. M. clipea din ochii înroşiţi. Eu o priveam cum cădea. Totul s-a întâmplat atât de repede.

— Aţi spus că ţipa. Lou s-a uitat la P. M. A ţipat înainte de a cădea sau după?

— Eu… înainte. Da, de aceea s-a întâmplat că am văzut-o. Ea ţipa şi pe urmă mi s-a părut că şi-a pierdut echilibrul. Lou a notat. Trebuia să vorbească şi cu fetiţa.

— Sper că nu s-a lovit rău.

— Doctorii… Ţigara lui Brian arsese până la filtru. A pus-o în scrumieră şi a sorbit din restul de cafea din ceaşcă. Încă n-au ieşit. Nu mi-ai spus. Nu se poate să o pierd şi pe ea. Cafeaua se revărsa în jur pentru că mâna îi tremura foarte tare. Johnno stătea alături de el.

— Emma este rezistentă. Copiii mereu fac tumbe. S-a uitat urât la Lou. Nu-l puteţi lăsa singur?

— Doar câteva întrebări. El era obişnuit cu privirile încruntate. Soţia dumneavoastră, domnule McAvoy, ea a găsit băiatul?

— Da. S-a dus sus după ce s-a auzit ambulanţa. Voia să vadă… voia să fie sigură, ştiţi, că el nu s-a trezit. Am auzit-o ţipând, ţipând, ţipând. Şi am dat fuga. Când am

intrat în camera lui Darren stătea pe podea cu el, îl ţinea în braţe. Şi răcnea. Au trebuit să-i dea ceva ca să o scoată de-acolo.

— Domnule McAvoy, au existat ameninţări împotriva dumneavoastră, a soţiei sau a copiilor dumneavoastră?

— Nu.

— Nimic?

— Nu. Mă rog, câte o scrisoare de ură din timp în timp. Mai mult chestii politice. Pete le ştie.

— Aş vrea să văd tot ce v-a sosit în ultimele şase luni.

— E un sac întreg, locotenente, i-a spus Pete.

— O să ne descurcăm.

Brian s-a ridicat când a intrat doctorul.

— Emma… a şoptit înspăimântat.

— Ea doarme. Are o vânătaie, un braţ şi câteva coaste rupte, dar niciun organ intern nu e atins. O să se facă bine. Are nevoie, să fie supravegheată cu atenţie în zilele următoare, dar oricum, aparenţele sunt foarte bune.

Brian a izbucnit în plâns, aşa cum nu putuse când îl văzuse pe fiul lui fără viaţă. Lacrimi fierbinţi îi curgeau printre degetele cu care îşi acoperea faţa.

În tăcere, Lou şi-a închis carneţelul şi s-a dus spre doctorul care rămăsese în hol.

— Sunt locotenentul Kesselring. Omucideri. Din nou

Lou şi-a arătat legitimaţia. Când o să fie posibil să vorbesc cu fetiţa?

— Poate peste o zi sau două.

— E nevoie să îi pun întrebări cât mai curând posibil. I-a întins doctorului o carte de vizită. Vă rog să mă sunaţi de îndată ce va putea vorbi. Soţia, Beverly McAvoy?

— E sedată. Zece sau douăsprezece ore nu va fi în stare să vorbească. Nici atunci nu vă pot garanta.

— Atunci, sunaţi-mă. A privit spre sala de aşteptare. Şi eu am un fiu, doctore.

*

Emma avea nişte vise îngrozitoare. Ar fi vrut să-l strige pe tata, să o strige pe mama, dar era de parcă o mână ar fi apăsat-o pe gură, pe ochi. Părea că e apăsată de o greutate imensă. Băieţelul ţipa. Sunetul răsuna în încăpere, în capul ei, până când i se părea că Darren se găsea în capul ei şi răcnea din toate puterile. Ea voia să se ducă la el, trebuia să se ducă – dar erau nişte dragoni cu două capete şi nişte *lucruri* apăsătoare, amăgitoare, cu colţii negri şi ascuţiţi de jur împrejurul patului. De fiecare dată când ea încerca să se dea jos, ele se repezeau la ea, şuierau, fluierau, rânjeau. Dacă rămânea în pat, avea să fie

în siguranţă. Dar Darren o striga. Ea trebuia să fie vitează, atât de vitează încât să fugă până la uşă. Când a făcut asta, şerpii au dispărut. Sub picioarele i podeaua părea că are gheaţă, că se mişcă, pulsează. Ea se uita peste umăr. Nu era decât camera ei, cu jucării şi păpuşi puse frumos pe rafturi cu Mickey Mouse zâmbind încântat. În timp ce îl privea, zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet răutăcios. Ea s-a repezit în hol, în întuneric. Acolo cânta muzica. Umbrele păreau să danseze în ritmul ei. Se auzeau tot felul de sunete. Respiraţii greoaie, umede, mârâieli şi mişcarea a ceva uscat care se freca de lemn. În timp ce alerga spre Darren care ţipa, a simţit respiraţia fierbinte pe braţele ei, o atingere rapidă şi nesuferită pe glezne. Era încuiat. A tras şi s-a împins în uşă, în timp ce răcnetele fratelui ei deveneau mai ascuţite, deşi erau înăbuşite de muzică. Sub pumnii ei mici, uşa s-a dizolvat. A văzut bărbatul, dar nu avea chip. A văzut numai sclipirea din ochii lui, strălucirea dinţilor lui. El s-a îndreptat spre ea şi ea simţea că îi este frică de acest om mai tare decât de balauri şi de monştri, de dinţii şi de ghearele lor. Orbită de frică, a fugit, iar ţipetele lui Darren au rămas în urma ei. Apoi cădea, cădea într-o groapă întunecată, auzea un sunet de parcă s-ar fi rupt o cracă şi încerca să ţipe ca într-o agonie. Dar nu reuşea decât să cadă în tăcere, o cădere fără sfârşit, fără

posibilitate de salvare, în timp ce muzica şi răcnetele fratelui ei îi răsunau în creier.

Când s-a trezit era soare. Nu erau nici păpuşi pe rafturi. Nu erau rafturi deloc, doar pereţi albi. La început s-a întrebat dacă nu era la hotel. A încercat să-şi amintească, dar atunci au început durerile – dureri fierbinţi, apăsătoare, care păreau să o zdrobească. Gemând, şi-a răsucit capul. Tatăl ei dormea, într-un fotoliu. Avea capul pe spate şi uşor înclinat pe-o parte. Sub barba deasă i se vedea pielea palidă. Îşi ţinea mâinile încleştate pe genunchi.

— Tată. Aproape aţipit, el şi-a revenit imediat. A văzut-o între cearceafurile de spital, cu ochii rotunjiţi şi îngroziţi, l-au venit lacrimile în ochi, i s-a pus un nod în gât, dar încerca să lupte împotriva acestora cu puţina putere care îi mai rămăsese.

— Emma. S-a dus lângă ea, s-a aşezat pe marginea patului şi şi-a lipit faţa de gâtul ei. Ea a încercat să-l înconjoare cu braţul, dar era ţinut de ghipsul alb. Asta a făcut să-i revină spaima. Auzea în minte sunetul acela uscat, durerea ascuţită care urmaşe. Nu fusese un vis – dar dacă fusese adevărat, înseamnă că şi restul…

— Unde este Darren?

Asta este prima întrebare, s-a gândit Brian închizând

strâns ochii. Cum să-i spună? Cum îi putea spune ceva ce de-abia înţelegea el însuşi? Ea era doar un copil. Unicul lui copil.

— Emma. A sărutat-o pe obraz, pe tâmplă, pe frunte, de parcă durerea s-ar fi putut micşora pentru amândoi. I-a luat mâna. Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre îngeri, despre cum trăiesc ei în ceruri?

— Ei zboară şi cântă şi niciodată nu suferă.

Of, cât de deştept era, s-a gândit Brian cu amărăciune, ce poveste drăguţă îi spusese.

— Da, unii oameni mai deosebiţi devin îngeri. Uneori Dumnezeu îi iubeşte pe aceşti oameni atât de mult, încât îi vrea în ceruri. Acolo e Darren acum. E înger în ceruri.

— Nu! Pentru prima oară de când ieşise de sub chiuveta murdară în urmă cu trei ani, l-a împins pe tatăl ei. Nu vreau ca el să fie înger. Spune-i lui Dumnezeu să-l trimită înapoi, i-a zis furioasă. Chiar acum să-l trimită.

— Nu pot. Din nou îi veneau lacrimi în ochi şi el nu le putea opri. S-a dus, Emma.

— Atunci mă duc şi eu în ceruri să am grijă de el.

— Nu. Îl sugruma spaima, uscându-i lacrimile. A strâns-o de umeri. Nu se poate. Am nevoie de tine, Emma. Nu-l pot aduce înapoi pe Darren, dar nu vreau să te pierd pe tine.

— Îl urăsc pe Dumnezeu, a zis ea, cu ochii uscaţi şi înrăiţi.

Şi eu la fel, s-a gândit Brian strângând-o mai tare. Şi eu.

*

În casa McAvoy fuseseră mai bine de o sută de oameni în noaptea crimei. Agenda lui Lou era înţesată cu nume, note, impresii. Dar nu era deloc aproape de o rezolvare. Fereastra şi uşa de la camera băiatului fuseseră găsite deschise, deşi bona era fermă în a afirma că închisese fereastra după ce băgase băiatul în pat. Insista chiar că fereastra fusese zăvorâtă. Nu erau semne de intrare forţată. Sub fereastră fuseseră găsite urme de tălpi. Numărul 11, s-a gândit Lou. Dar în pământ adânciturile nu erau atât de mari cât ar fi trebuit să fie şi nici urme de frânghii nu se găsiseră la fereastră. Bona nu prea era de folos. Se trezise când o mână îi astupase gura. Fusese legată la ochi, legată şi lăsată acolo. La cele două interogatorii pe care i le luase Lou, ea schimbase aproximaţia timpului când fusese legată de la treizeci de minute la două ore. Nu părea a fi prea suspectă, dar aştepta să afle despre ea mai multe amănunte pe care le şi

comandase. Acum trebuia să vadă ce era cu Beverly McAvoy. Amânase interogatoriul cât de mult putuse chiar şi după ce obţinuse fotografiile micului Darren McAvoy de la poliţie.

— Ţineţi-o cât mai scurt timp cu putinţă, i-a spus doctorul lui Lou. A primit un sedativ mai slab şi are mintea clară. Poate prea clară.

— Nu vreau să-i fac viaţa mai grea decât este. Am nevoie să vorbesc şi cu fetiţa. Se poate?

— Ea e conştientă. Nu ştiu dacă o să vorbească. N-a pronunţat mai mult de două vorbe.

Dând din cap, Lou a intrat în încăpere. Femeia stătea în pat. Deşi avea ochii deschişi, nu a privit spre el. Părea micuţă şi prea tânără pentru a fi avut un copil şi pentru a-l fi pierdut. Purta un halat bleu, iar mâinile pe care le ţinea pe cearceafurile albe erau total nemişcate. Alături de ea stătea Brian într-un fotoliu, neras, având o culoare cenuşie, nesănătoasă, pe chip. Ochii lui păreau bătrâni, înroşiţi şi umflaţi de lacrimi, de nesomn, întunecaţi de suferinţă. Când l-a privit, Lou a mai văzut şi altceva în ochii lui. Furie.

— Iertaţi-mă că vă deranjez.

— Doctorul ne-a spus că veniţi. Brian nici nu s-a ridicat, nici nu i-a arătat un scaun. A continuat să

privească fix. Ştiţi cine a făcut asta?

— Încă nu. Aş vrea să vorbesc cu soţia dumneavoastră.

— Bev. Brian a arătat cu o mână înspre ea, dar ea n-a avut nicio reacţie. Acesta e poliţistul care încearcă să găsească… să afle ce s-a întâmplat. Îmi pare rău, a zis privind la Lou. Nu-mi amintesc numele dumneavoastră.

— Kesselring. Locotenent Kesselring.

— Locotenentul vrea să-ţi pună câteva întrebări. Ea n-a făcut nicio mişcare. Bev, te rog. Poate din cauza disperării din vocea lui, ea şi-a mişcat agitată mâna, a închis o clipă ochii, dorindu-şi din inimă să moară. Apoi a deschis ochii şi a privit drept spre Lou…

— Ce vreţi să ştiţi?

— Tot ce-mi puteţi spune despre noaptea aceea.

— Fiul meu a murit, a spus fără intonaţie. Altceva?

— Ceva cu care m-aţi putea ajuta să-l găsesc pe ucigaş.

— Asta mi l-ar aduce pe Darren înapoi?

— Nu.

— Altceva nu mă interesează. L-a privit cu ochii obosiţi. Nu îmi simt nici picioarele, nici braţele, nici capul. Totul mă doare. Aşa că mai bine nu încerc nimic, nu?

— Poate, o vreme. Şi-a apropiat un scaun de pat. Dar

dacă-mi puteţi spune ceva despre noaptea aceea…

Ea şi-a lăsat capul să-i cadă înapoi privind în tavan. A făcut aceeaşi descriere monotonă a petrecerii ca şi soţul ei şi ca toţi ceilalţi interogaţi. Chipuri familiare, chipuri necunoscute, oameni care intrau, care ieşeau. Cineva care comanda pizza la bucătărie. Asta era ceva nou şi Lou şi-a notat. Vorbea cu Brian, apoi auzise ţipătul Emmei… găsirea ei în capătul scărilor.

— Erau o mulţime de oameni, a murmurat ea, cineva, nu ştiu cine, a chemat o ambulanţă. Noi nu am mişcat-o – ne era frică. Am auzit sirenele. Voiam să merg la spital cu ea şi cu Brian, dar întâi am vrut să-l văd pe Darren şi să o trezesc pe Alice ca să-i spun ce se întâmplase. Mă apucasem să-i fac bagajul Emmei. Nu ştiu de ce, credeam că îi trebuie. Am pornit-o prin hol. Mă enervasem că, erau stinse luminile. Noi întotdeauna lăsăm lumina aprinsă în hol pentru Emma. Ei îi este frică de întuneric. Lui Darren nu, a spus zâmbind. Lui nu-i este niciodată frică de ceva. La el în cameră arde noaptea lumina numai pentru că e mai uşor pentru noi dacă se trezeşte. I se mai întâmplă. Atunci vrea să fie cineva cu el. Vocea a început să-i tremure. Lui nu-i place să fie singur.

— Ştiu că e greu, doamnă McAvoy. Vreau să ştiu ce aţi găsit când aţi intrat în camera lui.

— Mi-am găsit băiatul. Şi-a tras mâna dintr-a lui Brian. Zăcea pe jos, lângă pătuţ. M-am gândit, am crezut, oh, Doamne, că el căzuse. Zăcea atât de ţeapăn pe covorul albastru. Nu îi vedeam chipul. L-am ridicat. Dar el n-a vrut să se trezească. L-am scuturat, am ţipat, dar el nu voia să se trezească.

— Aţi văzut pe cineva sus pe scări, doamnă McAvoy?

— Nu. Nu era nimeni. Doar băieţelul, băieţelul meu. Ei mi l-au luat, n-au vrut să mă lase să-l am. Brian, pentru Dumnezeu, de ce nu mi l-au lăsat?

— Doamnă McAvoy. Lou s-a ridicat. O să fac tot ce e cu putinţă să descopăr cine a făcut asta. Vă promit.

— Şi ce importanţă mai are? A început să plângă cu lacrimi imense, tăcute. Ce importanţă mai are?

O diferenţă exista, şi-a spus Lou, plecând. Trebuia.

*

Emma îl studia pe Lou cu o intensitate cutremurătoare care îl făcea să se simtă stângaci. Era pentru prima oară că un copil îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Am văzut poliţişti la televizor, a spus când el i s-a prezentat. Ei trag în oameni.

— Uneori. Se gândea ce-i putea spune. Îţi place să te uiţi la televizor?

— Da. Cel mai mult ne place *Sesame Street*; şi mie, şi lui Darren.

— Dar cine îţi place mai mult, Pasărea cea Mare sau Kermit?

— Îmi place Oscar pentru că e atât de obraznic. Ea a zâmbit.

Încurajat de zâmbet, el a dat jos plasa de la pătuţ. Emma n-a obiectat când s-a aşezat pe marginea patului.

— De o vreme n-am mai văzut *Sesame Street*. Oscar trăieşte tot în cutia de gunoi?

— Da. Şi se răţoieşte la toată lumea.

— Uneori te simţi bine dacă te răţoieşti. Ştii de ce am venit, Emma? Ea a tăcut, dar a strâns la piept un căţel vechi de pluş. Vreau să vorbesc cu tine despre Darren.

— Tata spune că acum e un înger în ceruri.

— Şi eu cred.

— Nu-i frumos că s-a dus. N-a spus nici la revedere.

— N-a putut.

Ştia şi ea în adâncul inimii ce însemna să devii înger.

— Tata spune că Dumnezeu l-a vrut, dar cred că a greşit şi o să-l trimită înapoi.

Lou şi-a trecut o mână prin păr, emoţionat de logica

ei încăpăţânată.

— A fost o greşeală, Emma. Una teribilă, dar Dumnezeu nu-l poate trimite înapoi.

Mai mult din cauza dezamăgirii, Emma şi-a scos în afară buza de jos.

— Dumnezeu poate face orice vrea El. Lou nu se simţea în largul lui.

— Nu întotdeauna. Uneori oamenii fac lucruri pe care Dumnezeu nu le vrea. Şi noi trebuie să le rezolvăm. Cred că tu mă poţi ajuta să descopăr cum s-a petrecut greşeala asta. Vrei să-mi povesteşti despre noaptea aceea, noaptea în care ai căzut pe scări?

Ea şi-a mutat ochii la Charlie şi s-a băgat în blana lui.

— Mi-am rupt braţul.

— Ştiu. Îmi pare rău. Şi eu am un băiat. E mai mare decât tine, are unsprezece ani. Şi el şi-a rupt braţul cu skateboard-ul.

Impresionată, ea l-a privit cu ochii rotunjiţi.

— Adevărat?

— Da. Şi-a rupt şi nasul. A alunecat pe acoperiş şi a căzut în arbuştii de azalee.

— Cum îl cheamă?

— Michael.

Emma ar fi dorit să-l întâlnească şi să îl întrebe ce

simţi când zbori de pe acoperiş. Părea că e foarte viteaz. Aşa ceva ar fi încercat şi Darren. Apoi iar s-a băgat în blana lui Charlie. Darren ar fi avut trei ani în februarie.

El i-a luat mâna şi ea i-a strâns-o.

— Pe el îl iubesc mai mult decât pe oricine, a spus cu simplitate. A murit?

— Da, Emma.

— Şi nu se poate întoarce, deşi a fost o greşeală?

— Nu. Îmi pare foarte rău.

Ea l-ar fi întrebat ceva ce nu îndrăznise să-l întrebe pe tatăl ei. Fiindcă tatăl ei ar fi plâns şi nu i-ar fi spus adevărul. Bărbatul acesta cu ochii lui deschişi la culoare şi vocea liniştită n-ar fi plâns.

— Este vina mea? Avea disperare în ochi când l-a privit.

— De ce crezi asta?

— Pentru că am fugit. Nu am avut grijă de el. Promisesem, dar nu am avut.

— De ce ai fugit?

— Balaurii, a zis ea fără şovăială, amintindu-şi doar coşmarul. Erau balauri şi lucruri cu colţii mari.

— Unde?

— În jurul patului. Ei se ascund în întuneric şi mănâncă fetele rele.

— Înţeleg. A pus deoparte carneţelul. Cine ţi-a spus?

— Mama. Mama de dinainte de Bev. Bev spune că nu există balauri, dar ea nu-i poate vedea.

— Şi tu îi vezi noaptea? şi în noaptea în care ai căzut?

— Ei au încercat să mă oprească să ajung la Darren când ţipa.

— Darren ţipa?

Încântată că el nu o contrazisese despre balauri, Emma a dat din cap.

— Eu l-am auzit. Uneori se trezeşte noaptea, dar adoarme la loc după ce vorbesc cu el şi i-l dau pe Charlie.

— Cine e Charlie?

— Căţelul meu. L-a ridicat înspre Lou.

— E frumuşel, a zis Lou, mângâind capul prăfuit al lui Charlie. L-ai luat pe Charlie la Darren în noaptea aceea?

— Aveam de gând. Faţa i s-a întunecat încercând să-şi amintească. L-am ţinut cu mine ca să-i sperie pe balauri. În hol era întuneric. Acolo niciodată nu e întuneric. Ei erau acolo.

— Cine erau cei de acolo?

— Monştrii! îi auzeam mişcându-se şi şuierând. Darren ţipa atât de tare. Avea nevoie de mine.

— Ai intrat în camera lui, Emma?

Ea a scuturat din cap. Se vedea clar stând în holul umbrit cu şuierăturile şi plescăiturile din jur.

— La uşă, era lumină pe sub uşă. Monştrii îl ţineau.

— I-ai văzut pe monştri?

— Erau doi monştri în camera lui Darren.

— Le-ai văzut feţele?

— Ei nu aveau feţe. Unul îl ţinea, îl ţinea atât de strâns, încât îl făcea să ţipe tare. El mă striga pe mine, dar eu am fugit. Am fugit şi l-am lăsat pe Darren cu monştrii. Şi ei l-au omorât. L-au omorât pentru că eu am fugit.

— Nu. A strâns-o lângă el şi a mângâiat-o pe păr. Nu, tu ai fugit după ajutor, nu-i aşa, Emma?

— Voiam să îl chem pe tata.

— Asta trebuia să faci. Ei nu erau monştri, Emma. Ei erau nişte oameni, oameni răi. Şi tu nu îi puteai opri.

— Am promis că o să am grijă de Darren, că nu o să las pe nimeni să-i facă vreun rău.

— Ai încercat să-ţi ţii promisiunea. Nimeni nu te acuză.

Dar poliţistul greşea, s-a gândit Emma. Ea însăşi era supărată pe sine. Întotdeauna va fi.

*

Se făcuse aproape miezul nopţii când Lou a ajuns acasă. Stătuse la birou analizând fiecare bucăţică de informaţie. Era de prea mult timp poliţist, ca să nu ştie că obiectivitatea constituia cea mai bună unealtă a lui. Dar Darren cel ucis devenise o problemă personală. Nu putea uita fotografia alb-negru a băieţelului. Imaginea i se impregnase în creier. La fel şi imaginea dormitorului copilului. Pereţii în bleu şi alb, jucăriile în dezordine, păturile de pe balansoar, tenişii murdari de sub el. Şi seringa hipodermică, încă plină cu fenobarbital, în apropierea pătuţului. Nu reuşiseră să o folosească, s-a gândit trist Lou. Nu putuseră să i-o bage în venă ca să îl adoarmă. Oare avuseseră de gând să-l scoată pe fereastră? Atunci Brian McAvoy ar fi fost sunat la telefon după câteva ore ca să i se ceară bani pentru a i se da băiatul înapoi?

Dar nu fusese să fie niciun telefon, nicio cerere de răscumpărare. Frecându-şi ochii obosiţi, Lou a pornit-o pe scări. Amatori, s-a gândit. Borfaşi. Ucigaşi. Unde dracu’ or fi? Cine dracu’ sunt ei? „Ce importanţă are?” Are importanţă, şi-a spus încleştându-şi mâinile. Dreptatea are întotdeauna importanţă.

Uşa de la camera lui Michael era deschisă. L-a reconfortat respiraţia lui regulată. Vedea în lumina slabă a

lunii jucăriile în dezordine şi hainele aruncate pe jos, atârnate de pat, îndesate în dulap. De obicei asta îl făcea să ofteze. Neglijenţa lui Michael constituia un mister pentru Lou. Şi el şi soţia lui erau ordonaţi din naştere. Michael era ca o furtună, un vânt furios care bântuia şi lăsa în urma lui numai haos. Da, de regulă ar fi oftat şi s-ar fi gândit cum avea să-i facă morală mâine dimineaţă. Dar în seara asta, dezordinea aceea i-a adus lacrimi de fericire în ochi. Băiatul lui trăia.

Şi-a făcut drum prin dezordinea aceea. Trebuia să dea deoparte jocul cu maşinuţe ca să aibă pe unde călca. Michael dormea pe burtă, cu obrazul în pernă, cu braţele într-o parte şi în alta, cu picioarele încurcate în cearceafuri.

Lou a rămas pur şi simplu aşa, studiindu-l pe copilul lui şi al lui Marge. Moştenise de la mama lui părul des şi negru. Pielea îi era bronzată, dar se simţea netezimea pielii de copil. Nasul era puţin acvilin, făcând să pară mai bărbătească faţa aceea prea drăgălaşă pentru un băiat. Avea un trup uşor îndesat, care deja începea să se dezvolte. Era plin de zgârieturi şi de cicatrici. În şase ani fuseseră două avorturi, s-a gândit Lou acum. După aceea, în sfârşit, el şi Marge reuşiseră să unească sperma şi ovulul într-o viaţă puternică, reală. Şi rezultase ceea ce era

cel mai strălucitor, mai bun din ei amândoi.

Lou şi-a amintit de chipul lui Brian McAvoy. Durerea împietrită, furia, neputinţa. Da, înţelegea. Michael s-a trezit când Lou l-a mângâiat pe obraz.

— Tată?

— Da. N-am vrut să-ţi spun decât noapte bună. Culcă-te. Întinzându-se, Michael a făcut să cadă nişte maşinuţe pe jos.

— N-am vrut să le stric, a murmurat.

— Perfect. Te iubesc, Michael. Lou a zâmbit atingându-i pleoapele. Dar fiul lui deja adormise.

*

Era foarte frumos, aproape încântător. Briza dinspre Atlantic clătina iarba înaltă şi verde. Emma asculta cântecul secret pe care-l şoptea iarba. De undeva de deasupra se auzea solemnă vocea preotului. Era înalt, roşu la faţă, cu părul foarte alb, contrastând cu sutana lui neagră. Deşi vocea lui avea un accent foarte asemănător cu acela al tatălui ei, Emma nu înţelegea mult din ceea ce spunea. Nici nu dorea. Prefera să asculte iarba şi mugetele monotone ale vitelor care păşteau pe colina de lângă cimitir. Darren avea să aibă, în sfârşit, ferma lui în Irlanda,

deşi niciodată n-o să conducă un tractor sau n-o să mâne o cireadă leneşă de vaci.

Era un loc plăcut, cu iarba atât de verde de parcă ar fi fost într-un tablou. Avea să-şi reamintească iarba de smarald şi mireasma proaspătă, vitală, a pământului săpat de curând. Avea să-şi amintească briza de pe faţa ei, aerul atât de umed dinspre mare, încât ar fi putut părea că este făcut din lacrimi. În apropiere era o bisericuţă cu o turlă albă, cu ferestre mici şi cu geamuri murdare. Fuseseră înăuntru ca să se roage înainte ca micul coşciug să fie scos afară, înăuntru mirosea puternic, prea dulceag, a flori şi a tămâie. Lumânările fuseseră aprinse, deşi soarele pătrundea prin ferestrele murdare ca un abur colorat. Acolo erau statui de oameni în sutane şi una a unui bărbat care sângera pe o cruce. Brian îi spusese că era Iisus care o să aibă grijă de Darren în ceruri. Emma se gândea că cineva care arăta atât de trist şi de obosit, nu putea avea grijă de Darren şi n-o să-l poată face să râdă. Bev nu spunea absolut nimic, stătea doar, foarte palidă. Stevie cânta din nou la chitară, aşa cum făcuse şi la nuntă, dar acum era îmbrăcat în negru şi melodia era foarte tristă. Emmei nu-i plăcea în biserică, aşa că a fost mulţumită când au ieşit afară la soare. Johnno şi P. M., cu ochii înroşiţi, purtaseră sicriul împreună cu alţi patru bărbaţi

despre care se spunea că sunt verii ei. Ea se întreba de ce era nevoie de atâţia ca să îl ducă pe Darren care nu era greu deloc. Dar îi era frică să întrebe. Mai bine se uita la vaci, la iarba înaltă şi la păsările care treceau pe deasupra capetelor lor. Lui Darren i-ar fi plăcut ferma lui, s-a gândit. Aşa că nu părea a fi drept că nu putea sta şi el alături de ea, gata să fugă şi să râdă. N-ar fi trebuit să fie în cutia aceea, s-a gândit. N-ar fi trebuit să fie înger, deşi însemna că are aripi şi muzică. Dacă că ar fi fost puternică şi vitează, dacă şi-ar fi ţinut promisiunea, atunci nu el, ci ea ar fi fost în cutie, şi-a dat seama, începând să plângă. Ea lăsase să i se întâmple lucruri rele lui Darren, ea nu îl salvase din ghearele monştrilor.

Johnno a luat-o în braţe când a început să plângă. A mângâiat-o. Ea şi-a sprijinit capul de umărul lui şi i-a ascultat cuvintele pe care le repeta împreună cu preotul.

— Dumnezeu este salvarea mea, nu o să… dar ea voia. Ea îl voia pe Darren. Clipind printre lacrimi, a încercat să privească iarba clătinată de vânt. A auzit vocea încărcată de supărare a tatălui ei… şi o să se ducă în valea umbrelor, a morţii de care nu mă tem şi nici de rău…

Dar răul exista, ar fi vrut ea să ţipe. Exista răul şi el îl ucisese pe Darren. Răul nu are chip. Privea o pasăre zburând pe deasupra capului. În vârful colinei a zărit un

bărbat. Stătea, privea micul mormânt şi era ca o imagine tăcută a disperării.

*

N-o să mai fie niciodată acelaşi om, s-a gândit Brian bând serios dintr-o sticlă de whisky irlandez pusă pe masă lângă cotul lui. Nimic nu avea să fie la fel. Băutura nu îi uşura durerea, deşi sperase. Îl făcea doar să-i caute rădăcinile în profunzime. Nici pe Bev nu o putea ajuta. Dumnezeu ştia că încercase. Se străduise. Dorise să o mângâie, să fie mângâiat de ea. Dar ea se închisese în sine, palidă, tăcută, când copilul lor fusese aşezat în pământ, iar el n-o putuse ajuta cu nimic. La dracu', avea nevoie de ea. Avea nevoie de cineva care să-i spună motivele celor întâmplate, că mai era o speranţă, chiar şi acum, în cele mai întunecate zile din viaţa lui. De aceea îl adusese pe Darren aici, în Irlanda, de aceea insistase asupra slujbei, rugăciunilor şi ceremoniei. Aşa este omul, mai catolic în cazul unei morţi, s-a gândit Brian. Dar chiar şi cuvintele familiare, şi tămâia, chiar slujba preotului atât de riguroasă, toate acestea nu îi uşuraseră durerea. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Darren, n-o să-l mai ţină în braţe, n-o să-l mai vadă crescând; Toată vorbăria asta

despre viaţa veşnică nu însemna nimic de vreme ce nu-şi va mai putea ţine niciodată băiatul în braţe.

Ar fi vrut să fie furios, dar era prea obosit sau prea lipsit de orice fel de energie. Aşa că dacă nu exista mângâiere, s-a gândit turnându-şi un alt pahar, o să înveţe să trăiască pe mai departe cu această nenorocire. Bucătăria mirosea a prăjituri şi a mâncăruri bune. Continua să se simtă mirosul de tămâie şi după ce rudele plecaseră. Ele veniseră – ar fi vrut să le fi mulţumit pentru asta. Veniseră să stea lângă el, să facă mâncarea care, nu se ştia de ce, se presupunea că avea să hrănească sufletul. Suferiseră pentru pierderea băieţelului pe care niciodată nu-l întâlniseră. El fugise de la familia lui, a admis Brian. Pentru că el îşi făcuse una proprie, numai a lui.

Acum ceea ce mai rămăsese din familia pe care şi-o făcuse dormea acolo sus. Darren dormea la câteva mile distanţă, sub umbra unei coline, alături de bunica pe care n-o cunoscuse niciodată. Brian a dat pe gât paharul şi şi-a turnat un altul.

— Fiule?

Brian l-a văzut pe tatăl lui şovăind în prag. Îi venea să râdă. Era atât de ciudat de ironic reversul. Îşi amintea cu mare claritate cum năvălea în bucătărie când era băieţel, în timp ce tatăl lui stătea la masă veşnic beat.

— Mda. Ridicând paharul, Brian l-a privit peste marginile lui.

— Ar trebui să încerci să dormi. A văzut ochii tatălui lui mângâind sticla. Fără o vorbă, Brian a împins-o spre el. Liam McAvoy, un bătrân de cincizeci de ani, avea o faţă rotundă şi înroşită de la cuperoza de sub piele. Avusese ochii albaştri, visători, pe care îi moştenise şi fiul lui, iar părul blond-deschis devenise acum cenuşiu. Era dolofan, bine clădit, dar nu mai era bărbatul înalt, puternic, cum i se păruse lui Brian în tinereţe. Când a întins mâna după sticlă, Brian a simţit că tresare. Mâinile tatălui său păreau a fi ale lui, cu degete lungi, delicate. Cum de nu observase până acum?

— A fost o înmormântare straşnică, a zis Liam. Cred că mamei tale i-a părut bine că l-ai adus aici. Şi-a turnat cu sete trei degete de băutură. Afară ploaia blândă, drămuită în Irlanda, a început să picure.

Ei nu băuseră niciodată împreună până acum, şi-a dat seama Brian. A turnat mai mult whisky în două pahare. Poate, la urma urmei, ei doi ar putea găsi un teren comun. Cu o sticlă între ei.

— Este o ploaie bună pentru fermieri, a zis Liam încântat de whisky. O udătură bună.

O ploaie pentru fermieri. Băieţelul lui visase să

devină fermier. Să fi trecut oare atât de mult din Liam McAvoy în Darren?

— N-am vrut ca el să fie singur. M-am gândit să-l aduc în Irlanda, să fie cu familia.

— Ai dreptate. Bine ai făcut.

Brian şi-a aprins o ţigară, apoi a împins pachetul înspre tatăl lui. Oare mai vorbiseră ei doi şi înainte? Brian nu-şi amintea.

— N-ar fi trebuit să se întâmple.

— O mulţime de lucruri din ceea ce se întâmplă pe lumea asta n-ar trebui să se întâmple. Liam şi-a aprins ţigara, apoi a apucat paharul. Or să-i găsească pe ticăloşii care au făcut asta, băiete. Or să-i prindă.

— A trecut o săptămână. Lui i se păreau ani. N-au găsit nimic.

— Or să-i prindă, a insistat Liam. Şi nenorociţii ăia or să ardă în iad. Şi după aceea sărmanul băiat o să se odihnească în pace.

Acum nu voia să se gândească la răzbunare. Nici la băieţelul lui care se odihnea liniştit în pământ. Trecuse timpul şi nu mai era. Trebuiau să existe motive pentru asta.

— De ce n-ai venit niciodată? s-a înclinat Brian spre el. Ţi-am trimis bilete, pentru nuntă, când s-a născut

Darren, pentru ziua de naştere a Emmei, pentru ziua lui de naştere. Pentru Dumnezeu, nu l-ai văzut niciodată în viaţă. De ce n-ai venit?

— Să fii fermier înseamnă să fii ocupat, a zis el între două înghiţituri. Liam era un bărbat în care regretele de tot felul se amestecau. Nu puteam să plec oricând aveam poftă.

— Nici măcar o dată? Brusc i se părea vital să primească un răspuns sincer. Ai fi putut s-o trimiţi pe mama. Înainte de a muri, ai fi putut s-o laşi pe ea să vină.

— Locul unei femei este lângă soţul ei. Liam a clătinat paharul înspre Brian. Ţine minte asta, băiete.

— Întotdeauna ai fost un ticălos egoist.

— Ţine-ţi limba. Surprinzător de puternică, mâna lui Liam s-a încleştat pe a lui Brian.

— Acum nici nu mai fug, nici nu mă mai ascund, tată. Ochii lui, vocea, îi erau serioase. Se simţea furia. Chiar acum ar fi fost gata să se ia la bătaie, încetişor, Liam şi-a luat mâna, apoi a apucat paharul.

— Nu-mi pun mintea cu tine azi. Nu în ziua în care nepotul meu a fost aşezat în mormânt.

— N-a fost niciodată al tău. Nu l-ai văzut până când nu a murit. Nu ţi-a păsat niciodată, ai vândut doar biletele pe care ţi le-am trimis ca să-ţi cumperi mai mult whisky.

— Dar tu unde ai fost în aceşti ultimi ani? Unde ai fost când a murit mama ta? Pe nu se ştie unde, cântând blestemata aia a ta de muzică.

— Blestemata aia de muzică ţi-a pus ţie un acoperiş deasupra capului.

— Tată! Cu căţelul uzat de vreme sub braţ, Emma apăruse în prag, cu ochii rotunjiţi şi speriaţi, cu buza de jos tremurând. Auzise voci furioase, simţise mirosul băuturii înainte de a intra în încăpere.

— Emma! mai puţin furios, Brian s-a dus s-o ridice în braţe, atent să nu-i lovească braţul cu ghips. Ce faci aici?

— Am visat urât. S-au întors balaurii şi monştrii. Continua să audă ecoul ţipetelor lui Darren.

— E greu să dormi într-un pat străin. Liam s-a ridicat în picioare. Avea mâinile nesigure, dar a mângâiat-o blând pe cap. Bunicul tău o să-ţi dea nişte lapte cald. Ea s-a strâmbat când el a luat un ibric vechi, ciobit.

— Pot să stau cu tine? l-a întrebat pe tatăl ei.

— Desigur! El a dus-o pe fotoliu şi s-a aşezat cu ea în braţe.

— M-am trezit şi nu te-am găsit.

— Dar sunt aici, Emma. A mângâiat-o pe păr, studiindu-şi tatăl pe deasupra capului ei. Întotdeauna o să fiu lângă tine.

*

Chiar şi acolo, s-a gândit Lou. Chiar şi în asemenea moment. A studiat fotografiile de la înmormântarea lui Darren McAvoy. Văzuse ziarul în faţa unui supermagazin, când luase pesmetul după care îl trimisese Marge. Ca tot ceea ce era legat de McAvoy şi asta îi cucerea interesul, simpatia. Fusese mai mult decât ruşinat pentru că trebuise să cumpere ziarul de la Sally vânzătoarea. În intimitatea casei lui s-a simţit mai rău decât un intrus. Pentru câţiva bani, el ca şi mii de alţi oameni puteau fi martorii a ceea ce era o durere intimă. Astă se vedea pe toate chipurile, oricât de înceţoşate erau. Putea vedea fetiţa cu braţul în ghips şi bandajat. Se întreba cât de mult văzuse ea, cât de mult o să-şi amintească. Doctorii pe care îi consultase îi spuseseră cu toţii că, şi dacă ar fi fost martoră la ceva, acum stocase totul. Şi-ar fi putut reaminti mâine, după cinci ani sau niciodată.

DEVASTATION LA CIMITIR

Fuseseră şi alte titluri de articole, nenumărate. Lou deja avea un sertar plin.

A FOST EMMA McAVOY MARTORĂ LA ORIBILA MOARTE A FRATELUI SĂU?

MOARTEA FIULUI ROCKER-ULUI DE LA *DEVASTATION*

ASASINAREA COPILULUI ÎN TIMPUL ORGIEI PĂRINŢILOR

UCIDEREA RITUALĂ A UNUI BEBELUŞ DE ROCKER:

OARE SUNT VINOVAŢI URMAŞII LUI MANSON?

Gunoi, s-a gândit Lou. Totul era gunoi. Se întreba dacă Pete Page reuşea să ocrotească familia McAvoy de o parte din aceste rele. Îngândurat, şi-a pus capul între mâini şi a continuat să se uite la poză. Nu se putea desprinde de acest caz. Acum îşi aducea de lucru acasă, ca un fel de răzbunare… Dosare, fotografii, note care aglomerau biroul în colţul atât de ordonat din sufrageria lui Marge. Deşi avea colaboratori buni, tot le supraveghea munca şi îi interogase personal pe toţi oaspeţii de pe listă. Studiase în amănunţime fiecare racord, apoi revenise mereu să cerceteze prin camera lui Darren. Trecuseră mai bine de două săptămâni de la crimă, iar Lou nu ajunsese la niciun rezultat. Ca nişte amatori ce fuseseră, sigur că ei îşi acoperiseră urmele, s-a gândit. Şi precis fuseseră amatori. Profesioniştii nu fac greşeala de a ucide un copil care ar fi valorat milioane la răscumpărare, nici nu şi-ar fi dat

osteneala să creeze iluzia unei spargeri. Ei fuseseră în casă. Intraseră chiar prin uşa din faţă. Asta era ceva de care Lou era sigur. Asta nu însemna că numele lor se aflau pe lista pe care Page reuşise să o facă. O jumătate din California de Sud putea să fi intrat în casă în noaptea aceea – şi să fi primit o băutură sau ceva droguri, dintre cele existente la petrecere. Nu existaseră amprente în camera băiatului, nici pe seringa hipodermică. Erau doar amprentele celor din familie şi ale bonei. Se părea că Beverly McAvoy era o gospodină excelentă. La primul etaj era dezordinea normală după o petrecere, dar la al doilea, etajul familiei, era totul curat şi în ordine. Lui Marge i-ar fi plăcut, s-a gândit când şi-a rememorat încăperile. Fără amprente, fără praf, fără semne de luptă. Dar o luptă fusese, o luptă pe viaţă şi pe moarte. Cândva în timpul nopţii aceleia, o mână îl lovise pe Darren peste gură şi poate din greşeală peste nas. Aceasta se întâmplase cândva între momentul în care Emma auzise ţipătul fratelui ei – dacă aşa fusese – şi când Beverly McAvoy se dusese să vadă ce face fiul ei. Oare cât timp durase? Cinci minute, zece. Sigur, nu mai mult. Conform legistului, Darren murise între două şi două treizeci a.m. Ambulanţa chemată pentru Emma venise la două şi şaptesprezece minute. Asta nu era de mare ajutor. Degeaba puteai corela

timpul, degeaba aveai teancuri de note şi o grămadă de tabele îndosariate. Lui îi trebuia să găsească doar ceva nelalocul său, un nume care nu se potrivea, o poveste care nu coincidea. Avea nevoie să îi găsească pe ucigaşii lui Darren McAvoy. Dacă nu reuşea ştia că o să fie obsedat întotdeauna de chipul băieţelului şi de întrebările înlăcrimate ale micii lui surori. „A fost vina mea?”

— Tată?

Lou s-a întors şi l-a văzut pe fiul său stând în spatele lui, plimbând o minge de fotbal dintr-o mână în alta.

— Michael, nu năvăli aici în felul ăsta.

— N-am năvălit. Michael şi-a rotit ochii necăjit. Dacă trântea uşile, era prea zgomotos. Dacă încerca să meargă pe tăcute, însemna că năvăleşte. Cine ar mai putea înţelege ceva? Tată, a zis din nou. Ai zis că o să te ocupi şi de mine puţin în după-amiaza asta.

— Când o să termin, Michael.

Michael se mişca de pe un picior pe celălalt în tenişii lui negri, jerpeliţi. În ultimele săptămâni „Când o să termin” devenise răspunsul standard al tatălui său.

— Şi când o să termini?

— Nu ştiu, dar o să termin mai repede dacă nu mă baţi la cap.

Drace, s-a gândit Michael, nimeni nu mai are timp

pentru nimic. Cel mai bun prieten al lui era la bunica lui şi cel de-al doilea prieten bun era bolnav de nu ştiu ce boală cretină. La ce mai era bună o sâmbătă dacă nu te puteai distra? Asta încercase, de fapt, să-i ceară sfatul tatălui lui. Era de privit pomul de Crăciun şi toate darurile stivuite sub el. Michael a luat unul din daruri, pe care scria numele lui, era înfăşurat în hârtie cu îngeraşi care dansau. L-a scuturat cu grijă. Se auzea ceva destul de uşor dar pe el l-a satisfăcut grozav. Îşi dorise un avion cu telecomandă. Fusese primul pe lista lui de Crăciun şi îl scrisese cu litere mari pe care le subliniase de trei ori. Doar aşa mama şi tata aveau să ştie că este serios. Era sigur, că avionul se afla în cutie. L-a pus jos din nou. Trebuiau să mai treacă nişte zile înainte de a deschide pachetul, de a-l scoate ca să se joace cu el. Dar simţea nevoia să facă acum ceva. Dar ştia că dacă îşi vâra nasul pe-acolo, mama lui o să-l pună să frământe coca sau să decoreze omuleţii de turtă dulce. Şi asta era treabă de fată. Atunci, cum mai putea el să joace fotbal pe calculator? şi ce era aşa de interesant în hârtiile alea şi în pozele de pe birou? întorcându-se la birou şi-a trecut limba peste dintele pe care îl pierduse în urmă cu o săptămână, când făcuse concurs pe bicicleta lui cu trei viteze. Îi plăcea că tatăl lui era poliţist şi se lăuda cu asta tot timpul. Desigur, se lăuda şi pentru că era foarte

bun trăgător

Desigur, se lăuda şi pentru că era foarte bun trăgător şi îi punea la punct pe nebuni, precum Charlie Manson. Dar nu i-ar fi plăcut să le spună prietenilor că tatăl lui se ocupa cu formulare şi studia dosare. Atâta lucru făcea şi un bibliotecar. Ţinându-şi mingea de fotbal sub braţ s-a aplecat peste umărul tatălui său. Îi venise ideea că, dacă îl sâcâia, taică-său o să lase hârtiile deoparte şi o să iasă afară. Apoi privirea i-a căzut pe fotografia lui Darren McAvoy.

— Iisuse. Ăsta este un copil mort?

— Michael!

Lou s-a întors, dar a rămas înţepenit când a văzut ochii şocaţi şi fascinaţi ai fiului său. A pus o mână pe umărul lui Michael.

— Aoleo! Ce s-a întâmplat? A fost bolnav sau aşa ceva?

— Nu. Se întreba dacă avea dreptul să folosească tragedia unui copil drept lecţie pentru un altul. A fost ucis.

— Dar nu e decât un copilaş. Oamenii nu pot ucide copilaşii.

— Nu. Dar uneori fac aşa ceva.

Holbându-se la fotografia de la poliţie, Michael şi-a dat seama pentru prima oară de faptul că era muritor şi el

cu toţi cei unsprezece ani ai lui.

— De ce?

Lou şi-a reamintit că-i spusese Emmei că nu există monştri. Cu cât se gândea mai mult la ceea ce păţise Darren, cu atât mai sigur era că există monştri.

— Nu ştiu. Încerc să descopăr. Asta este meseria mea, să-i descopăr pe ucigaşi.

Faptul că avea drept tată un poliţist nu îl oprise niciodată pe Michael să privească la televiziune imaginea dreptăţii, a justiţiei în acţiune.

— Şi cum o să-i descoperi?

— Vorbind cu oamenii, studiind faptele. Gândind foarte mult.

— Sună plictisitor. Dar nu-şi putea lua ochii de la poză.

— Este cam plictisitor.

Michael era mulţumit că se hotărâse să devină astronaut. Şi-a îndepărtat privirea de la poză şi a s-a uitat la ziarul pe care îl adusese tatăl lui acasă. Avea o minte sprintenă, aşa că a înţeles repede.

— Este băieţelul lui Brian McAvoy, Cineva a încercat să-l răpească sau aşa ceva, dar în schimb el a murit. Toţi copiii vorbesc despre asta.

— Aşa este. Lou a strecurat fotografia lui Darren

înapoi într-un plic.

— Vai, deci tu te ocupi de cazul ăsta? L-ai întâlnit pe Brian McAvoy?

— L-am întâlnit.

Tatăl lui îl întâlnise pe Brian McAvoy. Michael nu putea decât să fie înnebunit de asta.

— Păi ăsta e un boss, un mare şef. Ai întâlnit şi restul grupului? Ai vorbit cu ei?

Lou a scuturat din cap încercând să pună în ordine hârtiile. Cât de simplă era viaţa dacă aveai doar unsprezece ani. Şi cât de simplă ar fi putut fi, a adăugat în gând ciufulind părul negru al lui Michael.

— Da, am vorbit cu el. Par să fie foarte drăguţi.

— Drăguţi? a bodogănit Michael, Ei sunt cei mai buni. Cu adevărat cei mai buni. Aşteaptă să le spun şi prietenilor mei.

— Nu vreau să spui nimănui nimic despre asta.

— Să nu spun? Michael şi-a trecut mâna prin părul transpirat. Cum se poate? dacă le spun or să cadă pe spate. Vreau să le povestesc.

— Nu, nu trebuie. Doresc să ţii asta numai pentru tine, Michael.

— Dar de ce?

— Pentru că anumite lucruri sunt foarte personale. A

privit spre titlurile scandaloase din ziare. Sau ar trebui să rămână personale. Şi asta face parte dintre lucrurile personale. Haide! A luat mingea de fotbal în mâinile lui. Să vedem dacă îmi poţi para loviturile.

*

P. M. se uita la valurile care se rostogoleau pe nisip. Chiar şi după o lună nu se obişnuise cu ideea că acea casă îi aparţinea. Casa de pe plaja Malibu, casa lui de la Malibu era cu adevărat proprietatea pe care agentul de afaceri i-o promisese. Înaltă, cu tavanele largi, cu un cămin uriaş din piatră, cu obloane la ferestre. În dormitorul de la etaj, unde iubita lui încă dormea erau două dormitoare, un alt cămin şi un balcon care se întindea de jur-împrejurul celui de-al doilea etaj. Chiar şi Stevie fusese impresionat când o vizitase. Asta îl făcuse pe P. M. să se simtă încântat arătându-i camerele, mobila de bun gust, combina stereo. Iar acum Stevie era la Paris. Johnno era la New York. Brian era la Londra. Iar P. M. se simţea foarte singur. Tot mai era în discuţie un turneu, după ce apăruse noul album în acea primăvară, dar P. M. Nu era sigur că Brian o să fie de acord. Trecuseră aproape două luni de la acea noapte oribilă, iar Brian continua să stea în expectativă. Se

întreba dacă Brian ştia că *Love Lost*[2] ajunsese pe locul întâi în topuri şi primise medalia de aur. Se întreba dacă măcar l-ar fi interesat treaba asta.

P. M. ştia că poliţia nu era deloc mai aproape de descoperirea ucigaşului lui Darren. Asta îl făcea să ia din când în când legătura cu Kesselring. Era tot ce putea face pentru Brian şi Bev.

Se gândea la Bev, cât de palidă şi de îndurerată arăta în ziua înmormântării. Nu scosese o vorbă cu nimeni. Ar fi vrut atât de tare să o mângâie. Dar nu se pricepuse şi fantezia din capul lui, că ar fi vrut să o ducă în pat să facă tandru dragoste cu ea până când i-ar fi trecut necazul, îl şocase chiar şi pe el, astfel încât nu reuşise decât să-i întindă o mână rece, rigidă.

Angie Parks cobora scările circulare într-un tricou roz care de-abia îi ajungea până la şolduri. Avusese timp să se fardeze puţin, să-şi dea cu ruj pe buze. Se pieptănase astfel ca părul ei lung şi blond să nu mai poarte amprenta somnului, dar arăta totuşi ca de-abia ieşită din dormitor. Cea mai bună metodă ca să capeţi ce-ţi doreşti de la un bărbat era sexul. Şi ea dorea câte ceva de la P. M. A privit prin sufrageria spaţioasă şi plină de oglinzi. Nu era rău pentru început, s-a gândit ea. Era chiar un început bun.

2 Dragostea pierdută

Era un loc convenabil pentru un weekend de vreme ce avea de-a face cu P. M. la Beverly Hills. Acolo trăiau vedetele şi ea dorea din toată inima să devină vedetă. P. M. era trambulina ei. Legătura ei deja o ajutase pentru o grămadă de reclame şi un rolişor drăguţ într-un film de televiziune. Ea dorea lucruri mai bune, mai măreţe şi voia să îl păstreze pe P. M. într-o stare de încântare pentru a le căpăta. Îi era recunoscătoare. Fără interesul care i se arătase din partea presei n-ar fi avut altceva de făcut decât să joace în filmuleţe porno. O fată trebuie să aibă cu ce-şi plăti chiria. Angie şi-a răsucit mâna astfel încât lumina să se reflecte în diamantele şi safirele de pe brăţara pe care i-o dăruise P. M. Acum nu mai trebuia să ducă grija chiriei. S-a întors spre uşile de sticlă şi l-a văzut stând în prag. Cum stătea în lumina matinală a soarelui s-a gândit că el arăta aproape bine. Dar foarte singur. Chiar şi o inimă atât de ambiţioasă ca a lui Angie putea simţi o oarecare milă. Nu mai era acelaşi de când murise băieţelul. Ei îi părea rău cu adevărat, dar tragedia îl făcuse pe P. M. mai dependent de ea. Iar pentru presă asta se plătea în aur. O femeie deşteaptă prinde orice ocazie i se iveşte şi scoate maximum din ea. Şi-a pus o mână peste sâni, mulţumită că erau destul de tari ca să nu aibă nevoie de sutien. S-a dus spre el, s-a lipit de spatele lui şi şi-a încolăcit braţele în

jurul gâtului lui.

— Mi-a fost dor de tine, iubitule.

— El a ridicat o mână, ruşinat de faptul că se gândise în primul rând la Bev.

— Nu voiam să te trezeşti.

— Ştii că mie îmi place să mă trezeşti tu. S-a frecat de el, şi şi-a apropiat cu un suspin uşor gura de a lui. Nu pot să sufăr când te văd atât de trist.

— Tocmai mă gândeam la Bri. Sunt îngrijorat.

— Eşti un prieten bun, iubitule. Îl sărută uşor, cu sărutări mărunte pe faţă. Asta îmi place cel mai mult la tine.

El a strâns-o mai aproape, ca întotdeauna încântat s-o audă spunându-i că îl iubeşte. Era atât de frumoasă, cu ochii ei mari şi căprui şi cu guriţa de păpuşică! I se părea că vocea ei dulce e o muzică numai pentru el. Ea s-a lipit mai tare când el şi-a dus mâinile spre carnea fermă a feselor ei. Trupul ei era ca un vis, lung şi alunecos, bronzat ca aurul, ca o piersică. Simţind-o cum se înfioară, lui i se părea că e un rege.

— Am nevoie de tine, Angie.

— Atunci, ia-mă. Şi-a lăsat capul pe spate, privindu-l pe sub genele date din belşug cu rimel. Încetişor, cu ochii într-ai lui, s-a apucat de poala tricoului şi şi l-a tras peste

cap. În lumina soarelui, a rămas goală şi excitată, cu sfârcurile în evidenţă şi la fel de aurie cum era peste tot. El şi-a păstrat prezenţa de spirit suficient, încât să o tragă înăuntru înainte de a o culca direct pe podea. Ea l-a lăsat să facă tot ce dorea, făcându-i plăcere, dar şi adăugând câteva gemete calculate şi ţipete, când a considerat că era potrivit. Nu că el nu ar fi excitat-o. Ba da, într-un anume fel. Ea ar fi preferat ca el să fi fost un pic mai violent, să-i facă şi unele zgârieturi, să-i lase urme. Dar P. M. Îşi folosea mâinile cu blândeţe o trata cu delicateţe. Chiar şi când era foarte excitat şi transpiraţia curgea pe el, o trata ca pe un porţelan fin, prea respectuos să se lase cu întreaga greutate asupra ei, prea politicos, chiar şi în focul pasiunii, ca să se împingă în ea astfel încât ţipetele ei să fie sincere. O lua cu blândeţe, într-un ritm sobru care o aducea doar în apropierea satisfacţiei depline. Rămânea pe ea numai un moment, atunci când se descărca, iar ea studia în acest timp tavanul. Rămânând conştient de greutatea lui, el se rostogolea alături şi îi sprijinea capul cu braţul lui.

— Oh, a fost minunat. Îl mângâia pe pieptul asudat, palid. Întotdeauna practică, ştia că o să se satisfacă singură când o să se ducă la etaj. Eşti grozav, iubitule. Cel mai grozav.

— Te iubesc, Angie. O mângâia pe păr. Realizase ceea ce îşi dorise. Tot acel sex înnebunitor, fără nume, nu existase înainte pentru el. Voia să ştie, când era în călătorii, că exista cineva care îl aştepta acasă sau în acele camere mizerabile de hotel. Îşi dorea ceea ce avea Brian. Nu pe Bev, încerca P. M. Să se asigure pe sine, deloc sincer. Ci o soţie, o familie, o casă. Cu Angie, putea avea toate acestea.

— Angie. Vrei să te măriţi cu mine? Ea a încremenit. Asta îşi dorise şi iată că se întâmpla. Deja avea viziunea agenţilor de spectacole căutând-o – şi casa uriaşă, albă, din Beverly Hills. Faţa i s-a luminat de zâmbet. Îi venea aproape să râdă. Apoi, a i tras adânc aer în piept şi s-a răsucit. Când s-a uitat din nou la el avea lacrimi în ochi.

— E adevărat? Mă vrei cu adevărat?

— O să te fac fericită, Angie. Uite, ştiu că nu e uşor să fii măritată cu cineva ca mine. Turneele şi admiratoarele şi presa. Dar putem face ceva pentru noi înşine, doar pentru noi doi, ceva al nostru, exclusiv al nostru.

— Mie îmi placi, i-a spus cu toată onestitatea.

— Atunci vrei? Te măriţi ca să alcătuim o familie?

— Mă mărit cu tine. Şi-a aruncat braţele în jurul lui. O familie era cu totul altceva, s-a gândit, când el a culcat-o

din nou pe jos. Dar ca nevasta lui P. M. Ferguson, cariera ei n-avea să fie decât ascendentă.

*

Brian nu ştia cât mai putea dura aşa, să se plimbe prin casa aceea mare zi de zi, să doarmă noapte după noapte alături de o femeie care rămânea de gheaţă la cea mai uşoară atingere a lui. Aştepta zilnic telefonul, sperând că Kesselring o să-i aducă date noi, orice. Avea nevoie de un nume, de un chip pe care să-şi verse furia neajutorată. Nu avea nimic decât o cameră a copiilor goală şi o soţie care aluneca prin casă precum fantoma femeii pe care o iubise. O avea pe Emma. Slavă Domnului pentru Emma! Trecându-şi mâinile peste faţă să ridicat de la masa pe care încercase să compună ceva. Ştia că, dacă n-ar fi fost Emma, în ultimele săptămâni el s-ar fi îmbolnăvit. Şi ea suferea, în tăcere, cu tristeţe. Adesea stătea mult s-o asculta. Ei se făceau să zâmbească unul pe celălalt şi atunci i se părea că durerea se micşorează puţin. Era îngrozit când ea nu era în casă. Chiar şi gărzile de corp pe care le angajase să o supravegheze în drumul spre şcoală şi înapoi nu-l puteau face să nu resimtă nodul de spaimă care se instala când ea trecea pragul uşii. Şi cum ar fi

putut el însuşi să păşească dincolo de uşă? Oricât îi lipsea fiul lui, avea să sosească ziua când va trebui să revină pe scenă, în studio, să se întoarcă la muzica lui. Îşi putea cu greu închipui că o să o poată ţine continuu de mână pe fetiţa lui de şase ani, să o lege de el. Şi nici vorbă că n-o putea lăsa cu Bev. Nu, acum şi nici în viitorul apropiat, ştia el asta.

— Domnule McAvoy, scuzaţi-mă.

— Da, Alice.

O păstraseră, deşi nu mai era niciun copil care să aibă nevoie de ea. Acum era bona lui Bev, s-a gândit Brian şi şi-a luat o ţigară din pachetul de pe masă.

— Domnul Page a venit să vă vadă. Brian s-a uitat la masă, la hârtiile în dezordine, la încercările de cântece şi la frazele lăsate la jumătate.

— Adu-l aici.

— ’nă Bri. Dintr-o privire Pete şi-a dat seama că avea de a face cu un om care încerca să lucreze fără mare succes. Hârtii mototolite, o ţigară fumegând într-o scrumieră plină, mirosul fad al lichiorului, deşi era dimineaţă. Sper că nu te superi că am apărut. Am ceva de rezolvat şi nu cred că ai fi venit la birou;

— Nu. A întins mâna după sticla aflată în apropiere. Vrei ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. S-a aşezat, încercând să zâmbească. Era între ei o atmosferă rece şi neobişnuit de formală. Nu părea să ştie cum să se comporte cu Brian, ce întrebări să-i pună. Ce face Bev? s-a aventurat el.

— Nu ştiu. Amintindu-şi de ţigară, Brian a strivit-o printre celelalte mucuri. Nu prea vorbeşte, nu se duce nicăieri. L-a privit pe Pete, iar în ochi i se vedea în acelaşi timp neîncrederea şi un fel de rugăminte.

La fel, s-a gândit Pete, ca atunci, în urmă cu mulţi ani, când Brian venise la el şi îi ceruse să devină managerul lor.

— Pete, ea stă în camera lui Darren ore în şir. Chiar şi noaptea, uneori mă trezesc şi o găsesc acolo, stând în nenorocitul ăla de balansoar. A luat o înghiţitură din pahar, apoi alta. Nu ştiu ce dracu' să fac.

— Te-ai gândit să-i faci un tratament?

— Vrei să spui să o duc la psihiatru? Brian s-a îndepărtat de masă, scrumul de la ţigară a căzut pe covor. Era un bărbat simplu, dintre oamenii simpli. Problemele, problemele personale, se rezolvau în intimitate. La ce bun să o duc să vorbească despre viaţa ei sexuală şi cum îşi ura tatăl sau alte prostii de genul ăsta?

— Este doar o sugestie, Bri. Ceva la care te poţi gândi.

— Chiar dacă eu aş vrea, nu ştiu dacă ea ar fi de acord.

— Poate că ea are nevoie să mai treacă timpul. Nu-s decât câteva luni.

— Au trecut trei. Oh, Iisuse.

— Au trecut trei. Oh, Iisuse.

Fără o vorbă, Pete s-a ridicat ca să-i mai toarne whisky lui Brian, l-a dat paharul, apoi i-a arătat lui Brian să se aşeze.

— Ai aflat ceva de la poliţie?

— Am vorbit cu Kesselring, n-au aflat nimic. E foarte rău.

Pete s-a aşezat iar. Trebuiau să depăşească toate acestea, să meargă înainte.

— Şi Emma ce face?

— Coşmarurile au încetat, iar ghipsul îi va fi scos peste câteva săptămâni. Trebuie să se gândească la şcoală, dar nu uită. Îţi poţi da seama după ochii ei.

— Nu şi-a reamintit nimic?

— Cristoase, Pete, nu ştiu dacă ea a văzut ceva sau a fost doar un vis urât. La Emma toţi sunt monştri. Şi eu cred. Într-un fel mi se pare că şi în spatele nostru există.

— Ăsta este unul dintre motivele pentru care sunt aici. Nu vreau să te oblig, Bri, dar compania de discuri ar

dori foarte tare un turneu care să înceapă odată cu apariţia noului album. Eu le-am explicat, dar nu cred că este bine pentru tine.

— Un turneu ar însemna să le părăsesc pe Bev şi pe Emma.

— Îmi dau seama de asta. Nu-mi da răspunsul acum. Reflectează la asta. Şi-a luat o ţigară şi şi-a aprins-o. Am putea merge prin Europa, America, Japonia, în cazul în care tu şi băieţii cădeţi de acord. Munca ar fi exact ce-ţi trebuie ca să poţi depăşi faza asta.

— Şi s-ar vinde o grămadă de discuri.

— Adevărat. Pete a zâmbit subţire. Un album nu poate ajunge pe primul loc în zilele noastre dacă nu faci turnee. Vorbind despre discuri, am făcut contract cu băiatul acela nou. Robert Blackpool. Cred că ţi-am vorbit despre el.

— Da. Mi-ai spus că îţi pui speranţe mari în el.

— Chiar aşa. O să îţi placă stilul lui, Bri, şi de aceea vreau ca tu să îl laşi să imprime *On the Wing*. Brian, înainte de a mai lua o gură de băutură a tăcut o clipă, surprins.

— Noi întotdeauna ne-am înregistrat singuri propria muzică.

— Aşa este, a fost. Dar peste tot se practică precum

o afacere bună, un fel de extindere. Pete a zăbovit o clipă ca să-şi dea seama de starea de spirit a lui Brian. Pentru că intuia că era mai receptiv decât se aşteptase, a insistat. Tu ai tras această piesă specială de pe ultimul album şi i se potriveşte lui Blackpool, N-o să vă dăuneze să aveţi un nou cântăreţ îndrumat de tine şi de Johnno. De fapt, în cazul acesta e doar un mod de a vă spori reputaţia în calitate de compozitori.

— Nu ştiu. Şi-a frecat ochii cu mâinile. Nu cred că are importanţă. O să discut cu Johnno.

— Am făcut-o eu, a zâmbit Pete. El este de acord, dacă eşti şi tu.

*

Brian a găsit-o pe Bev în camera lui Darren. Deşi îi era greu, a intrat, încercând să nu privească spre pătuţul gol, la jucăriile aşezate cu grijă pe rafturi, la ursul uriaş de jucărie pe care el şi Bev îl cumpăraseră înainte de naşterea lui Darren.

— Bev. A atins-o şi a aşteptat fără succes să-l privească. Era prea slabă. Pometii i se făcuseră prea proeminenţi ca să mai pară distinsă. Luciul din ochii ei, de pe păr, de pe piele dispăruseră. Şi-a dat seama că trebuia

să strângă din dinţi ca să-i poată pune mâna pe umeri, să o scuture, astfel încât viaţa să revină din nou în fiinţa aceea.

— Bev, speram că o să vii jos să bem ceai. De la el venea mirosul de băutură şi asta o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos. Cum putea el să bea şi să scrijelească muzica aia? şi-a scos mâna dintr-a lui şi şi-a pus-o în poală.

— Nu-mi trebuie niciun ceai.

— Vreau să-ţi dau nişte veşti. P. M. se însoară. Ea l-a privit atunci, fără niciun interes. El speră că o să ne ducem şi noi. I-ar plăcea să ne arate casa de pe plajă şi pe pieptoasa de nevastă-sa.

— Nu mă mai întorc niciodată acolo. Era în vocea ei o asemenea violenţă rapidă, încât aproape că el s-a dat înapoi. Dar nu atât emoţia l-a împietrit, cât privirea din ochii ei. Ura.

— Ce vrei de la mine? i-a cerut să-i spună. S-a aplecat asupra ei ţinându-se cu ambele mâini de balansoar. Ce dracu' vrei?

— Doar să mă laşi singură.

— Te-am lăsat singură. Te-am lăsat să stai aici ore în şir. Te-am lăsat şi când aveam teribil de mare nevoie de tine. Şi noaptea te-am lăsat singură, deşi aşteptam să te întorci spre mine. Măcar o dată să te întorci spre mine. La dracu', Bev, el era şi al meu, nu numai al tău.

Ea n-a zis nimic, dar a început să plângă; când a întins mâna spre ea, ea s-a retras.

— Nu mă atinge. Nu pot suporta asta. Când el s-a dat înapoi, ea s-a ridicat din fotoliu şi s-a dus la pătuţ.

— Nu poţi suporta să te ating, a început el cu o furie crescândă. Nu poţi să suporţi să te privesc sau să-ţi vorbesc. Zi după zi, stai aici de parcă ai fi singurul om îndurerat. Este vremea să te opreşti, Bev.

— Pentru tine e uşor, nu? A smuls o păturică de pe pătuţ şi şi-a lipit-o de piept. Poţi sta şi bea şi scrie muzică de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. E îngrozitor de uşor pentru tine.

— Nu. Întristat şi-a acoperit ochii cu mâinile. Dar nu pot să nu-mi continui viaţa. El s-a dus, iar eu nu pot schimba asta.

— Nu, nu poţi schimba. Tristeţea ei se transforma în reproş. Tu ai vrut să dăm petrecerea în noaptea aceea. Să vină în casa noastră toţi acei oameni. Niciodată nu ţi-a fost suficientă familia ta, iar acum el s-a dus. Ţie îţi trebuie să ai cât mai mulţi oameni în jur, cât mai multă muzică. Mereu vrei mai mult. Şi unul dintre acei oameni pe care tu i-ai lăsat să intre în casa noastră mi-a omorât băieţelul.

El rămăsese fără vorbe. Dacă ea ar fi luat un cuţit şi i l-ar fi înfipt în inimă durerea ar fi fost mai mică.

Şocul mai mic. Ei au rămas acolo, cu pătuţul gol între ei.

— Nu el i-a lăsat pe monştri înăuntru. Emma stătea în prag, ţinând de coperţi nişte cărţi, cu ochii întunecaţi, evidenţiaţi de tenul alb. Tata nu i-a lăsat pe monştri să intre.

Înainte ca Brian să poată vorbi ea s-a repezit în hol, suspinând din adâncul inimii.

— Bună treabă, a reuşit Brian să spună încleştându-şi maxilarele. Dacă tot vrei să fii singură, o să o iau pe Emma şi o să plec.

Ea ar fi vrut să-l strige, dar nu putea. Obosită, mult prea obosită, s-a prăbuşit din nou în balansoar.

*

A fost nevoie de un ceas ca să o calmeze pe Emma. Când în sfârşit a adormit, el a început să dea telefoane. Luase o decizie, aşa că l-a sunat pe Pete.

— Plecăm la New York mâine, a zis scurt. Eu şi cu Emma. O să ne întâlnim cu Johnno, să petrecem câteva zile. Am nevoie să găsesc pentru ea o şcoală bună şi să îi fac rost de gardă. Imediat ce o să aranjez totul pentru ea, o să mergem în California, să începem repetiţiile. Aranjează

turneul, Pete, şi încă unul lung. A sorbit o gură mare de whisky. Suntem gata să cântăm rock.

CAPITOLUL 11

— Nu vrea să se întoarcă. Brian o privea pe Emma plimbându-se prin sala de repetiţii cu noul ei aparat de fotografiat. I-I dăduse în timpul despărţirii înlăcrimate dintre ei, la *Academia pentru fete de la Saint Catherine*, în statul New York.

— Păi n-a stat acolo decât o lună înainte de vacanţa de primăvară, i-a reamintit Johnno. Dar îi era milă de fetiţa care tocmai făcea o poză cu Stevie Martin aflat într-un colţ. Mai lasă-i ceva timp să se obişnuiască.

— Păi tot ce facem s-ar părea că este pentru a se obişnui. Trecuseră opt săptămâni de când plecase de la Bev şi încă îl durea sufletul după ea. Femeile pe care le avusese de atunci fuseseră precum un drog, iar drogurile precum femeile. Ambele nu făceau decât să uşureze durerea doar câteva clipe dintr-un timp mai lung.

— Ai putea s-o suni, i-a sugerat Johnno, citindu-i gândurile pentru că îl cunoştea foarte bine.

— Nu. Se gândise la asta de multe ori. Dar ziarele erau pline cu comentarii despre despărţirea lor şi se îndoia că el şi Bev ar fi avut să-şi mai spună ceva, că lucrurile s-ar fi îmbunătăţit. Acum nu mă interesează decât Emma. Şi turneul.

— Ambele or să fie cu succes. Johnno privi cu înţeles înspre Angie. Or să mai fie şi mici excepţii. Brian a dat din umeri şi s-a aşezat la pian.

— Dacă ea reuşeşte cu contractul pentru film, o să scăpăm de ea.

— Vicleană curvuliţa. Ai văzut cum l-a făcut să joace pe P. M? Johnno şi-a clătinat capul şi şi-a luat un accent vulgar. „Prea, prea alunecoasă, drăgălaşa”.

— Ascute-ţi ghearele câtă vreme P. M. e prăbuşit peste ea. Suntem făcuţi şi e cazul să ne îngrijorăm grozav în privinţa micuţei noastre Angie. L-a văzut pe Stevie întorcându-se în hol. Petrecea tot mai multă vreme în baie, a constatat Brian. Şi asta nu avea nimic de a face cu faptul că trebuia să se radă. Orice ar fi inhalat sau înghiţit sau prizat de astă dată, era drogat tare. S-a oprit lângă Emma să o îmbrăţişeze rapid, apoi şi-a luat chitara. De vreme ce golise fiola, se prefăcea a cânta nebuneşte, dar nu se auzea nimic.

— Mai bine să aşteptăm să îşi revină ca să vorbim cu el despre asta, a sugerat Johnno. Dacă reuşeşti să-l prinzi în asemenea situaţii. A mai vrut să adauge ceva, dar a renunţat. Tot nu-i făcea niciun bine dacă-i spunea ce auzise înainte de a pleca de la New York.

Imaginea lui Jane Palmer care scria o carte. Desigur

altcineva avea să facă munca propriu-zisă. Totuşi îşi imagina că Jane o să primească pentru. Asta o sumă princiară. Şi tot ce urma să apară în jurnalul ei zilnic nu putea să-i placă lui Brian. Mai bine ar fi să îl lase pe Pete să se ocupe de asta, s-a hotărât, şi să nu îl deranjeze pe Brian cu chestiile care nu se vor petrece decât după turneu.

Emma era prea puţin atentă la repetiţii când au început să cânte. Auzise toate aceste cântece şi înainte, de multe ori. Majoritatea erau de pe albumul pe care tatăl ei şi ceilalţi îl făcuseră când fuseseră în California. Ea se putuse duce în studio câteodată. Odată Bev îl adusese şi pe Darren. Nu voia să se gândească la Darren pentru că o durea foarte tare. Apoi o podidea vinovăţia pentru că încerca să şi-l scoată din minte. Îi lipsea şi Charlie. Îl lăsase în urmă, la Londra, în pătucul lui Darren. Spera că Bev o să aibă grijă de el. Şi poate că într-o zi, când ei se vor întoarce acasă, Bev o să vorbească din nou cu ea, o să râdă, aşa cum făcuse odinioară. Nu înţelegea prea mult despre penitenţă, dar se gândea că fusese drept să îl lase pe Charlie acolo. Apoi mai era şi şcoala. Era sigură că trebuia să meargă în locul acela, atât de departe de cei pe care îi iubea ca să fie pedepsită pentru că nu avusese grijă de Darren aşa cum promisese. Îşi mai amintea că fusese

pedepsită alteori, cu palme şi cu lovituri. Părea mai uşor, se gândea acum, pentru că de îndată ce palmele erau date, era gata şi pedeapsa. Dar acum pedeapsa ei părea fără sfârşit ca şi căinţa.

Tatăl ei nu numea aceasta a fi pedeapsă, s-a gândit. Spunea că avea să meargă la o şcoală bună unde o să înveţe să fie deşteaptă. Unde o să fie în siguranţă. Vor exista nişte oameni care vor veghea asupra ei. Emmei nu-i plăcea treaba asta. Oamenii erau înalţi, tăcuţi, cu ochii scârbiţi. Nu ca Johnno şi ceilalţi. Ea voia să meargă din oraş în oraş cu ei, chiar dacă asta însemna să zboare cu avioanele. Ea dorea să rămână în hoteluri, să stea în pat şi să ceară ceai de la camera de serviciu. Însă trebuia să se întoarcă la şcoală, la maicile acelea cu ochii blânzi şi cu mâini puternice, înapoi la rugăciunile de dimineaţă şi la lecţiile de gramatică. S-a uitat înspre tatăl ei care cânta *Soldier Blues*[3]. Era alt cântec despre război, un cântec dur pe un ritm dur. Nu ştia de ce o îngrozea. Poate din cauza stilului scrâşnit al lui P. M. sau din cauza chitarei care suna într-un ritm nebunesc, dar când vocea lui Johnno s-a unit cu a lui Brian, ea şi-a ridicat aparatul de fotografiat. Îi plăcea să facă poze. Niciodată nu se gândise că acel aparat era prea scump şi greu de mânuit pentru un copil de

3 Blues-ul soldatului

vârsta ei. După cum niciodată nu se gândise că Brian i-l dăduse din cauza vinovăţiei de a o face să meargă într-o şcoală obscură.

— Emma. S-a întors ca să vadă un bărbat brun, înalt. Nu era unul dintre body-guards, şi-a dat ea seama, dar parcă îl cunoştea de undeva. Apoi şi-a reamintit. A zâmbit uşor pentru că fusese simpatic atunci când venise să o vadă la spital şi nu o necăjise şi nu o certase când îi plânsese pe umăr.

— Îţi aminteşti de mine? a întrebat-o Lou.

— Da. Tu eşti poliţistul.

— Aşa e. A pus o mână pe băiatul de lângă el, încercând să-i distragă atenţia fiului său de la grupul care făcea repetiţii. Ăsta e Michael. Ţi-am povestit despre el. Ea a fost încântată şi mai tare, dar era prea timidă ca să îl întrebe despre cum era să cazi cu skaterul de pe acoperiş.

— Bună.

— Bună. El i-a aruncat o privire rapidă şi i-a zâmbit. Era tot ce putea face înainte de a-şi întoarce ochii spre cei patru bărbaţi din centrul sălii.

— Avem nevoie de cornuri de suflat acum, a început Brian când i-a pus să se oprească. Fără cornuri, sunetul nu este deplin, i-a stat inima când l-a zărit pe bărbatul de lângă Emma, apoi, încet, s-a apropiat. Locotenente?

— Domnule McAvoy.

După ce l-a privit rapid în ochi pe fiul său, şi cu un avertisment, Lou a avansat spre centru. Îmi cer scuze că vă întrerup repetiţia, dar vreau să vorbesc chiar cu dumneavoastră şi cu fiica dumneavoastră, dacă e posibil.

— Aţi…

— Nu. Am foarte puţin de adăugat la ceea ce ştiţi deja. Dar îmi puteţi acorda câteva minute?

— Sigur. Băieţi, vreţi să mergeţi să mâncaţi? O să vin şi eu după voi.

— Eu aş putea rămâne pe aici, s-a oferit Johnno.

— Nu. Brian l-a strâns uşor de umăr. Mulţumesc. Emma l-a privit pe Michael în ochi. A văzut aceeaşi expresie ca şi în ochii fetelor de la şcoală când descopereau cine era tatăl ei. Ei îi plăcea chipul lui, nasul uşor coroiat, ochii limpezi şi cenuşii.

— Ai vrea să îi cunoşti?

— Mda. Ar fi grozav. Michael a fost nevoit să-şi şteargă palmele asudate de pantaloni.

— Sper că nu vă supăraţi, i-a zis Lou lui Brian. L-am adus şi pe fiul meu. Nu pentru procedură, dar…

— Înţeleg. Brian l-a privit pe băiat îndelung, cu invidie, în timp ce Michael îi zâmbea lui Johnno. Oare Darren ar fi fost la fel de strălucitor, de dezvoltat la

unsprezece ani? De ce nu i-aş trimite un album? Cel nou care o să fie dat pe piaţă peste câteva săptămâni. În felul ăsta o să aibă mare succes în curtea şcolii.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

— Nu-i mare lucru. Am sentimentul clar că aţi pus mai mult suflet în ceea ce i s-a întâmplat lui Darren decât v-ar fi cerut profesiunea.

— Fiecare cu meseria lui, domnule McAvoy.

— Corect. Întotdeauna i-am urât pe poliţişti, i-a zâmbit uşor. Aşa se întâmplă până când nu ai nevoie de un poliţist. Am angajat o firmă de detectivi privaţi, locotenente.

— Da, ştiu. Era ciudat, dar Brian simţea că e degajat.

— Da, presupun că ştiţi. Şi mi-au raportat că aţi făcut mai multe cercetări decât cinci poliţişti în ultimele luni. Nu mi-au putut spune nimic mai mult decât dumneavoastră. S-ar părea că aţi făcut tot ce era cu putinţă.

— Era un băieţel frumos, domnule McAvoy.

— Da, era. A privit în jos spre chitara pe care încă o ţinea în mâini. A aşezat-o cu o grijă exagerată la locul ei. Despre ce doreaţi să vorbim?

— Aş mai vrea câteva mici detalii. Ştiu că e plictisitor.

— Nu contează.

— Aş vrea să vorbesc din nou şi cu Emma.

— Ea nu vă poate spune nimic.

— Poate că eu încă nu am pus întrebările necesare.

Brian şi-a trecut o mână prin păr. Se tunsese puţin şi încă nu se obişnuise cu scurtimea părului.

— Darren s-a dus şi eu nu pot risca să o tulbur pe Emma. Deocamdată este cam prea tulburată. Nu are decât şase ani şi, pentru a doua oară în viaţa ei, a fost foarte tare lovită. Sunt sigur căraţi aflat că soţia mea şi cu mine ne-am despărţit.

— Îmi pare rău.

— Cel mai greu de suportat e pentru Emma. Nu vreau să o mai chinuiesc din nou.

— Eu nu o să exagerez, l-a expus ideea lui cu sugestia hipnotică.

Emmei îi plăcea rolul de gazdă, aşa că l-a adus pe Michael la tatăl său.

— Tată, el e Michael.

— Bună, Michael.

— Bună. I se înnodase limba în gură, aşa că Michael nu putea decât să zâmbească prosteşte.

— Îţi place muzica?

— Oh, da. Am o grămadă de discuri ale

dumneavoastră. Dorea cu disperare să-i ceară un autograf, dar îi era teamă să nu se intimideze. E grozav să vă aud cântând. Sunteţi cel mai mare.

— Mulţumesc. Emma a făcut o poză.

— Tata îţi poate trimite o copie, i-a spus, admirând dintele ciobit al lui Michael.

*

Când Lou a plecat, trăgându-l şi pe fiul lui afară din sala de repetiţii, începuse să-l doară capul teribil şi 1 se simţea extrem de tulburat. Îşi ţinuse promisiunea şi nu insistase cu întrebările puse Emmei. În clipa în care îi adusese în memorie noaptea în care îi murise frăţiorul, îşi dăduse ochii peste cap şi înţepenise. Instinctul îi spunea că ea văzuse sau auzise ceva, dar că amintirea acelei nopţi era deja înceţoşată. Era populată cu monştri şi cu umbre unduitoare. Nu îi era jenă să admită că amânarea rezolvării cazului depindea de o fetiţă de şase ani terorizată şi căreia, după cum spuneau psihologii, s-ar putea să nu îi revină niciodată amintirea din acea noapte. Mai era şi bărbatul cu pizza, s-a gândit întunecat Lou. Avusese nevoie de două zile ca să localizeze magazinul şi funcţionarul care primise comanda. Acesta îşi amintise

comanda pentru cincizeci de pizza şi o considerase o glumă. Dar totodată îşi amintea şi numele persoanei care dăduse comanda.

Tom Fletcher, un muzician care cânta la saxofon, alto şi tenor, avusese chef de pizza în acea noapte, îi trebuiseră săptămâni ca să-l găsească şi alte săptămâni ca să reuşească să-l readucă pe instrumentist înapoi din Jamaica. Lou prefera să-şi sprijine speranţa pe acesta. Oricine ar fi fost în camera lui Darren nu s-ar fi întors pe scările principale, nici n-ar fi sărit pe fereastră. Ar fi plecat pe scările de la bucătărie, acolo de unde Tom Fletcher încercase să-l convingă noaptea pe un funcţionar să-i livreze cincizeci de pizza cu orice preţ.

— Hei, tată, ăsta este cel mai bun. Michael de-abia îşi târa picioarele ca să mai poată zăbovi pe acolo. A deschis uşa de la maşina Chevelle'68 a tatălui, său, sucindu-şi gâtul ca să privească spre ferestrele de sus ale clădirii rămase în spatele lui. Colegii mei or să cadă pe spate când o să le povestesc. Acum le pot povesti, nu? Toată lumea ştie că te ocupi de caz.

— Mda. Lou şi-a frecat nasul cu mâna. Nu era sigur că durerea de cap venea de la tensiune sau de la ritmul nebunesc al muzicii. Toată lumea ştie. Şi-a croit drum printre ziarişti.

— Cum de au atâţia paznici? a vrut Michael să ştie.

— Care paznici?

— Aceştia. Michael a arătat spre cei patru îmbrăcaţi în costume întunecate, cu umerii largi, stând la intrarea în clădire.

— De unde ştii că sunt paznici.

— Haide. Seamănă cu poliţiştii. Par nişte poliţişti închiriaţi.

Lou nu ştia dacă ar trebui să-l certe sau să râdă. Se întrebă cum s-ar simţi căpitanul lui dacă ar afla că şi un copil de unsprezece ani desluşea când era un poliţist deghizat.

— Trebuie să aibă pază, ca să nu fie cumva atacaţi. Şi mai ales fetiţa, a adăugat Lou. Cineva ar putea încerca să o răpească.

— Iisuse. Vrei să spui că întotdeauna trebuie să fie sub pază?

— Da.

— Măiculiţă, Doamne, a murmurat Michael sincer, nemaifiind acum atât de sigur că o să mai dorească să devină vedetă de rock. Urăsc să trebuiască să fiu păzit tot timpul. Vreau să spun că în cazul ăsta mai poţi avea secrete?

— E dificil.

Când tatăl lui a dat curba, Michael a mai aruncat o ultimă privire peste umăr. Putem să mergem la *McDonald*?

— Da. Sigur.

— Cred că ea nu poate.

— Ce?

— Puştoaica, Emma. Pariez că ea nu se poate duce la *McDonald*.

— Nu. Lou i-a răvăşit părul băiatului. Pariez că nu. N-au trebuit decât câteva minute ca Michael să dispună de un sandviş cu brânză, cartofi prăjiţi şi de o gustare. Lou l-a lăsat pe fiul lui şi s-a dus să dea un telefon. De acolo îl vedea pe Michael turnându-şi cât mai mult ketchup pe sandviş.

— Kesselring, a zis. O să fiu la secţie peste o oră.

— Am veşti rele pentru tine, Lou.

— Ce anume?

— Fletcher, bărbatul tău cu pizza.

— Nu s-a întors la Los Angeles?

— Ba da. Am trimis o echipă pentru a-l aduce în dimineaţa asta la interogatoriu. Se pare că echipa a ajuns cu şase ore mai târziu. Murise.

— Rahat.

— A murit şi el standard. A lăsat câteva cuvinte şi şi-a făcut o superdoză de heroină. Aşteptăm raportul

legistului.

— Măreţ! E o blestemăţie! A izbit cu mâna în peretele localului, destul de tare încât o mamă şi-a grăbit copilaşii să treacă mai repede. Au fost băieţii de la laborator în camera lui de la hotel?

— Au scotocit din tavan până sub podele.

— Dă-mi adresa. Şi-a căutat agenda. Trebuie să-mi duc puştiul acasă; după aia mă duc să arunc o privire.

Lou a notat adresa, a înjurat din nou, a trântit receptorul în furcă. A deschis uşa şi a încercat să-şi revină sprijinit de ea. Îl zărea de acolo pe fiul lui luptând vitejeşte cu sandvişul.

CAPITOLUL 12

Saint Catherine’s Academy, 1977

Mai avea două săptămâni, s-a gândit Emma. Două săptămâni lungi, plictisitoare, fără sens şi o să vină vara. O să reuşească să-l vadă pe tatăl ei, pe Johnno şi pe ceilalţi. În sfârşit o să poată respira fără a i se spune că respiră pentru Dumnezeu. O să poată să gândească fără a fi mustrată pentru gânduri necurate. De unde se vede treaba că şi călugăriţele erau pline de gânduri necurate, altfel n-ar fi trebuit să se asigure mereu că alţii le ocoleau. Avea să se întoarcă la lumea reală pentru câteva săptămâni preţioase. New York. Emma şi-a închis ochii o clipă încercând să-şi reamintească zgomotele, mirosurile, viaţa din camera ei liniştită. Cu un suspin, şi-a proptit coatele pe birou, ca să o păcălească pe sora Mary Alice. Căci nu se aplecase peste verbele franceze pe care trebuia să le conjuge, ci privea la pereţii înalţi de piatră ai şcolii care o ţineau departe de păcătoasa de lume.

Nu numai lumea era plină de păcate, s-a gândit. Şi ea era plină de păcate şi îi era recunoscătoare colegei ei de cameră, Marianne Carter, care era la fel de vinovată. Fără Marianne, zilele ei la *Saint Catherine* ar fi fost o

tortură. A zâmbit gândindu-se la colega şi cea mai bună prietenă a ei, atât de caraghioasă, cu pistrui şi cu părul roşu. Marianne era plină de păcate, adevărat, dar chiar şi acum făcea penitenţe pentru ultimele ei abateri. Caricatura pe care o schiţase Marianne cu stareţa o făcuse să fie pedepsită cu câteva ore de claustrare în baie. Dacă n-ar fi fost vorba de Marianne, ea ar fi fugit de acolo. Deşi încotro, habar n-avea. Exista un ioc unde s-ar fi dus, la tatăl ei. Dar el ar fi adus-o imediat înapoi. N-ar fi fost corect, avea aproape treisprezece ani, era aproape o adolescentă şi era închisă în şcoala asta antică pentru a conjuga verbe, a recita catehismul şi pentru a face disecţii pe broaşte.

Nu că le-ar fi urât pe călugăriţe. Mă rog, doar pe Maica Immaculata. Cea care era custode. Dar cine n-ar fi urât pe cineva cu gura strânsă pungă, cu un neg pe bărbie şi cu o mare bucurie să pedepsească fetiţele la cea mai mică abatere? Dar tatăl ei fusese doar amuzat când îi povestise despre Maica Immaculata. Ei îi era dor de, el; îi era dor de toţi ceilalţi. Dorea să se ducă acasă. Dar acum nu ştia unde avea să fie acasă. Adesea se gândea la casa din Londra, castelul în care fusese atât de fericită pentru un timp atât de scurt. S-a gândit la Bev şi tare nu-i plăcea că tatăl ei nu-i vorbea niciodată de ea. Deşi nu divorţaseră,

s-a gândit Emma. Unele dintre fetele de la şcoală aveau părinţi divorţaţi, dar nu vorbeau despre asta. Ea şi acum se gândea la Darren, frăţiorul ei cel dulce. Uneori îşi putea aminti cu greu cum arătase, cum îi sunase vocea. Dar când îl visa, chipul şi vocea lui erau la fel de clare ca în viaţă. Aproape nimic nu-şi amintea despre noaptea în care murise. Călugăriţele încercaseră să scoată din capul fetiţelor ideile păgâne despre monştri. Dar din nou, dacă visa despre noaptea aceea, mai ales când era bolnavă sau obosită, nu putea uita teroarea de a merge prin holul întunecat, sunetele ciudate, monştrii negri care îl ţineau pe Darren când el ţipa şi se zbătea, îşi amintea cum ea căzuse. Şi când se trezea, nu mai ţinea minte nimic.

Marianne a intrat pe uşă cu o disperare exagerată. Şi-a ridicat braţele.

— Ruinată. S-a trântit pe pat. Ce conte francez o să mai vrea să le sărute de-acum înainte?

— A mers greu? a întrebat-o Emma străduindu-se să nu râdă.

— Cinci săli de baie. Dez-gus-tător. Uf! Când o să ies din mizeria asta, o să-mi iau o femeie de serviciu şi pentru administratoarea mea. S-a răsucit pe burtă, încrucişându-şi picioarele în aer. Emma zâmbea doar, încântată de accentul american al Mariannei. Am auzit-o pe Mary Jane

Witherspoon vorbind cu Teresa O'Mailey. Are de gând „s-o facă" cu prietenul ei când se duce acasă în vara asta.

— Cinee?

— Habar n-am. Îl cheamă Chuck sau Huck sau aşa ceva.

— Nu, cine are de gând Mary Jane sau Teresa?

— Mary Jane, îţi dai seama. Are şaisprezece ani şi e coaptă.

Emma s-a încruntat spre pieptul ei nedezvoltat. Se întreba dacă o să aibă şi ea sâni când o să ajungă la şaisprezece ani şi, dacă o să aibă un prieten, ce o să facă.

— Şi dacă rămâne gravidă ca Susan primăvara trecută?

— Oh, familia lui Mary Jane o să se descurce. Ei au grămezi de bani. Oricum ea şi-a pus ceva. O diafragmă.

— Toată lumea are diafragmă.

— Nu dintr-aia, prostuţo, e pentru a nu rămâne gravidă.

— Oh. Ca întotdeauna, Emma era gata să se încline în faţa cunoştinţelor vaste ale Mariannei.

— O bagi înăuntru, ştii tu, înăuntrul vulvei ăleia, cu jeleu-cremă şi ăla omoară sperma. Aşa că nu poţi fi lăsată cu burtă – cu sperma moartă. Marianne s-a rostogolit şi s-a uitat în tavan. Mă întreb dacă Maica Immaculata a făcut

vreodată treaba aia. Gândul era atât de caraghios încât Emma era teribil de amuzată.

— Nu cred. Sunt sigură că îşi face baie în sutană.

— Fir-ar să fie, aproape că am uitat. Marianne s-a răsucit din nou şi scotocind în buzunarul uniformei a tras afară o jumătate de pachet de *Marlboro*. Uite ce-am găsit la etajul al doilea în turnuleţ. S-a scotocit până a găsit şi o cutie de chibrituri. Cineva le-a ascuns acolo.

— Şi tu le-ai luat.

— Dumnezeu îi ajută pe cei care ştiu să se ajute singuri. Eu m-am ajutat pe mine. Încuie uşa, Emma.

Au împărţit între ele o ţigară, scoţând mici rotocoale de fum pe fereastra deschisă. Nu că le-ar fi plăcut grozav de tare, dar le atrăgea jocul. Era ceva pentru adulţi şi de păcat, două lucruri după care amândouă erau topite.

— Încă două săptămâni, a zis Emma visătoare.

— Tu te duci la New York. Ai mei mă trimit din nou în tabără.

— Nu poate fi chiar aşa de rău. Maica Immaculata n-o să fie acolo.

— Asta chiar că e ceva. Marianne încerca să adopte o poză sofisticată cu ţigara în mână. O să încerc să-i conving să mă lase să stau câteva săptămâni la bunica mea. Ea mă lasă în pace.

— Eu o să fac o grămadă de poze. Marianne a dat din cap gândindu-se la altceva.

— Când o să ieşim din locul ăsta o să ne luăm un apartament la Greenwich Village sau la L. A. un loc ca lumea. Eu o să fiu artistă şi tu fotografă la un ziar.

— O să dăm petreceri.

— Cele mai mari. Şi o să purtăm haine la modă. Nu ca asta. Şi şi-a ridicat poala uniformei.

— Decât aşa ceva mai bine aş muri.

— Păi nu mai avem decât patru ani până atunci. Emma s-a întors să privească pe fereastră, îi era greu să se gândească la anii când ea nu ştia cum să treacă prin cele două săptămâni care urmau.

*

Pe un alt continent, Michael Kesselring se studia în costumul de absolvent. Nu-i venea să creadă. Se terminase, în sfârşit. Clasele superioare rămăseseră în urma lui şi viaţa îl aştepta la următoarea cotitură. Mai era colegiul, desigur, dar avea înainte o vară. La optsprezece ani, era destul de mare cât să bea, să voteze şi să-i mulţumească preşedintelui Carter că nu era niciun conflict militar ca să-i întrerupă planurile. Care or fi fost ele, se

gândea. Era sigur că avea viaţa înainte. Lucra parţial la *Magazinul de tricouri Buzzard* şi asta-i ajungea pentru benzină şi pentru întâlniri. Nu avea intenţia să îşi petreacă viaţa cu tricourile. Dar ce-ar fi vrut să facă într-adevăr rămânea învăluit în mister. Era puţin cam speriat să-şi scoată costumul. Ca şi când s-ar fi dezbrăcat de tinereţea lui. Îl ţinea cu mâinile şi se plimba prin cameră. Camera era plină de haine, amintiri, discuri şi, deşi mama lui mai făcuse curăţenie, avea în ascunziş şi nişte reviste *Playboy*. Mai erau şi premiile pe care le câştigase la baseball. Cu ele, îşi amintea, o convinsese pe Rose Anne Markowitz să se urce pe locul din spate al maşinii „Pinto” luată la mâna a doua şi să facă treaba aia pe melodia lui Joe Cocker „*Feeling Allright*[4]”.

Fusese dotat cu un trup atletic, picioare lungi şi reflexe rapide. Semăna cu tatăl lui, dar relaţia lor mai avea şi o parte negativă căci bătrânul se lega de lungimea părului, de garderobă, de politică. Căpitanul Kesserling era un maniac. Asta din cauză că era poliţist, presupunea Michael. Îşi amintea că nu fusese o dată suficient de atent şi adusese puţin drog acasă. Fusese bombănit luni de zile. Şi îl costase foarte scump. Legea era lege, îi plăcea bătrânului Lou să spună, se gândea acum Michael.

4 Mă simt grozav

Slavă Domnului că el nu intenţiona să devină poliţist. A aşezat ciucurele pe tichie înainte de a o pune deoparte şi de a lăsa roba pe patul nefăcut. Poate că era sentimental păstrând-o, dar nimeni nu trebuia să afle. A căutat prin sertarele de la dulap după cutia veche de ţigări în care îşi ţinea comorile. Scrisoarea de dragoste pe care i-o scrisese Lori Spiker când era în primul an – înainte de a-l înşela cu un biciclist tatuat. Mai era şi biletul de la concertul formaţiei *Rolling Stones* când îi convinsese cu sânge şi sudoare pe părinţi să îl lase. Mai era şi cartonaşul de la prima lui bere ilegală. A zâmbit şi, împingându-l deoparte, a găsit instantaneul lui cu Brian McAvoy. Fetiţa îşi ţinuse cuvântul, s-a gândit Michael. Poza sosise cu poşta la două săptămâni după ziua incredibilă în care tatăl lui îl dusese să îi întâlnească pe cei din formaţia *Devastation*. Cu poşta sosise şi noul album, copia-semnal. Fusese invidiat de colegii lui săptămâni în şir. Michael s-a gândit la ziua aceea, la agitaţia extraordinară de atunci, la câtă transpiraţie îi cursese. Demult nu se mai gândise la ziua aceea. Acum, poate din cauza noului lui statut de adult, înţelegea că tatăl lui făcuse un sacrificiu. Ceva ce nu îi era caracteristic. Nu că bătrânul nu ar fi fost în stare de lucruri extraordinare, dar se dusese în sala de repetiţii cu probleme de poliţie. Căpitanul Lou Kesselring niciodată nu

amesteca treburile de serviciu cu plăcerile personale. Dar o făcuse în ziua aceea, s-a gândit Michael.

Era ciudat; acum îşi amintea totul, îl vedea pe tatăl lui aducând acasă dosare, noapte după noapte. De când îşi amintea Michael, niciodată tatăl lui nu adusese acasă, ca în perioada aceea, atâtea dosare.

Băieţelul, băieţelul lui Brian McAvoy, fusese ucis. Apăruse în toate ziarele, chiar şi acum, din timp în timp, mai apărea câte ceva, poate pentru că poliţia nu rezolvase niciodată cazul. De caz se ocupase tatăl lui, şi-a amintit Michael. Fusese anul în care Michael fusese numit centru înaintaş în mica lui echipă. Şi tatăl lui lipsise de la majoritatea jocurilor. Şi nu venise de multe ori la cină. Fusese cu multă vreme în urmă, a reflectat Michael, dar se întreba dacă tatăl lui se mai gândea vreodată la Brian McAvoy şi la fiul său mort. Sau la fetiţa care făcuse fotografia. Oamenii spuneau că ea văzuse ce se întâmplase cu fratele ei şi de aceea înnebunise. Dar când Michael o întâlnise, ea nu i se păruse nebună. Şi-o reamintea vag ca pe o fetiţă subţirică, cu părul blond şi cu ochii mari şi trişti. Şi-a mai amintit că avea şi o voce cu un accent plăcut. O voce care semăna cu a tatălui ei.

Bietul copil, s-a gândit, punând ciucurele peste fotografie. Se întreba ce se întâmplase cu ea.

CAPITOLUL 13

Emmei nu-i venea să creadă că trecuse timpul. În mai puţin de o săptămână avea să se întoarcă la New York. Adevărat, îi lipsea Marianne. Or să aibă nevoie de săptămâni pentru a dezbate toate întâmplările de peste vară. Cea mai frumoasă vară din viaţa ei, deşi petrecuse doar două săptămâni la New York. Ei plecaseră la Londra ca să filmeze o parte dintr-o sesiune de înregistrări pentru un nou documentar şi luaseră ceaiul la *Ritz*, exact aşa cum făcuseră ea şi Bev cu mulţi ani în urmă. Putuse să-şi petreacă timpul cu Johnno, cu Stevie şi cu P. M., să-i asculte cântând, să mănânce peşte şi cartofi prăjiţi în bucătărie, în timp ce discutau despre viitorul lor album. Ea făcuse role întregi de film şi de-abia aştepta să le transforme în fotografii de album ca să le poată privi mereu şi să-şi retrăiască amintirile.

Tatăl ei îi făcuse o trataţie într-un restaurant pentru adulţi şi un dar frumos încă înainte de ziuă ei. Acum părul ei lung până la umeri era coafat şi asta o făcea să arate mai mare decât era. În plus începuse să se dezvolte. Emma s-a privit rapid cum arăta în sutienul de la costumul de baie. Nu că avea sânii mari, dar măcar nu mai era uşor de confundat cu un băiat. Şi era bronzată. Emma nu fusese

prea în cântată să-şi petreacă ultimele săptămâni în California, dar faptul că se bronzase meritase. Mai era şi surfingul. Trebuise să ducă o mare campanie înainte ca Brian să-i permită să-şi încerce puterile pentru a domina valurile. Emma îi era recunoscătoare lui Johnno pentru scândurica roşie şi strălucitoare. Dacă nu ar fi făcut el glume şi nu l-ar fi tachinat pe Brian, ea şi acum s-ar fi jeluit stând pe plajă şi privind lumea cum străbate valurile. E drept că nu putea face mai mult decât să-şi ţină puţin echilibrul şi să cadă, dar măcar treaba asta o îndepărta de paznicii care transpirau sub umbrelele de plajă. Era ridicol, s-a gândit, cărându-şi scândura înspre apă. Nimeni nu ştia cine era ea. În fiecare an paznicii rămâneau cu ea, cu feţele lor solemne şi cu umerii lor largi. Măcar aici nu se puteau ţine după ea, s-a gândit întinzându-se pe scândurică şi începând să vâslească în apa rece. Deşi ştia că ei o priveau cu binoclul, prefera să se creadă singură, sau, mai bine, împreună cu unul din grupurile de adolescenţi care umpleau plajele. A trecut peste un val, bucurându-se de senzaţia legănării.

Murmurul mării era în urechile ei, amestecat cu larma făcută de muzica de la duzini de radio-uri portabile. Privea la un băiat înalt, în slip, care înota uşor spre ţărm – şi îl invidia atât pentru pricepere cât şi pentru libertate.

Dacă ar fi putut avea libertate, şi-a zis Emma, s-ar fi străduit să-şi dezvolte şi priceperea. Aştepta cu răbdarea unui înotător valul potrivit. Şi-a pierdut echilibrul pe scândurică, iar când a ieşit la suprafaţă a văzut băiatul în slip cum o privea scuturându-şi părul ud şi negru cu nepăsare. Mândria a făcut o să se lupte să ajungă din nou pe scândurică. Încerca mereu, mereu şi de fiecare dată îi lipseau doar câteva secunde ca valul să-i aducă scândurică sub picior şi să simtă din nou că zboară. De fiecare dată se trăgea înapoi pe scândurică şi deja cu muşchii dureroşi, vâslea şi aştepta. Şi-i imagina pe bodyguards sorbindu-şi băuturile încălzite şi discutând cât de neascultătoare era ea. Fiecare nereuşită devenea o umilinţă publică şi o făcea să fie mai hotărâtă, să reuşească măcar o dată. Doar o dată să călărească valul de-a lungul ţărmului.

Muşchii de la picior îi tremurau. Putea vedea valul rostogolindu-se înspre ea, tunelul acela sticlos albastru-verzuliu. Îl voia. Avea nevoie de el. Doar o dată – un succes total, complet, numai al ei. A reuşit. Inima îi bătea în gâtlej. Putea vedea plaja repezindu-se înspre ea, strălucirea lentilelor de la binoclu. Darabana apei îi suna ca o muzică în cap, în inimă. Pentru o clipă gusta din asta. Libertate. Tromba de apă s-a apropiat prin spatele ei, dând-o jos de pe scândură, răsturnând-o şi pe ea odată cu

scândura. O clipă a rămas în soare, în clipa următoare se dădea tumba prin tromba de apă. A izbit-o, a făcut-o să-şi piardă răsuflarea, o rostogolea fără a-şi mai putea controla braţele şi picioarele.

Îi ardeau plămânii, se străduia să ajungă la suprafaţă. O putea vedea strălucind deasupra ei, dar forţa apei o trăgea în adânc, o împingea cu răutate. S-a agăţat de apă, apoi a fost împinsă în jos; se rotea neajutorată până când suprafaţa rămăsese deasupra ei, iar ea nu avea cum să ajungă până acolo.

Pe măsură ce puterea ei slăbea se întreba dacă n-ar fi trebuit să se roage. O rugăciune îi plutea visător prin creier. „Oh, Dumnezeul meu, te rog din toată inima mea să mă ierţi pentru că te-am supărat. „În timp ce era aspirată înapoi, trasă în jos, rugăciunea a dispărut şi i se părea că muzica îi umple capul. „Vino cu mine. Chiar acum. Numai cu mine”. Era invadată de panică. Era întuneric, întuneric, iar monştrii se întorseseră. Eforturile ei ca să ajungă la suprafaţă erau nişte zbateri sălbatice acum. A deschis gura ca să ţipe. Simţea nişte mâini pe ea, iar în teroarea ei s-a zbătut împotriva lor, a izbit în ele aşa cum şi apa o izbea pe ea. Era monstrul, cel care îi zâmbise, cel care voia s-o omoare şi pe ea, aşa cum îl omorâse pe Darren. Când un braţ i-a înconjurat gâtul, în faţa ochilor ei au început să

danseze mingi roşii. Şi-au transformat culoarea în cenuşiu când ea a ajuns la suprafaţă.

— Nu trebuie decât să te relaxezi, îi spunea cineva. Te-am scos. Stai doar aşa şi relaxează-te. Era şocată. Emma şi-a dus braţul la gât înainte de a-şi da seama că îi lipsea aerul. Putea să vadă soarele, iar când a respirat dureros, aerul îi ardea gâtul şi nu apa. Încă mai trăia. Lacrimile i-au izbucnit; atât de ruşine, cât şi de recunoştinţă.

— O să-ţi revii.

Ea a întins o mână spre braţul care o înconjura.

— Am ieşit, a reuşit ea să spună. A auzit un chicotit, rapid şi puţin lipsit de suflu.

— Aşa trebuia. Dar, omule, ştiu că ai avut de lucru. Da, avusese, şi-a dat ea seama şi s-a concentrat asupra ideii de a nu se simţi prost pentru că îi era rău. Pe pielea ei era nisip fierbinte şi aspru, l-a permis salvatorului să o pună jos, dar primele chipuri pe care le-a văzut erau cele ale bodyguards-ilor. Prea slabă ca să vorbească le-a aruncat o privire furioasă. Asta nu i-a făcut să dea înapoi, dar în schimb i-a făcut să nu se apropie mai mult.

— Să nu încerci să te ridici câteva minute. Emma şi-a întors capul şi din gură i-a curs puţină apă de mare. Se

auzea muzica – *Eagles*[5], s-a gândit amuzată. *Hotel California*. Mai fusese muzică şi înainte, în întuneric, dar acum nu-şi amintea cuvintele, nici melodia. A tuşit din nou, orbită de razele de soare înnebunitoare, apoi l-a căutat din ochi pe salvator. Era băiatul în slip, s-a gândit şi a zâmbit slab. Din părul negru i se scurgea apa şi ochii lui erau tot negri, de fapt un gri întunecat.

— Mulţumesc.

— Sigur. El s-a aşezat alături de ea, simţindu-se în rolul cavalerului alb. Băieţii or să râdă de el săptămâni în şir. Dar nu putea să o lase pur şi simplu acolo. Era doar o fetiţă, la urma urmei. O fetiţă care arăta bine, s-a gândit – apoi s-a simţit şi mai important. A bătut-o frăţeşte pe umăr şi a reflectat că avea cei mai mari şi mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată.

— Cred că mi-am pierdut scândura de surf. El şi-a umbrit ochii cu mâna ca să privească spre mare.

— Nu. O aduce Fred. Este o scândurică bună.

— Ştiu. Nu o am decât de puţine săptămâni.

— Mda, te-am mai văzut pe aici. A privit-o. Ea se ridicase pe coate şi zulufii uzi îi căzeau pe spate. Avea o voce frumoasă, s-a gândit el, ceva mângâietor şi muzical. Eşti englezoaică sau aşa ceva?

---

5 Vulturii.

— Irlandeză. În cea mai mare parte. O să stăm aici câteva zile. A suspinat când băiatul numit Fred i-a adus scândura. Mulţumesc. Fără să ştie ce să mai spună s-a apucat să-şi frece nisipul ud de pe genunchi. Băiatul în slip le-a făcut prietenos cu mâna lui Fred şi celorlalţi care se adunaseră împrejur, semn că le spunea să-şi vadă de treburile lor.

— Când o să audă tata despre asta, n-o să mă mai lase niciodată să fac surfing.

— Dar de ce trebuie să afle?

— Întotdeauna află. S-a concentrat teribil să nu privească spre bodyguards.

— Toată lumea mai cade uneori. Ce ochi frumoşi, s-a gândit din nou, apoi şi-a desprins privirea deliberat. Şi te descurcai destul de bine.

— Adevărat. Ea s-a înroşit puţin. Tu eşti minunat. Te-am privit când făceai surfing.

— Mulţumesc. El a râs arătând un dinte ciobit. Emma s-a holbat la el şi şi-a adus aminte.

— Tu eşti Michael.

— Da. Zâmbetul i-a devenit mai larg. De unde ştii?

— Nu-ţi aminteşti de mine. Te-am întâlnit, mă rog, în urmă cu mult timp. Eu sunt Emma. Emma McAvoy. Tatăl tău te-a adus la sala de repetiţii într-o după-amiază.

— McAvoy? Michael şi-a trecut mâna prin părul ud. Brian McAvoy? Când îi pronunţă numele a zărit-o pe Emma privind rapid în jur să-şi dea seama dacă nu-l auzise cineva. Mi-amintesc de tine. Mi-ai trimis o poză. O am şi acum. Şi-a îngustat ochii privind peste umăr. Vasăzică asta fac ei aici, a murmurat, studiind paznicii. Credeam că sunt narcomani sau aşa ceva.

— Bodyguards, a zis ea întunecată şi a dat din umeri. Tata are grijă de mine.

— Da, te cred. Şi-a amintit clar fotografia de la poliţie a băieţelului. Aşa că n-a mai spus nimic.

— Mi-l amintesc pe tatăl tău. A început să facă cercuri în nisip. A venit la spital să mă vadă după ce mi-am pierdut fratele.

— Acum e căpitan, a zis Michael în lipsă de altceva.

— Asta-i bine. Fusese învăţată să fie politicoasă în orice situaţie. O să-i spui din partea mea salutări, nu?

— Sigur. Ascultă, vrei o Coca sau aşa ceva?

Ea l-a privit uimită că fusese întrebată. Era pentru prima oară în viaţa ei că purtase o conversaţie mai lungă de cinci minute cu un băiat. Cu bărbaţii, destule. Viaţa ei fusese plină de bărbaţi. Dar să fie întrebată dacă bea o Coca de un băiat, doar cu câţiva ani mai mare decât ea era o experienţă minunată, teribilă. Era gata să accepte, dar

şi-a amintit de paznici. Nu putea suporta că ei or să-i privească.

Mulţumesc, dar mai bine plec. Tata o să vină să mă ia peste câteva ore, dar nu cred că mai sunt în stare să mai fac surfing astăzi. O să trebuiască să-l sun.

— Pot să te iau eu. Era stupid să-şi simtă limba atât de încleiată în faţa unei puştoaice. Dar nu-şi amintea să fi fost tot atât de nervos de când o rugase pe Nancy Brimmer să danseze cu el. Te pot duce acasă, a continuat când Emma l-a privit fix. Dacă vrei.

— Poate că eşti ocupat.

— Nu. De fapt nu.

El dorea să-l întâlnească din nou pe tatăl ei, s-a gândit Emma după primul moment de extaz. Un băiat ca el – mă rog, trebuia să aibă cam optsprezece ani – nu se putea interesa de ea. Dar era altceva pentru că avea de-a face cu fata lui Brian McAvoy. I-a zâmbit din nou, ridicându-se în picioare. Îi salvase viaţa. Dacă îl putea răsplăti arătându-i-l pe tatăl ei, de ce n-ar fi făcut-o?

— Aş da o raită până acasă, dacă nu te deranjează.

— Nicidecum. A căutat să se adune. Picioarele!

Se înfundau în nisip. Probabil că ea se gândea că el e cam trăsnit.

— Stai un minut. S-a repezit în direcţia paznicilor.

Prietenul meu o să mă ducă acasă, le-a spus pe tonul ei cel mai hotărât.

— Domnişoară McAvoy. Paznicul numit Master şi-a dres glasul. Mai bine l-aţi suna pe tatăl dumneavoastră.

— Nu e cazul să-l deranjez. Cel de-al doilea paznic, Sweeney, şi-a şters fruntea asudată.

— Ştiţi că tatăl dumneavoastră nu doreşte să vă plimbaţi cu străinii.

— Michael nu este un străin. Tonul aspru a făcut-o să se simtă cam obraznică, dar nu voia, nu putea, să se lase umilită în faţa lui Michael. Îl cunosc şi îl cunoaşte şi tata. Tatăl lui Michael este căpitan la poliţia de aici. Şi-a tras tricoul lung în culorile curcubeului, peste costumul de baie. O să veniţi în spatele nostru, aşa că ce contează? S-a întors şi, cu capul sus, s-a dus acolo unde Michael o aştepta cu scândurile lor de surfing.

— S-o lăsăm. Sweeney a pus o mână pe umărul, lui Master. Să aibă şi copilul o pauză. Nu are prea multe.

Rezervorul de benzină al lui Michael era aproape gol când a trecut prin porţile înalte de oţel în Beverly Hills. A observat surpriza de pe faţa paznicului înainte de a coborî la loc porţile. Îi părea rău când conducea pe şoseaua cu trei piste că era îmbrăcat. Doar cu un jerseu ponosit, cu sandale terfelite, cu

— Slipul de baie prăpădit.

Casa era toată numai din piatră roz şi marmură albă, cu patru turnuleţe şi era înconjurată de mai mult de un acru de pajişte verde. Uşile aveau arcadă dublă şi, la fiecare, intrarea era mărginită de vitralii. Nu era convins că îl amuză sau că îl impresionează păunul care se plimba prin iarbă.

— Drăguţ loc.

— De fapt îi aparţine lui P. M., sau soţiei lui P. M. Emma se simţea uşor ruşinată de leii în mărime naturală sculptaţi în marmură care flancau intrarea, l-a aparţinut cuiva din cinematografie – nu-mi mai amintesc cui – dar Angie a făcut mai multe îmbunătăţiri. Oricum, ea e în Europa şi filmează, aşa că noi o să rămânem aici câteva săptămâni. O să ai timp să vii aici?

— Ah, da, o să am. S-a încruntat la nisipul care i se lipise de picioare. Dacă eşti sigură că nu deranjez.

— Sigur că nu. A ieşit din maşină, aceeaşi „Chevelle’68” cu care venise Lou odinioară la sala de repetiţii. A aşteptat ca Michael să dea jos scândura de surf de pe portbagaj, apoi a pornit-o pe scări. Trebuie să-i spun tatii ce s-a întâmplat. Oricum îi spun paznicii. Sper că n-o să te superi, mă rog, dacă cu o să relatez ca şi când n-ar fi fost mare lucru, înţelegi?

— Sigur. El a râs spre ea, făcându-i inima să bată mai tare. Părinţii au întotdeauna reacţii exagerate. Probabil că nu se pot abţine.

A auzit muzica în momentul în care ea a deschis uşa. Un pian, o serie de sunete tunătoare de chitară, apoi o îmbinare experimentală de note şi din nou corzile chitarei. Emma a luat de la el scândura ca să o proptească de perete.

— S-au întors deja acasă. După o clipă de şovăială l-a luat pe Michael de mână şi l-a condus în holul alb şi încăpător.

El nu mai văzuse niciodată o casă ca asta, dar îi era ruşine să spună. Arcadele se deschideau spre fiecare cameră, iar pe pereţi erau atârnate tablouri în culori înnebunitoare. Chiar şi pe jos era alb, astfel încât Michael nu reuşea să înlăture ideea că se mişca printr-un fel de templu. Apoi a văzut zeiţa, portretul zeiţei, deasupra unui cămin din piatră albă. Era blondă, cu gura bosumflată şi purta o rochie albă care îi alunecase periculos peste pieptul ispititor.

— Măiculiţă!

— Asta este Angie, i-a spus Emma. A strâmbat din nas automat. S-a măritat cu P. M.

— Mda. Avea ciudatul sentiment că ochii din portret

erau vii şi îl fixau cu poftă. Eu, ah, am văzut ultimul ei film. N-a mai adăugat că după aceea avusese tot felul de vise erotice fascinante şi care-l făcuseră să nu se simtă în largul lui. Dar ştiu că e grozavă.

— Da, este. Şi deşi nu împlinise încă treisprezece ani, Emma înţelegea ce voise el să spună. L-a împins nerăbdătoare pe Michael. Era unica încăpere în care Emma se simţea în largul ei – unica încăpere din această casă ca un mausoleu, camera în care se gândea că P. M. Avusese norocul să-şi manifeste propriul gust. Acolo era mai colorat, un amestec plăcut de albastru, roşuri şi galbenuri însorite. Premii muzicale erau aliniate pe poliţa căminului; discuri de aur decorau pereţii. Tot acolo, lângă fereastră erau plante exotice. Doi lămâi erau tot acolo şi Emma ştia că P. M. îi crescuse încă din stadiul de seminţe.

Tatăl ei era aşezat pe un frumos fotoliu vechi care fusese şi într-un film al cărui titlu îi scăpa Emmei. Johnno stătea alături de el, fumând obişnuita lui ţigară franţuzească. Pe jos erau teancuri de hârtii, iar pe măsuţa de cafea o cană mare cu limonadă. Paharele în care se topeau uşor cuburile de gheaţă lăsaseră deja urme rotunde pe lemnul măsuţei.

— O s-o ţinem aşa cu trecerea, spunea Brian, în ritm rapid, cu corzile şi cornul, dar chitara va avea partea

dominantă.

— Bine, dar ritmul tot nu e bun. Johnno a dat în lături mâinile lui Brian. Diamantele străluceau la fiecare mişcare când îşi mişca degetele peste clape. Brian a luat o ţigară şi şi-a pus-o între degete.

— Te urăsc atunci când ai dreptate.

— Tată! El s-a uitat în sus. Întâi a zâmbit, apoi şi-a aţintit ochii asupra lui Michael.

— Emma. Trebuia să mă suni dacă aveai de gând să te întorci mai devreme.

— Ştiu, dar m-am întâlnit cu Michael, i-a zâmbit fermecător şi i s-a văzut gropiţa. Am căzut în apă şi el m-a ajutat să-mi recuperez scândura de surf. Şi, pentru că voia să treacă repede peste asta, a continuat. M-am gândit că o să-ţi pară bine să-l vezi din nou.

Era teribil de deranjant să o vadă pe fata lui, micuţa lui, stând mână în mână cu un băiat, care era aproape bărbat.

— Din nou?

— Nu-ţi aminteşti? Tatăl lui l-a adus la o repetiţie. Tatăl lui, poliţistul.

— Kesselring. Muşchii stomacului lui Brian s-au încordat. Tu eşti Michael Kesselring?

— Da, domnule. Nu ştia dacă trebuia să întindă mâna

ca să i-o strângă pe aceea a unui gigant al muzicii, aşa că a rămas pe loc, frecându-şi palmele de şortul plin de nisip. Nu aveam decât unsprezece ani când v-am întâlnit. Dar a fost grozav.

El era prea obişnuit să se afle pe scenă sub reflectoare, ca să aibă trac. S-a uitat la Michael, înalt, brun şi arătos şi l-a văzut, nu pe fiul lui Lou Kesselring, ci pe potenţialul, aşa cum ar fi fost posibil să arate băiatul lui pierdut. Dar a zâmbit şi s-a ridicat de la pian.

— Mă bucur să te văd din nou. Ţi-l aminteşti pe Michael, Johnno?

— Sigur. Mai discuţi cu bătrânul tău despre chitara electrică?

— Da. Michael a zâmbit încântat că îşi aminteau de el. Am luat şi lecţii o vreme, dar nu m-au lăsat să sper. Nu mă pricep să cânt.

— De ce nu-i oferi lui Michael o Coca, Emma? a arătat Brian spre banchetă, la loc.

— Nu vreau să vă întrerup de la lucru.

— Noi trăim ca să fim întrerupţi, i-a spus Johnno, adăugând sarcasmului un zâmbet. Ce părere ai despre cântec?

— Mi-a plăcut. Tot ce faceţi dumneavoastră e grozav. Johnno şi-a ridicat sprânceana acum, nu atât cu sarcasm,

cât cu amuzament.

— E un băiat isteţ, Bri. Poate că ar trebui să-l ţinem cu noi.

Michael a zâmbit oarecum ruşinat.

— Nu, într-adevăr. Chiar că îmi place ceea ce faceţi dumneavoastră.

— Nu îţi place disco?

— Disco nu-i mare lucru.

— E un băiat foarte deştept, a decis Johnno. Şi cum ai ajuns s-o întâlneşti pe Emma pe plajă? Continua să vorbească, ştiind că Brian avea nevoie de câteva clipe de adaptare.

— A avut un mic necaz cu un val şi eu am ajutat-o. A trecut peste incident cu priceperea cu care un adolescent obişnuia să scape de adulţi. Se pricepe, domnule McAvoy. Numai că are nevoie de mai mult exerciţiu.

Brian i-a zâmbit şi s-a jucat cu paharul cu limonadă încălzită.

— Faci surfing mult?

— Ori de câte ori pot.

— Ce mai face tatăl tău?

— Acum e căpitan.

— Am auzit. Probabil că acum eşti la liceu.

— Da, domnule. Am absolvit în iunie.

— Continui?

— Păi, da. Cred că merg la colegiu, aşa vrea tata.

Johnno şi-a scos ţigările şi i-a oferit una lui Michael. El a luat-o, dar când a tras tare fumul exotic a simţit că i se face rău de la stomac.

— Aşadar, l-a întrebat uşor amuzat Johnno, ai de gând să-l urmezi pe tatăl tău? Vrei adică să devii poliţist?

— Of! Michael a mai tras un fum din ţigară. Nu ştiu dacă sunt bun de poliţist. Tata e un talent. Are răbdare, ştiţi. Ca în cazul fiului dumneavoastră. Nu l-a lăsat ani de zile, chiar după ce departamentul a clasat dosarul. Şi-a dat seama că nu trebuia să spună nimic. Este, cum să spun, dăruit meseriei, a terminat cu voce slabă.

— Da, aşa este. Brian i-a zâmbit fermecător, cu acel zâmbet care îi făcea pe admiratori să-l iubească. Ar fi vrut să adauge şi nişte rom la limonadă. Transmite-i salutări din partea mea.

— Sigur. Michael s-a simţit uşurat văzând-o pe Emma cu o tavă cu băuturi în mână.

După o oră, Emma l-a condus spre maşina lui.

— Vreau să-ţi mulţumesc că nu i-ai spus tatii ce-a fost azi.

— Nici n-a fost mare lucru.

— Ba da, a fost. El devine… nervos. S-a uitat spre

zidul de piatră care încercuia proprietatea. Oriunde se afla ea, existau pereţi. Cred că m-ar ţine sub un clopot de sticlă dacă ar putea.

Michael ar fi vrut atât de tare să o atingă pe păr, deşi era ciudat, aşa că şi-a ridicat mâinile şi şi le-a trecut prin propriul păr.

— Trebuie să fie greu pentru el, după tot ce s-a întâmplat cu fratele tău. Şi toate celelalte.

— Îi e mereu frică să nu mă ia şi pe mine cineva.

— Dar ţie?

— Mie nu. Nu cred. Paznicii sunt mereu aici.

El şovăia cu o mână pe uşă. Doar nu îi plăcea de ea sau aşa ceva, şi-a spus. Era doar o puştoaică.

— Poate că o să te văd mâine pe plajă.

— Poate. În pieptul ei tânăr bătea o inimă de femeie.

— Te-aş mai învăţa cum să faci surfing – ştii tu, să te antrenez.

— Ar fi grozav.

— Mulţumesc pentru Coca şi pentru tot. Nici nu m-am aşteptat să-l mai întâlnesc pe tatăl tău din nou. Se juca cu cheile înainte de a porni motorul.

— Poţi veni oricând. La revedere, Michael.

— Da. La revedere.

Conducea pe drumul cu trei piste, dar era gata să

ajungă pe iarbă din pricină că privea la ea în oglinda retrovizoare.

S-a întors în fiecare zi pe plajă, dar n-a mai văzut-o niciodată în acea vară.

CAPITOLUL 14

Mai aveau o oră până la culcare. O oră înainte ca Maica Immaculata să-şi facă drum pe acolo în pantofii ei negri şi care nu se auzeau ca să-şi bage nasul dezaprobator în toate camerele pentru a se asigura că muzica era închisă, iar hainele erau frumos puse în dulapuri. Aveau deci o oră, iar Emmei îi era frică să nu fie prea puţin timp.

— Mai sunt amorţite?

— Nu cred. Marianne şi-a îngustat ochii trecând peste ultimul album al lui Billy Joel. Era convinsă că el avea dreptate. Fetele catolice începeau mult prea târziu.

— Emma, ai ţinut gheaţa aia la urechi douăzeci de minute. Ar trebui să fi îngheţat până acum. Gheaţa se topea şi aluneca spre coate, dar continua să o ţină la urechi.

— Eşti sigură că ştii ce faci? Sigur că da. Marianne se fâţâia în cămaşa ei de noapte de bumbac ducându-se spre oglindă. Uite, a admirat ea micuţele mingiuţe de aur din urechile ei de curând găurite. Când mi-a făcut mie astea verişoara mea, am fost foarte atentă; şi-a luat un accent german exagerat. *Habem dot Instrumente*. Gheaţă, ac. Încântată a ridicat acul ca să îl ardă. Cartoful l-am adus

de la bucătărie. Două înţepături rapide şi urechile tale prăpădite şi speriate or să devină elegante. Emma nu-şi lua ochii de la ac, căuta o ieşire, o modalitate prin care urechile şi mândria să-i rămână intacte.

— Nu l-am întrebat pe tata dacă ar fi de acord.

— Iisuse, Emma, găurile din urechi sunt o opţiune personală. Ai ciclu, ai sâni – aşa cum sunt ei, a adăugat cu un zâmbet. Asta înseamnă că eşti o femeie.

Ea nu era prea sigură că dorea să fie femeie dacă asta însemna ca prietena ei să-i găurească lobii urechilor cu un ac.

— Şi n-am nici măcar cercei.

— Ţi-am spus, o să împrumuţi unii de la mine. Am o grămadă. Haide, să vedem cum rezistă o britanică.

— Corect. Trăgând adânc aer în piept, Emma a luat gheaţa de pe una din urechi. Să nu faci vreo prostie.

— Eu? Marianne a îngenuncheat lângă scaun ca să facă o mică cruciuliţă pe lobul urechii cu un pix roşu. Ascultă, în caz că greşesc şi ajung până la creier, mă laşi să moştenesc colecţia ta de discuri?

Apoi a râs, a pus cartoful în spatele urechii Emmei şi a înfipt acul. Nu fusese greu.

— Doamne. Marianne şi-a pus capul între genunchi. Cel puţin părinţii mei nu trebuie să se sperie că o să devin

toxicomană. Mă dezgustă prea tare să bag un ac în piele. Emma s-a ridicat de pe scaun.

— Să nu-mi spui mie că am simţit! îi chiorăia stomacul, dar s-a concentrat să rămână ţeapănă. Oh, Doamne. Să nu crezi că n-am simţit.

— Eu n-am simţit. Marcia şi cu mine am băut o sticlă de bourbon din barul tatii după aia. Aşa că nici n-am simţit nici n-am auzit nimic. Şi-a ridicat capul privind fix. Pe lobul urechii Emmei era sânge, doar o picătură, iar asta a făcut-o să se gândească la filmul sângeros pe care ea şi verişoară-sa îl văzuseră peste vară. Acum trebuie să facem şi cealaltă gaură. Emma şi-a închis ochii.

— Oh, Cristoase!

— Doar nu poţi rămâne cu o singură ureche găurită. Mâinile ei erau lipicioase când a pregătit acul pentru runda a doua. Am făcut ce era mai greu, tu trebuie să stai acolo. Scrâşnind din dinţi, Marianne ardea acul. Emma doar gemea şi s-a lăsat să cadă pe podea.

— Gata. Acum nu mai trebuie decât să te ştergi cu peroxid ca să nu te infectezi. Şi să-ţi ţii părul peste urechi ca să nu vadă călugăriţele cel puţin o vreme!

Când s-a deschis uşa, ambele fete au tresărit. Dar nu era Maica Immaculata. Teresa Louise Alcott, fata enervantă din hol, a apărut în halatul ei roz de bumbac şi

în papucii pufoşi.

— Ce se petrece aici?

— Facem o orgie. Tu nu baţi niciodată la uşă? Teresa s-a mulţumit să rânjească. Era una dintre fetele gata de orice, întotdeauna gata să se bage şi Marianne o detesta. Având obrazul gros, Teresa considera tot ce i se spunea drept semne de prietenie.

— Mamă. V-aţi găurit urechile. S-a aplecat ca să studieze aţele care atârnau în lobii urechilor Emmei. Maica superioară ştiu că o să aibă o surpriză.

— De ce nu te-ai duce tu în camera ta, Teresa? i-a sugerat Marianne. Dar Teresa a rânjit şi a rămas acolo.

— Te-a durut?

Emma şi-a deschis ochii şi a dorit s-o vadă pe Teresa în iad.

— Nu. Nu-i mare lucru. Acum, Marianne o să-mi facă găuri şi în nas. N-ai decât să priveşti.

Teresa n-a băgat în seamă ironia şi a studiat-o cu unghiile ei manichiurate.

— Aş vrea şi eu găuri. Poate că după ce ne vizitează Maica Immaculata îmi faceţi şi mie.

— Nu ştiu, Teresa. Marianne a pus un alt disc cu Bruce Springsteen. Nu mi-am terminat tema cu Silas Marner. Aveam de gând să o fac la noapte.

— Eu am făcut-o. Teresa a zâmbit cu zâmbetul ei obraznic. Dacă-mi găureşti urechile, îţi ofer notiţele mele. Marianne a dat din umeri neştiind ce să facă.

— Păi, atunci bine.

— Grozav. Măiculiţă, aproape că uitasem de ce am venit. Şi-a băgat mâna în buzunarul halatului roz şi a scos un articol dintr-o revistă. Sora mea mi-a trimis asta pentru că ştie că sunt colegă cu tine, Emma. A scos articolul din *People*. Ai văzut vreodată această revistă? E măreaţă. Dă poze cu toată lumea. Uneori îl pun pe copertă pe Robert Redford sau pe Burt Reynolds. Toate mărimile.

— Am văzut revista, a zis Emma, pentru că ştia că e unica metodă prin care putea scăpa de Teresa.

— Te cred, pentru că tatăl tău a apărut acolo de multe ori. Oricum, cred că mori să afli, aşa că ţi-am adus articolul.

Îşi mai revenise puţin cu stomacul, aşa că Emma a luat articolul, i-a venit din nou greaţa.

CAPITOLUL 15

Triunghiul etern

Era Bev încăierată cu o altă femeie pe jos. Şi tatăl ei, cu o furie înţepenită pe faţă, întinzând mâna spre ea. Rochia lui Bev era zdrenţuită, iar în ochii ei era o furie sălbatică. La fel, şi-a reamintit Emma, cum fusese şi ultima oară când o văzuse.

— Ştiam că o să vrei să vezi, a zis amuzată Teresa. De aia l-am adus. Asta-i mama ta, nu?

— Mama mea, a murmurat Emma, privind fix la fotografia lui Bev.

— Doamna cea blondă în rochia strălucitoare. Mamă, aş muri. Să pot avea o rochie ca aceea. Jane Palmer. Ea e mama ta, da?

— Jane. A privit la cealaltă femeie, i-a revenit frica aceea veche, cu aceeaşi tărie, de parcă ar fi fost în urmă cu zece ani. La fel ca atunci când o altă fetiţă îi arătase un exemplar al cărţii *Devastată* cu fotografia lui Jane pe coperta din spate. Era Jane. Bev se lupta cu ea, iar tata era acolo. Oare pentru ce se războiau? îi apăruse un fel de speranţă depăşindu-i teama.

Poate că tata şi cu Bev erau împreună. Poate că ei

vor fi cu toţii din nou împreună. Şi-a scuturat capul şi a încercat să se concentreze asupra textului.

„Aceia dintre britanicii din pătura superioară, care au plătit două sute de lire de persoană pentru spumă de somon şi şampanie la un dineu de caritate la Mayfair, *la Londra, s-au bucurat de mai mult decât valorau banii lor. Beverly Wilson, decoratoarea de succes şi soţia înstrăinată a lui Brian McAvoy de la* Devastation, *s-a întâlnit faţă în faţă cu Jane Palmer, amanta oficială a lui McAvoy şi autoarea romanului autobiografic, best-seller,* Devastată.

Prompta ciufulire reciprocă este o sursă de speculaţii, dar cunoscătorii spun că vechea rivalitate nu s-a stins niciodată. Jane Palmer este mama fiicei lui McAvoy, Emma, de treisprezece ani. Emma McAvoy, care a moştenit înfăţişarea romantică a tatălui ei, învaţă la o şcoală privată, undeva în Statele Unite.

Beverly Wilson, despărţită în fapt de McAvoy, a fost mama unicului fiu al lui McAvoy, Darren. Copilul a fost ucis în mod tragic acum şapte ani, iar cazul încă nu a fost rezolvat de poliţie.

McAvoy nu mai are legături nici cu domnişoara Palmer nici cu doamna Wilson, ci iubita lui de acum este cântăreaţa Dory Cates. Deşi McAvoy le-a despărţit pe

luptătoare personal, prea puţine cuvinte au fost schimbate între Wilson şi McAvoy, înainte ca ea să plece la întâlnirea cu P. M. Ferguson, bateristul de la grupul veteran de rock. Nici McAvoy, nici Wilson n-au dorit să facă niciun fel de comentarii asupra incidentului, dar Palmer afirmă că o să includă scena în noua ei carte. Ca să împrumutăm cuvintele din cântecele lui McAvoy, s-ar părea că „iubirile vechi ard tare şi durează mult”.

Se mai vorbea mult, se bârfea despre alţii care făcuseră comentarii asupra incidentului. Erau descrise hainele şi, cu limbaj caustic, se făceau remarci asupra vestimentaţiei celor două şi a stricăciunilor care urmaseră. Dar ea n-a mai citit continuarea. N-avea nevoie.

— E că lumea, nu, cum şi-au rupt hainele una alteia în public? Ochii Teresei străluceau impresionaţi. Crezi că s-au bătut pentru tatăl tău? Pariez că da! El merită. Este chiar ca în filme.

— Mda. Marianne se gândea că existau tot felul de metode subtile de a trata cu idioţii. A apucat acul. O să-i facă găuri în urechi Teresei. Şi dacă o să uite de gheaţă, asta era. Mai bine ai pleca, Teresa. Maica Immaculata o să vină în câteva minute. Nemulţumită, Teresa a luat-o spre uşă. N-ar fi vrut să-şi strice avantajul câştigat. Întoarce-te

la zece şi o să vedem.

— Perfect. Teresa şi-a pus mâinile la urechi. De-abia aştept.

— Şi eu. A aşteptat să închidă uşa. Nesimţita, a bodogănit, apoi a luat-o pe Emma pe după umeri. Eşti bine?

— Nu-mi place. Se holba la fotografie. Era bună, s-a gândit nepăsătoare, lumina cădea bine. Feţele nu erau înceţoşate, expresiile erau foarte clare. Era uşor, prea uşor să zărească ura din ochii mamei ei. Crezi că semăn cu ea?

— Cu cine?

— Cu mama mea.

— Haide, Emma. Nici măcar n-ai mai văzut-o de când erai bebeluş.

— Dar există genele, ereditatea şi toate celelalte.

— Aiurea.

— Şi ce dacă? S-a ridicat să închidă muzica. Maica Immaculata putea sosi în orice clipă şi i-ar fi confiscat discul. Toată lumea seamănă cu cineva. Asta pentru că suntem slabi şi încărcaţi de păcate.

— O urăsc. Se simţea uşurată spunând asta. O urăsc. Şi o urăsc şi pe Bev pentru că nu mă mai vrea şi pe tata pentru că m-a băgat în şcoala asta. Îi urăsc pe oamenii care l-au ucis pe Darren. Pe toţi îi urăsc. Şi ea îi urăşte pe

toţi. Se vede din ochii ei.

— Şi ce-i cu asta? Uneori şi eu urăsc pe toată lumea. Şi eu nici măcar nu o cunosc pe mama ta. Asta a făcut-o să râdă. Nu ştia de ce, dar îi venea să râdă.

— Şi nici eu n-o cunosc. A suspinat. De-abia de mi-o amintesc.

— Aşa că, vezi! Satisfăcută, Marianne a insistat. Dacă nu ţi-o aminteşti, n-ai cum să-i semeni. Părea logic şi ea avea nevoie să creadă asta.

— Şi nici nu semăn cu ea.

Ca să fie cinstită, Marianne a luat articolul şi a studiat fotografiile.

— Nu-i semeni câtuşi de puţin. Semeni perfect cu tatăl tău.

Emma a ridicat o mână înspre lobii sensibili de la urechi.

— Chiar ai de gând să-i faci găuri în urechi Teresei?

— Te cred – cu cel mai prost ac pe care o să-l găsesc. Nu?

Emma a rânjit.

*

Stevie nu fusese niciodată atât de înfricoşat. De jur

împrejur erau gratii şi undeva se auzea picurarea monotonă a unui robinet. Se mai auzeau câteodată voci cu ecou. Mai erau şi zgomote de paşi, apoi o tăcere monotonă. Avea nevoie să înţeleagă. Trupul lui tremura, asuda. Avea în stomac un nod, dar nu reuşea să se elibereze de greaţă vomitând în vasul de porţelan din colţ. Îi curgeau ochii şi nasul. Era din cauza gripei, şi-a spus. Avea o nenorocită de gripă şi ei îl încuiaseră acolo. Îi trebuia un blestemat de doctor, dar ei îl părăsiseră. Stând pe banchetă şi-a dus genunchii la piept. El era Stevie Nimmons. Era cel mai mare chitarist din generaţia lui. Era cineva. Dar ei îl băgaseră într-o cuşcă ca pe un animal. Îl încuiaseră acolo i plecaseră. Nu ştiau cine era el? Avea nevoie de drog. Oh, Iisuse, de un pic de substanţă dulce. Atunci ar fi capabil să râdă de toate astea. Era frig. Era îngrozitor de frig. Şi-a pus pătura peste el. Şi îi era sete. Gura îi era atât de uscată, încât nici nu mai avea salivă ca să înghită. Trebuia să vină cineva, s-a gândit cu ochii cercetători. Avea să vină cineva şi să se aranjeze totul din nou. Cineva o să-l lămurească. Oh, Doamne, avea nevoie de o lămurire. O să vină mama lui să-i spună că se aranjase totul. Îl durea. A început să se frece pe genunchi când durerea i s-a răspândit prin tot trupul. Fiecare respiraţie părea să îl doară, de parcă ar fi înghiţit cioburi de sticlă.

Muşchii parcă îi erau în flăcări, iar pielea îi era de gheaţă. Doar una. O singură injecţie cu drog, o înţepătură, sau să prizeze puţin şi totul ar fi fost în ordine. Ce dracu', nu ştiau ăştia cine era el?

— Stevie. Şi-a auzit numele. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, a privit spre uşa celulei. Şi-a dus dosul palmei la gură încercând să-şi limpezească privirea. Ar fi vrut să râdă, dar n-a scos decât un geamăt. Pete. Pete avea să-i dea drogul. A dat deoparte pătura de pe el rămânând aşa, pe jos, un moment, în timp ce Pete îl privea. Trupul lui Stevie era slab ca o prăjină. Iar picioarele scheletice se terminau în nişte ghete imense din piele de şarpe. Chipul lui era cenuşiu şi presărat cu riduri adânci. Albul ochilor era străbătut de o reţea de firişoare roşii. De pe buză îi curgea sânge căci se lovise când căzuse pe jos. Şi puţea.

— Omule, sunt bolnav. A încercat să se ridice, cu mâinile asudate sprijinite de gratii. Am făcut gripă.

Gripa drogului, s-a gândit Pete fără nicio expresie.

— Trebuie să mă scoţi afară. Stevie a apucat cu degetele tremurătoare gratiile. Deşi respiraţia îi era urât mirositoare, Pete nu s-a dat înapoi. Să-i ia dracu'. Au venit la mine în casă. Au intrat la mine ca nişte blestemaţi de nazişti. Mi-au fluturat nu ştiu ce document drept în faţă şi s-au pus pe căutat prin sertare. Iisuse, Pete, m-au târât aici

de parcă aş fi fost vreun căcăcios de ucigaş. Mi-au pus cătuşe. A început să ţipe din nou şi şi-a şters nasul cu dosul mâinii. Oamenii priveau când m-au luat din casa mea cu cătuşe. Au făcut poze. Asta nu-i normal, Pete. Nu-i deloc normal. Trebuie să mă scoţi de aici.

În timpul crizei aceleia Pete rămăsese foarte ţeapăn. Vocea lui era joasă şi calmă. El mai asistase şi altă dată la crize, aşa că se pricepea să le întoarcă în favoarea lui.

— Au găsit heroină, Stevie şi ceea ce se numeşte în mod politicos droguri paraphernalia. Or să te acuze de deţinere de droguri.

— Atunci, scoate-mă de aici.

— Eşti atent? întrebarea a venit cu răceală, fără pasiune. Ei au găsit atâtea la tine acasă, încât te pot pune la popreală.

— A fost o înscenare. Cineva mi-a făcut-o. Cineva…

— Să nu mă fraiereşti pe mine. Ochii lui deveniseră mai duri, dar indiferent de dezgustul pe care îl avea, a continuat cu prudenţă. Ai de ales; poţi merge în puşcărie sau poţi intra într-o clinică.

— Eu am drepturi…

— Tu n-ai niciun drept în cazul ăsta. Eşti prins asupra faptului, Stevie. Dacă vrei să te ajut, o să faci

— Ce-ţi spun.

— Numai scoate-mă afară. Stevie s-a lăsat la pământ prăbuşit în sine. Numai scoate-mă afară.

*

— Cât o să rămână aici? Bev turna sosul în farfurii.

— Trei luni. Johnno o privea încântat că Bev cea veche nu dispăruse chiar de tot. Nu ştiu cum o să-l scoată Pete, nici nu vreau să ştiu, dar dacă Stevie îşi petrece timpul în *Clinica Whitehurst*, n-o să fie degeaba.

— Sunt mulţumită. Are nevoie de ajutor, nu să intre în puşcărie. S-a aşezat nervoasă pe sofa lângă el. Ştirea a fost difuzată la radio. Mă întrebam ce pot face, ce-aş putea face când o să baţi la uşă. Poate în câteva săptămâni o să mă duc să-l văd.

— Nu sunt convins că e prea plăcut la vedere.

— Are nevoie de prietenii lui, a zis ea şi şi-a pus vinul pe masă fără să-l guste.

— Şi mai eşti prietenă cu el? Ea l-a privit. Faţa i s-a îmblânzit.

— Arăţi bine, Johnno. Întotdeauna m-am întrebat ce ascundeai sub barba asta.

— Anii ’60 au trecut. O nenorocire. Mi-am pus şi o cravată săptămâna trecută, era ea din piele albă, dar în

orice caz o cravată. S-a înclinat şi a sărutat-o. Timpul, s-a gândit el, nu era decât timp la urma urmei. Mi-ai lipsit, Bev.

— Anii trec atât de repede.

— Pentru unii dintre noi. Am auzit că tu şi P. M. Aveţi o afacere împreună.

Şi-a luat din nou vinul şi a sorbit din el.

— Ai venit ca să bârfim, Johnno?

— Ştii cât de tare îmi place bârfa, fetiţo. Nu pot pretinde că n-am văzut fotografia cu tine şi cu P. M. Ironia familiară era, totuşi, ascuţită ca o lamă… Desigur eşti favorita mea; între tine şi Jane, te prefer pe tine, mai ales că i-ai dat sângele la buză. L-a apucat mâna lui Bev şi i-a sărutat-o. Eroina mea. Au izbucnit în râs şi, deşi ea şi-a tras mâna, se simţea relaxată.

— N-am avut intenţia să mă lupt cu ea, dar nici nu-mi pare rău.

— Asta da. Amazoano!

— Ea a făcut un comentariu despre Darren, a murmurat Bev.

— Îmi pare rău. Zâmbetul lui s-a stins. Când i-a luat din nou mâna, ea nu şi-a mai retras-o.

— Pur şi simplu m-am înfuriat. Ştiu că nu trebuia, dar eram furioasă. M-am repezit în ea pentru Darren,

pentru mine însămi. Şi pentru Emma. M-a enervat că trebuia să o apăr pe Emma după tot ce făcusem pentru ea.

— Bev.

— Nu, n-o să mai discutăm toate astea, l-a întrerupt. Nu se poate întoarce nimic. Mi-o imaginez pe Jane spunând tot felul de murdării despre mi/le în cartea viitoare, iar, ca rezultat, afacerile mele vor creşte. S-o lăsăm încolo şi să continuăm. P. M. Mi-a spus că sunteţi pe punctul de a vă crea propria firmă.

— O să devină o treabă oficială în câteva săptămâni. Dar el unde este?

— A trebuit să plece în California acum câteva zile. Pentru divorţ. O să se întoarcă. Este aşteptat.

— Este aşteptat aici?

— Da, aici. E vreo problemă, Johnno?

— Nu ştiu. Este?

În ochii ei a apărut vechiul foc – încăpăţânare, apărare.

— Este un bărbat foarte bun, un bărbat blând.

— Ştiu. Sunt îndrăgostit şi eu de el.

— Ştiu că eşti. Ea a oftat… Nu face ca totul să fie mai complicat, Johnno. Nu căutăm decât puţină fericire, puţină linişte.

— Ăsta-i praf în ochi. P. M. Te iubeşte de ani de zile.

— Şi ce dacă? a întrebat ea. Nu merit să mă iubească şi pe mine cineva? Cineva care să mă pună pe primul loc?

— Da. Şi nu merită şi el acelaşi lucru?

Ea a început să se plimbe de la fereastră şi înapoi. Ploaia lăsa dâre pe geamuri.

— Nu am de gând să îl rănesc. Are nevoie de cineva chiar acum. Şi eu am aceeaşi nevoie. Aşa că ce e greşit în asta?

— Brian, a spus el cu simplitate.

— Ce treabă are el cu asta? S-a terminat de mult. El s-a ridicat încet.

— Nu vreau să te insult spunându-ţi că eşti o mincinoasă sau că nu eşti în toate minţile. Dar o să-ţi spun că îmi pasă de tine, de P. M., de Bri. Şi îmi pasă de formaţie, de ceea ce suntem, de ceea ce am făcut, de ceea ce mai putem încă face.

— Dar eu nu sunt o Yoko Ono, a spus ea ironic. Eu n-o să mă bag între cei din preţioasa ta formaţie. Am făcut aşa ceva vreodată?

— Nu, niciodată. Poate că n-ai ştiut niciodată cât de uşor ai fi putut s-o faci. Brian n-a iubit pe cineva ca pe tine, Bev. Crede-mă, ştiu asta.

— Mie să nu-mi spui aşa ceva.

El a început să vorbească din nou, dar au auzit uşa

deschizându-se şi zgomot de paşi jos în hol.

— Bev! Bev! P. M. a intrat în încăpere cu haina udată de ploaie. Johnno, slavă Domnului, chiar acum am auzit despre Stevie la radio. Ce se întâmplă?

— Ia un loc, fiule. Johnno s-a aşezat şi el pe sofa. O să-ţi spun.

*

El o iubea cu atâta delicateţe. O mângâia atât de blând. Lumânările licăreau, flăcările dansau în întuneric, când Bev şi-a trecut o mână în jos pe spatele lui P. M. El şoptea încet; cuvintele erau de iubire. Era atât de uşor, atât de lesne să i se dea lui, să se lase purtată de forţa sentimentelor lui. În ce-l privea pe el, n-o să aibă niciodată nevoie să se întrebe dacă o dorea, întotdeauna ştia că o să poată fi, că o să poată să-i ajungă lui. Cu el, niciodată n-o să trebuiască să petreacă nopţile întrebându-se, îngrijorându-se, durând-o. Şi niciodată n-o să simtă acel fior al împlinirii, al apartenenţei. Îi oferea tot ce putea, se arcuia deasupra lui, se deschidea pentru el, acceptându-l, primindu-l chiar cu plăcere în ea. Trupul ei nu tremura aşa cum tremura al lui, inima ei nu era gata să îi iasă din piept. Dar după un orgasm bun, normal, sosea şi pacea. Şi ea îi

era recunoscătoare pentru asta. Ar fi trebuit însă să ştie că asemenea lucruri simple nu pot dura mult. Lumânările continuau să licărească iar el o trăgea mai aproape, să-i simtă căldura. Îi plăcea foarte tare seninătatea ei după ce făceau sex, acea înţepeneală totală şi, într-un mod ciudat, în poziţia elegantă a trupului ei. Ea avea ochii pe jumătate închişi, buzele moi şi uşor desfăcute. Îşi îndoise picioarele. Dacă avea să-şi lipească, aşa cum făcea adesea, capul de pieptul ei, o să-i audă bătăile puternice, ritmice ale inimii. Uneori vorbeau aşa cum el nu vorbise niciodată cu nevasta lui timp de şapte ani. Vorbeau despre întâmplările de peste zi sau despre ce se mai petrecea prin lume. Sau stăteau culcaţi, ascultând radioul care cântase şi în timp ce făcuseră dragoste. Puteau adormi aşa, liniştiţi şi mulţumiţi. Dimineaţa el s-a trezit, uluit şi încântat că ea era alături de el. I-a trecut mâna prin păr.

— Divorţul e în curs de desfăşurare. Puţin ameţită de o jumătate de doză de drog, ea şi-a deschis ochii şi a privit la umbrele luminii de pe perete.

— Sunt mulţumită.

— Adevărat?

— Desigur. Ştiu cât de greu a fost pentru tine în ultimele săptămâni. Vrei să rămână totul în urma ta.

— Vreau. M-am însurat cu Angie din motive greşite,

Bev. Doream atât de mult să mă aranjez, să am o nevastă, o casă, o familie. Desigur, monstrul acela din Beverly hhills n-a fost niciodată o casă şi ea a avut întotdeauna o scuză excelentă pentru a nu ajunge să alcătuim o familie. Treaba ei. Am constituit o alegere proastă pentru ea, aşa cum a fost şi ea pentru mine. Ea şi-a împletit degetele cu ale lui.

— Eşti prea aspru cu tine însuţi.

— Nu, ăsta-i adevărul. Pentru Angie n-am însemnat decât posibilitatea unei cariere. Nenorocirea este că nu şi-a dat seama că eram suficient de îndrăgostit de ea ca să o fi ajutat chiar şi fără căsătorie. Dar ne-am repezit şi amândoi eram prea leneşi sau prea precauţi ca să îndreptăm imediat lucrurile când au devenit neplăcute. El i-a studiat degetele lungi şi subţiri, comparându-le cu ale lui. Privind înapoi, îmi dau seama de toate greşelile cu claritate. Asemenea greşeli n-o să mai fac, Bev – dacă-mi dai o şansă.

P.M. s-a foit, destul de înfricoşată. El o ţinea cu mâinile pe după umăr, surprinzător de ferm, făcând-o să-l privească.

— Vreau să te măriţi cu mine, Bev, doresc foarte mult.

Ea şovăia, surprinsă. Răspunsul nu-i venea atât de repede, atât de sigur, îi era greu să-l pronunţe. Inima era

cea care o oprea, şi-a dat ea seama. Inima. Care ar fi dorit să-i dea ceea ce voia. Şi-a ridicat mâinile ca să le pună peste ale lui.

— Nu pot. Îmi pare atât de rău, dar nu pot. El a privit-o în ochi, a văzut regretul din ei şi un fel de milă care l-a făcut să geamă…

— Din cauza lui Brian.

Ea vrut să accepte, apoi a considerat răspunsul neclar.

— Nu, din cauza mea. Ea s-a dat jos din pat şi şi-a pus un halat. Nu pot, înţelege. Am crezut că pot, am vrut să pot, dar nu pot. S-a întors, cu chipul în umbră, cu vocea limpede şi plină de regrete. Faptul de a fi cu tine este cel mai bun lucru care mi se întâmplă de foarte, foarte mult timp. Asta mă face să fiu din nou fericită. Mă face să văd lucrurile clar în atâţia ani.

— Încă îl iubeşti pe el.

— Da. Cred că pot trăi şi în situaţia asta, pot accepta într-un fel să continui, cu tine, cu cineva. Eu sunt însă aceea care l-am gonit, ştii.

— Ce tot spui tu acolo?

— Nu ţi-a spus niciodată? A zâmbit, aşezându-se pe marginea patului. Era simplu să vorbească aşa cu el, să se gândească la el ca la un prieten, mai degrabă decât ca la

un iubit. Nu, presupun că nu ţi-a vorbit despre asta. Mai ales ţie. După ce Darren a fost ucis, eu l-am scos pe Brian din viaţa mea. L-am pedepsit, P. M., şi pe el şi pe Emma, i-am făcut rău lui Brian tocmai când avea nevoie mai mare de mine, nu l-am putut ierta pentru că îmi era prea frică de mine însămi.

— Pentru Dumnezeu, Bev, niciunul dintre voi nu trebuia blamat.

— N-am fost niciodată sigură de asta. Nu l-am lăsat să discute cu mine. Şi când el suferea, când noi amândoi sufeream, eu l-am îndepărtat. El nu m-a părăsit pe mine, P. M. Eu l-am părăsit pe el. Şi pe biata Emma. În felul nostru, noi amândoi am abandonat-o pe ea. Văzându-te din nou pe tine, fiind cu tine, am înţeles exact ceea ce am făcut. Ceea ce am făcut pentru noi toţi. Tu meriţi mai mult decât o femeie care nu te iubeşte destul şi căreia o să-i pară întotdeauna răii.

— Eu te pot face fericită, Bev.

— Da. Cred că poţi. Dar eu nu te voi face fericit; nu multă vreme. Tu o să ştii întotdeauna că l-am iubit întâi pe el şi într-un fel niciodată n-o să iubesc pe nimeni altcineva.

Da, ştiuse, el ştiuse şi asta şi răspunsul înainte de a fi pus întrebarea. Bine ar fi fost dacă ar fi reuşit să o urască, sau să-l urască pe Brian. Dar îi iubea.

— De ce nu te duci înapoi la el, să vorbeşti cu el?

— Darren ar fi avut acum zece ani. E prea târziu, P. M.

*

Emma fugea. Dacă arăta de parcă ar fi avut o treabă, niciuna dintre maici nu ar fi oprit-o şi nu i-ar fi pus întrebări. Avea o scuză pregătită – un raport la botanică pentru un proiect. Nu voia decât să fie singură. Nu-şi dorea nici compania Mariannei. Emmei îi părea rău că trebuise să o mintă pe cea mai bună prietenă şi avea să i se confeseze despre păcat părintelui Prelenski după-amiază. Dar avea nevoie de o oră, o oră liberă, ca să reflecteze. S-a uitat repede peste umăr, apoi a luat-o printre tufişuri. Şi-a vârât mai bine sub braţ carnetul pe care îl luase cu ea şi s-a îndreptat spre un pâlc de copaci. De vreme ce era sâmbătă, îşi putea purta pantalonii şi tenişii. Era destul de răcoare la umbra copacilor verzi ca să-i pară bine că are şi un pulover. Imediat ce fost sigură că era în afara razei vizuale a ferestrelor şcolii, s-a lăsat să cadă la pământ. În carneţel erau mai bine de o duzină de instantanee care trecuseră pe la toate colegele de clasă atât de curioase. Primul era cu ea şi Michael, din vara de

dinainte. A mângâiat poza, încântată şi ruşinată, studiindu-şi trupul şi chipul atât de clar evidenţiat. Se vedea că e udă şi zbârlită şi nu umplea costumul de baie într-un mod prea interesant. Michael arăta minunat. Michael Kesselring, s-a gândit ea. Desigur, ziarul nu îi tipărise numele, nu se sinchisise de el. Presa era interesată doar de ea. Dar toate fetele se entuziasmaseră la vederea lui Michael şi voiau să ştie cine era şi dacă Emma avusese un roman de amor în vară. Asta o făcuse să se simtă foarte mare. Desigur, înfrumuseţase povestea, despre cum o purtase el pe braţe, îi făcuse respiraţie gură la gură, îi vorbise despre iubirea lui nepieritoare. Dar ea credea că lui Michael nici nu-i trecuse aşa ceva prin minte. Cu un suspin, a pus la loc instantaneul şi a luat un altul. Era acela adus de Teresa în noaptea în care Emma îşi făcuse găuri în urechi. Nici nu mai ştia de câte ori se uitase la poza aia, o studiase încercase să-i facă disecţie. Mereu se uita la chipul mamei ei, îngrozită să nu găsească vreo asemănare. Dar ereditatea nu poate fi văzută doar aşa. Era o elevă foarte bună şi foarte interesată de biologie, mai ales de pasajele cu ereditatea şi cu genele. Asta era mama ei şi nu putea să o renege. Se dezvoltase în interiorul acelei femei, fusese născută de ea. Oricâţi ani ar fi trecut, Emma continua să simtă mirosul ginului. Nu putea uita ciupiturile, palmele şi

înjurăturile. Asta o teroriza – o teroriza atât de tare, încât doar privind la fotografie simţea nevoia să-şi vâre unghiile în palme, iar palmele îi asudau. Şi-a luat privirea de la chipul lui Jane şi s-a uitat la al tatălui ei. Se ruga în fiecare noapte să-i semene – blând, bun, amuzant, onest. El o salvase. Citise povestea destul de des şi chiar fără articolele acelea, îşi amintea şi singură. Felul cum se purtase el când ea ieşise de sub chiuvetă, blândeţea din vocea lui când îi vorbise. Îi dăduse o casă şi o viaţă fără spaimă. Chiar dacă o trimisese de-acasă n-avea să uite niciodată anii pe care i-i oferise. Anii pe care el şi Bev i-i dăduseră. Îi era mai greu acum să privească la Bev. Era atât de frumoasă, de perfectă. Emma nu iubise niciodată o femeie mai mult, nu avusese nevoie de cineva mai mult. Când o privea îi era imposibil să nu se gândească la Darren. Darren care avusese acelaşi păr bogat, negru şi ochii blânzi, verzi. Acel Darren pe care ea jurase să îl protejeze. Darren care murise. Vina ei, s-a gândit

Emma acum. N-o să se poată ierta niciodată. Bev o gonise. Tatăl ei o trimisese şi el de acasă. Ea nu o să mai aibă niciodată o familie. A pus poza deoparte şi s-a mai uitat prin instantaneele mai vechi. Fotografii cu ea când era copil, fotografii cu Darren, articolele imense despre crimă. Acelea pe care ea le păstra ascunse în sertar, ştiind

că dacă i le găseau călugăriţele şi îi spuneau tatălui ei, el s-ar fi întristat teribil. Ea nu voia să-l rănească dar nici nu-l putea uita. A recitit articolele, deşi le ştia pe dinafară, căuta parcă mereu ceva nou, ceva care să-i spună de ce se întâmplase aşa, cum ar fi putut ea să oprească acea crimă. Nu era nimic. Niciodată nu găsea nimic. Erau şi alte fotografii şi poveşti despre Bev şi P. M. Altele priveau povestea sub aspectul celor doi bărbaţi care fuseseră ca fraţii, despărţiţi acum de o femeie. Mai era şi anunţul despre denumirea cea nouă a formaţiei *Devastation*, *Prism*, şi poze de la petrecerea de la Londra în ziua în care faptul devenise oficial. Acolo era tatăl ei cu o altă femeie şi din nou cu Johnno şi P. M. şi Pete. Dar fără Stevie. Cu un oftat, Emma a luat un alt instantaneu. Stevie era într-o clinică unde sunt internaţi toxicomanii. Îl numeau dependent. Alţii îl numeau criminal. Emma îşi amintea că odinioară îl considerase a fi un înger. Emma s-a gândit că arăta cam obosit în fotografie, obosit şi slăbit, înfricoşat. Ziarele spuneau că a fost o tragedie; spuneau că a fost un abuz. Unele fete îşi băteau joc de situaţia lui. Totuşi ei nimeni nu îi spunea nimic. Când îl întrebase pe tatăl ei, acesta nu-i zisese decât că Stevie pierduse controlul şi avea nevoie de ajutor. Nu trebuia să se îngrijoreze. Dar ea se îngrijora. Ei alcătuiau familia ei, singura familie pe care o părăsise. Şi

pe Darren îl părăsise. Trebuia să se asigure că n-o să piardă şi restul. Grijulie, scriind cât putea de frumos, a început să compună scrisori.

CAPITOLUL 17

Stevie şi-a citit scrisoarea la lumina soarelui, stând pe o bancă de piatră în grădină, în timpul plimbării de dimineaţă. Era un loc plăcut cu trandafiri şi nalbe şi cu cântece de păsărele. Atât personalul cât şi pacienţii de la *Whitehurst* aveau drum liber pe acolo datorită stâncilor. El detesta clinica, doctorii, pacienţii. Ura şedinţele de terapie, programul, zâmbetele personalului. Dar făcea ceea ce i se spunea şi lor le spunea ceea ce doreau ei să audă. Era un dependent. Avea nevoie de ajutor. Avea să ia methadonul lor, visând la heroină. Învăţase să fie calm şi viclean. În patru săptămâni şi trei zile, o să poată ieşi ca un bărbat liber. De astă dată va fi mult mai atent. De astă dată o să ţină el drogurile sub control. O să le zâmbească doctorilor şi reporterilor, o să citească despre răul produs de droguri şi o să mintă. Când o să fie afară, o să-şi trăiască viaţa aşa cum va dori.

Nimeni nu are dreptul să-i spună că este bolnav, că are nevoie de ajutor. Voia s-o facă mai lată, o să o facă mai lată. Ce puteau ei înţelege despre necazurile vieţii lui de zi cu zi? Necesitatea de a excela, de a fi cel mai bun? Poate că mersese prea departe. Poate. Dar el voise să se comporte normal în societate. Tâmpiţii de doctori îşi

savurează bourbonul. El când avea poftă să tragă o linie, o trăgea. Ce-ar mai fi fumat ceva haşiş! Să-i ia dracu' pe toţi. A deschis plicul. Era încântat că Emma îi scrisese. Nu exista nicio altă femeie pentru care el avea sentimente atât de pure ca pentru ea. Luând o ţigară, s-a bucurat de mireasma fumului şi a trandafirilor.

*

Dragă Stevie.

Ştiu că eşti într-un fel de spital şi îmi pare rău că nu te pot vizita. Tata spune că el şi ceilalţi au fost acolo şi arăţi mai bine. Vreau să afli că mă gândesc la tine. Poate când te faci bine mergem în vacanţă împreună, cu toţii, ca vara trecută în California. Mi-e dor de tine şi tot urăsc şcoala asta. Dar mai am doar trei ani şi ceva. Îţi aminteşti când eram mică şi mă întrebai mereu cine e cel mai bun? Eu întotdeauna spuneam că tata, iar tu. Te făceai că înnebuneşti. Să ştii că nu ţi-am spus niciodată, dar tu cânţi la chitară mai bine. Să nu-i spui tatii. Ai aici o poză cu tine şi cu mine ia New York acum câţiva ani. A făcut-o tata, îţi aminteşti? De aceea nu apare şi el. M-am gândit că ţi-ar plăcea s-o ai. Îmi poţi scrie dacă ai poftă. Dacă nu, nu-i nimic. Ştiu că ar trebui să am tot felul de paragrafe şi

altele în scrisoare, dar le-am uitat. Te iubesc, Stevie. Fă-te bine.

Cu dragoste.

Emma

El a citit scrisoarea şi a lăsat-o pe genunchi. A rămas pe bancă să-şi fumeze ţigara.

*

A deschis scrisoarea stând în casa cea goală pe care tocmai o cumpărase la marginea Londrei. Stătea pe podea cu o sticlă de bere lângă genunchi şi cu cântecul lui Ray Charles venind din unica lui mobilă, aparatul stereo. Nu fusese uşor s-o părăsească pe Bev, dar fusese mai greu să rămână. Ea îl ajutase să găsească acea casă, după cum îi promisese. Ea avea să i-o decoreze. De acum înainte ea o să facă dragoste cu el în casa asta. Dar n-o să fie niciodată nevasta lui. Brian era de vină pentru asta. Orice i-ar fi spus Bev, P. M. Se simţea mai uşurat considerându-l pe Brian vinovat. El nu fusese un bărbat care să o elibereze. Încă de la început Brian o tratase rău pe Bev. Îi adusese copilul de la altă femeie, îi ceruse să-l crească exact ca pe al ei., O lăsa singură săptămâni în şir când mergea în turnee. O

obligase, s-a gândit supărat, să trăiască o viaţă pe care n-o dorise. Droguri, admiratoare şi bârfă. Şi oare ce-ar zice Brian, ce-ar zice cu toţii dacă i-ar fi anunţat că vrea să părăsească grupul? Asta i-ar fi pus în fund, s-a gândit P. M. Sorbind nişte bere. Brian McAvoy n-avea decât să se ducă la dracu' şi să ia şi *Devastation* cu el. Mai mult din obişnuinţă decât din curiozitate, a deschis scrisoarea Emmei. Ea îi scria o dată la câteva luni. Scrisori drăguţe, uşor viclene, la care el răspundea cu o carte poştală sau cu un mic dar. Nu era vina fetei că taică-său era un ticălos, s-a gândit P.M. şi a început să citească.

Dragă PM.

Probabil că ar trebui să-ţi spun că îmi pare rău că ai divorţat, dar nu-mi pare. Nu mi-a plăcut Angie. Călugăriţele spun că divorţul e un păcat, dar cred că e mai mare păcatul să pretinzi că iubeşti pe cineva când nu-i aşa. Sper că eşti din nou fericit, căci vara trecută erai trist. În ziare sunt o grămadă de lucruri despre tine şi Bev. Poate că n-am dreptul să vorbesc despre aşa ceva, dar nu mă pot stăpâni. Dacă tu şi Bev vă căsătoriţi, mie n-o să-mi pară rău. Ea e atât de frumoasă şi de bună că nu te poţi stăpâni să n-o iubeşti. Poate că dacă e fericită cu tine, nu o să mă mai urască pe mine. Ştiu că tu nu te lupp cu tata aşa cum

se spune în unele ziare. Ar fi stupid să-l blamezi dacă o iubeşte pe Bev deşi o iubeşti şi tu. Am găsit această poză pe care v-am făcut-o ţie şi tatii demult. Ştiu că o să începeţi un nou album în curând, aşa că i-o poţi arăta. Doresc să fii fericit, pentru că te iubesc. Poate o să te văd la Londra în vara asta.

Cu iubire.

Emma

P. M. a studiat îndelung poza, apoi a strecurat-o în scrisoarea împăturită şi scrisoarea înapoi în plic. Divorţase de nevasta lui, asta era tot ce realizase. Să divorţeze de familia lui era însă cu totul altceva.

*

Johnno şi-a petrecut prima zi de la întoarcerea la New York dormind, iar a doua compunând. Trăia singur deocamdată şi nu-i părea rău. Ultimul lui amant îl târâse fără încetare la distracţii obsesive şi mizerabile. Johnno era şi el destul de tipicar, dar când trebuise să spele toate sticlele şi recipientele aduse în casă de la magazin, chiar şi el fusese uimit. Aprecia liniştea – după ce plecase şi menajera. Se gândea să-şi petreacă seara în oraş, dar îi

era cam lene. Cam obosise cu întocmirea actelor legale pentru noua denumire a formaţiei, cu vizitele dificile la Stevie şi la clinică şi, mai rău, cu timpul pe care îl petrecuse cu Brian, constatând că vechiul lui prieten se scufunda tot mai adânc în băutură. Şi totuşi muzica pe care o scria Brian era mai bună decât oricând. Pătrunzătoare, lirică, originală, visătoare. N-ar fi vorbit despre sentimentele lui nici despre durerea sau furia datorate relaţiei lui P. M. cu Bev. Dar toate acestea, apăreau în muzica lui. Şi asta era suficient pentru ca Pete să fie fericit. Johnno s-a gândit la asta scoţându-şi cămaşa. Câtă vreme *Devastation* continua să cânte, totul era perfect pe lume. A scos salata de raci pe care i-o făcuse menajera, a destupat o sticlă de vin şi şi-a căutat scrisorile care se acumulaseră în timpul absenţei lui. A zâmbit când i-a căzut sub ochi scrisul Emmei.

Dragă Johnno,

M-am ascuns de călugăriţe un pic. Pariez că o să trebuiască să fac penitenţă mai târziu, dar simt că înnebunesc dacă nu stau câteva minute singură. Majoritatea şi-au ieşit din minţi astăzi. Trei fete mai mari au fost exmatriculate ieri. Ăsta e regulamentul când fumezi în uniformă, căci, Karen Jones, Mary Alice Plessinger şi

Tonisina Gibralti au fost găsite încuiate în cameră cu ţigările aprinse. Majoritatea fetelor găsesc că era o copilărie, dar Maica Superioară nu prea are simţul umorului.

Râzând, Johnno a dat deoparte salata, a ridicat vinul şi s-a cufundat din nou în lectură.

M-am gândit foarte mult la tata, la tine şi la ceilalţi. Am văzut articolele despre Stevie şi urăsc tot ce se spune despre el. L-ai văzut? Se simte bine? Poza din London Times *îl arată atât de bătrân şi de bolnav. Nu vreau să cred că este toxicoman, dar nu mai sunt un copil. Tata nu vrea să-mi spună nimic, aşa că te întreb pe tine. Tu întotdeauna mi-ai spus adevărul. Unele fete zic că toţi cântăreţii de rock sunt toxicomani. Unele fete sunt complet tâmpite. Bârfele ajung chiar şi prin pereţii de aici. Am articolul şi poza cu Bev şi tata şi P. M. din* People. *Jane era şi ea în poză. Nu vreau să o numesc mamă. Te rog, nu îi spune tatii că ţi-am scris despre asta. S-ar supăra şi lucrurile tot nu s-ar schimba. La început am fost supărată, dar m-am gândit îndelung. E foarte bine dacă Bev îl iubeşte pe P. M., nu? Asta înseamnă că face din nou parte din familie. Îţi scriu, de fapt, ca să te rog să ai grijă de*

tata. Ştiu că el se preface că nu-i mai pasă de Bev, dar îi pasă. Eu pot spune asta. Când o să ies de la şcoală, o să pot avea grijă de tata chiar eu. O să ne facem o casă la New York, eu şi Marianne şi o să pot călători peste tot cu el, făcând poze. Poza pe care ţi-o trimit este un autoportret. Am făcut-o săptămâna trecută. Observă cerceii. Marianne mi-a făcut găuri în urechi şi eu aproape că am leşinat. Încă nu i-am spus tatii, aşa că păstrează tăcere, vrei? Mai sunt doar nouă zile şi el o să poată constata singur treaba asta. Tata spune că o să petrecem vacanţa de primăvară în Easter, în Martinica. Te rog, vino şi tu, Johnno. Te rog.

Te iubesc.

Emma

Şi ce putea el să facă în legătură cu Emma, se întreba Johnno. I-ar putea arăta scrisoarea lui Brian şi să-i spună: „Uite, citeşte asta şi adună-te. Fiica ta are nevoie de tine”. Dar dacă făcea aşa – nici Brian, nici Emma nu l-ar fi iertat. Ea creştea şi creştea repede. Avea urechile găurite, voia sutiene şi filosofa. Brian n-o să mai reuşească s-o ţină mult sub un clopot de sticlă. Oricum, el o să încerce să fie pe aproape când o să survină momentul cel greu. Îşi clătina paharul gândindu-se cum ar fi dacă ar petrece câteva zile în Martinica.

Cu nisipul alb, fierbinte sub el şi cu romul care i se încălzea, Brian o privea pe fiica lui antrenându-se pentru surfing. După ce fugea atâta? se întreba. De ce mereu părea să se grăbească dintr-un punct în altul? I-ar fi putut spune el că odată ajunsă în punctul acela, gloria dura doar un moment. Dar, oricum, nu l-ar fi ascultat. O adolescentă. Iisuse Sfinte, când ajunsese adolescentă? şi când ajunsese el să aibă treizeci şi trei de ani? La treisprezece ani şi lui i se păruse totul foarte simplu. Avea scopuri perfect definite. Să iasă din cocioabe, să-şi cânte muzica, să devină cineva. Le îndeplinise pe toate. Şi atunci, unde mai era fiorul? A apucat paharul şi a băut cu sete. Unde dracu' rămăsese emoţia? O privea pe Emma trecând peste un val, peste altul, alunecând tot mai departe. Ar fi vrut ca ea să nu înoate, atât de departe. Era mult mai lesne să fie îngrijorat acum, când o vedea, căci, atunci când era în şcoala aia, niciodată nu-i purta de grijă. Era o elevă manierată, destul de ascultătoare. Apoi veneau vacanţele şi ea se întorcea înapoi în viaţa lui. Mereu mai mare, mereu mai frumoasă. Acum putea vedea în ochii ei acea privire întunecată, hotărâtă, care semăna cu a lui. Asta îl înspăimânta.

— Doamne, câtă energie. Johnno s-a trântit alături de el. Nu-i place să meargă mai încet?

— Nu. Noi ce facem, Johnno, îmbătrânim?

— Pe dracu'. Johnno şi-a aranjat pălăria pe cap şi a luat o gură din romul lui Brian. Vedetele de rock nu îmbătrânesc, fiule. Ele cântă la Vegas. Strâmbându-se, a vărsat paharul în nisip. Noi n-am ajuns încă până acolo. S-a aşezat în coate. Desigur, nici nu suntem precum Shaun Cassidy.

— Slavă Domnului!

— Rămâi aşa şi n-o să-ţi apară niciodată poza în *Tiger Beat*.

Au stat tăcuţi un moment, ascultând foşnetul valurilor. Johnno era încântat că venise. Liniştea din vila privată şi de pe plajă era în contrast perfect cu aglomeraţia din New York sau cu primăverile ploioase de la Londra. Vila din spatele lor avea trei etaje, cu terase dând spre mare – pereţii înalţi şi stânci pe trei laturi şi curba albă a plajei pe cea de-a patra latură. Frumosul pastel al stâncilor strălucea în lumina soarelui şi peste tot se simţea mireasma apei şi a florilor. Da, era încântat că venise, nu doar din cauza soarelui, ci şi pentru pauza pe care o avea astfel, liniştea, cu Brian şi cu Emma. Din păcate ştia că n-o să dureze prea mult.

— Pete a sunat cu puţin timp în urmă. Brian s-a uitat la Emma stând în apă şi cu faţa ridicată spre soare. Pielea

ei se înroşise – nu se bronzase, s-a gândit, nu se înnegrise, doar se rumenise. Culoarea piersicii. Se întreba cât de curând vreun băieţandru se va înfrupta din ea.

— Şi?

— S-a stabilit pentru luna următoare. Ne apucăm de înregistrare.

— Şi Stevie?

— Au de gând să îl scoată puţin din clinică. Acum este un toxicoman înregistrat, a dat Johnno din umeri. Se tratează cu methadone. Dacă nu iei droguri de pe stradă, atunci le primeşti de la guvern. Oricum o să fie şi el pregătit. Dar tu?

Brian a apucat paharul şi l-a dus la gură. Romul fusese încălzit de soare şi parcă îi înmuia gâtlejul.

— Sunt gata.

— Sunt încântat să aud asta. N-ai de gând să te răzbuni pe P. M., nu?

— Dă-mi un răgaz, Johnno.

— Aş prefera să-i striveşti nasul decât să-ţi petreci lunile următoare respingându-l sau încercând să-l omori în somn.

— N-am nicio problemă cu P. M., i-a spus Brian; prudent. E viaţa lui.

— Şi a soţiei tale.

Brian s-a uitat urât la Johnno, dar a reuşit cu greu să-şi controleze vorbele care-i veniseră pe buze.

— Bev n-a mai fost soţia mea de multă vreme. Johnno a privit ca să fie sigur că Emma nu auzea.

— Astea merg cu oricine altcineva. Nu cu mine, Bri. A pus o mână pe a lui Brian, a strâns-o, apoi i-a dat drumul. Ştiu că o să fie greu pentru tine. Nu vreau decât să mă asigur că eşti pregătit. A ridicat paharul, şi-a amintit că era gol şi a pus din nou băutură. În ciuda brizei, căldura i se părea teribilă.

— Nu poţi da înapoi, Johnno. Şi nici nu poţi sta pe loc. De aceea continui să mergi înainte, fie că eşti pregătit sau nu.

— Oh, e grozav! Emma s-a trântit pe genunchi între tatăl ei şi Johnno, iar apa i se scurgea din păr. Ar trebui să veniţi şi voi.

— În apă? a zis Johnno, clătinându-şi ochelarii de soare cu lentile albastre. Emma, fetiţo, în apă sunt lucruri. Lucruri lipicioase.

Râzând, ea s-a aplecat să-l sărute pe obraz, apoi l-a sărutat pe tatăl ei. I-a venit mirosul romului în nas, dar a continuat să zâmbească. A zis veselă:

— Bătrânii stau pe plajă. Cei de vârstă mijlocie stau pe plajă.

— De vârstă mijlocie? Brian şi-a aranjat o şuviţă de păr. Pe cine numeşti tu de vârstă mijlocie?

— Of, doar pe cei care stau pe plajă toată dimineaţa sub umbrele. A râs. Măcar odihniţi-vă. O să fac rost de o băutură rece şi o să-mi aduc aparatul de fotografiat. O să vă fac poze ca să vă rămână pe post de amintiri din vacanţa voastră atât de odihnitoare.

— Ce mai gură are, Bri.

— Am observat şi eu.

— Crezi că ne putem descurca cu ea?

— Nicio şansă. L-a privit pe prietenul lui cu atenţie. Ea se răsfăţa în timp ce ei se odihneau, l-ar fi putut scoate din amorţeală dacă ar fi vrut; s-a luptat în joacă cu tatăl ei când el a prins-o de picioare, iar Johnno a apucat-o cu mâinile de sub braţe.

— Sunt de părere s-o aruncăm în apă. Johnno şi-a dat capul pe spate şi a luat-o pe nisip. Au fugit el şi Brian spre apă. Emma şi-a ţinut răsuflarea şi i-a tras şi pe ei după ea.

*

Nu fusese niciodată mai fericită în viaţa ei. Totul decursese perfect, complet, încântător de perfect.

Zilele petrecute la soare, nopţi în care îi asculta pe

Johnno şi pe tatăl ei cântând. Trişa la cărţi cu Johnno. Se plimba pe plajă cu tatăl ei. Avea o grămadă de role de film de developat, o grămadă de amintiri stocate. Deci cum putea ea să doarmă? se întreba Emma. Era ultima noapte în Martinica, ultima noapte cu tatăl ei. Ultima noapte de libertate. Mâine o să se afle în avion, întorcându-se la şcoală, unde erau regulamente pentru orice lucru. Când să se scoale, când să adoarmă, cu ce să se îmbrace, ce anume să gândească. Cu un suspin a scuturat din cap. În curând o să vină vara, şi-a reamintit ea. Şi o să se ducă la Londra. O să îi vadă pe Stevie şi pe P. M., o să îi poată privi în timp ce ei vor face înregistrări. Era important pentru tatăl ei, s-a gândit, să fie educată, să fie sănătoasă şi să facă impresie bună. Mă rog, călugăriţele se ocupau de asta. Greu era să existe acolo vreun moment în care să nu se ocupe cineva de tine. Auzea valurile. Le simţea mirosul. Mergând după instinct, şi-a tras pe ea un şort. Era târziu. Chiar şi paznicii trebuiau să doarmă. O să se ducă singură la plajă în această noapte. Singură. O să poată sta ca să privească apa şi nimeni n-o s-o privească pe ea. S-a grăbit afară prin holul vilei închiriate. Şi-a ţinut răsuflarea şi s-a strecurat prin uşile înalte de sticlă. Voia să-şi ofere doar o oră. Când s-a întors în vârful degetelor la vilă, era udă. Nu-i fusese îndeajuns să privească apa. A intrat în tăcere cu

ideea de a se strecura uşor în camera ei. Auzind vocea tatălui ei, s-a ascuns în umbră.

— Fii atentă, fetiţo. Toată lumea doarme.

Se auzea un chicotit feminin, apoi o şoaptă cu accent franţuzesc.

— Sunt tăcută ca un şoricel.

Brian a intrat în cameră cu o brunetă nostimă atârnată de el. Ea purta un sarong de un roz-aprins şi avea tocuri înalte, aurii.

— Sunt atât de încântată că ai venit în seara asta, *chéri*. L-a mângâiat peste tot, apoi i s-a atârnat de gât şi şi-a lipit gura de-a lui.

Emma a închis ochii. Dar tot auzea gemetele rapide, senzuale.

— Mamă! Dar eşti cam grăbit. Franţuzoaica râdea, făcându-şi de lucru pe sub cămaşa lui Brian. N-o să-ţi pară rău după banii tăi, *chéri*, nu te îngrijora. Dar mi-ai promis o petrecere la început.

— *Corect*. Şi asta o să-l ajute, se gândea el. Părul ei era negru şi lucios, dar ochii îi erau căprui în loc să fie verzi. Dar după câteva rânduri de cocaină n-o să mai conteze. Nimic n-o să mai conteze. S-a dus la masă şi, deschizând un sertar, a luat o fiolă mică cu substanţă albă. Acum petrecem. Bruneta a bătut din palme; legănându-şi

şoldurile s-a dus la măsuţa de cafea din sticlă şi a îngenuncheat. Îngrozită, Emma l-a privit pe tatăl ei aranjând cocaina. Paie, oglinzi, lama. Mişcările lui erau în mod evident competente, îndelung practicate. Şi-a apropiat capul de al brunetei.

— Ah! Franţuzoaica s-a înclinat, cu ochii strălucitori. Şi-a vârât vârful degetului în praful de pe oglindă, apoi s-a frecat cu el pe gingii. Delicios. Brian a agăţat-o cu un deget de sarong aducând-o mai aproape de el. Se simţea teribil de bine. Tânăr, puternic, invincibil. Era excitat la culme şi gata să acţioneze. A pus-o pe spate, vrând să o ia rapid pentru prima oară. După aceea, o să-i plătească pentru toată noaptea.

— Tată.

A tresărit. A privit cu atenţie, dar i se părea că e vis. Fiica lui, în umbră, cu faţa palidă, cu ochii întunecaţi şi umezi, cu părul ud.

— Emma?

— Emma? Franţuzoaica a repetat numele. Cine este această Emma? Furioasă că atenţia lui Brian fusese deturnată s-a întors în direcţia aceea. A devenit brusc interesată. Vasăzică îţi plac şi copiii. *Ça va*. Vino aici, drăgălaşo. Alătură-te şi tu petrecerii.

— Gura, la dracu’. Ea e fiica mea. Nu ştia ce să facă.

Emma… credeam că eşti în pat.

— Da. Avea o voce fără nuanţe. Ştiu.

— N-ar trebui să fii aici, jos. I-a luat mâna. Ţi-e frig. Şi eşti rece, a zis, luptând cu bâzâitul produs de cocaină. Unde ai fost?

— M-am dus pe plajă. Evitându-i ochii a încercat să urce scările.

— Singură? Te-ai dus pe plajă singură, noaptea?

— Da. S-a răsucit spre el, clănţănind din dinţi din cauza parfumului franţuzoaicei. Am fost pe plajă singură, iar acum mă duc în pat.

— Tu ştii mai bine ce faci. L-a luat braţele şi a scuturat-o. Ştii că n-ai voie să te duci nicăieri fără pază. Pentru Dumnezeu ai şi înotat. Dacă aveai un cârcel?

— Atunci m-aş fi înecat.

— Vino, *chéri*, lasă copilul să se culce. Bruneta pregătea o altă porţie de cocaină. Acum petrecem.

— Taci din gură, a explodat el. Ea doar a dat din umeri şi a fornăit. Să nu mai faci niciodată aşa, i-a spus Emmei. Ai înţeles?

— Oh, da. Înţeleg. S-a uitat la el cu ochii întunecaţi şi uscaţi. Pe Dumnezeu că aş vrea să nu înţeleg, dar înţeleg.

— O să vorbim despre asta mai târziu.

— Despre plimbarea mea pe plajă sau despre asta? a

arătat spre femeia încă îngenuncheată lângă măsuţă.

— Asta-i o treabă care nu te priveşte.

— Nu. Zâmbea cu buzele, dar vocea îi era mohorâtă. Nu, ai dreptate. Eu o să mă duc în pat şi o să te las cu curva ta şi cu drogurile tale.

El a plesnit-o. Braţul i s-a ridicat înainte de a se fi gândit măcar. Mâna lui a aterizat pe faţă înainte de a o putea opri. El a văzut urma pe obraz, urma roşie a violenţei pe care o detesta atâta. Împietrit, a privit la propria lui mână… şi a văzut-o pe a tatălui lui.

— Emma…

S-a dat înapoi rapid scuturând din cap. Rar i se întâmplase ca el să ridice măcar vocea la ea şi acum, prima oară când îi punea întrebări, prima oară când îl critica, el o pocnea. Întorcându-se a pornit-o pe scări. Johnno a lăsat-o să treacă. Era şi el fără cămaşă cu pantalonii lăsaţi în vine. Părul lui era ciufulit, ochii obosiţi.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, a zis înainte ca Brian să fugă după fată. L-a apucat pe prietenul lui de braţ. Acum n-o să te mai audă pe tine, Bri. Lasă-mă pe mine să mă descurc cu ea pentru o vreme. El a dat din cap. Îl ardea palma cu care o izbise. Lovise faţa copilaşului lui.

— Johnno, trebuie să mă descurc cu ea.

— Desigur. Johnno l-a strâns de umăr, apoi a arătat

spre femeie. Mai bine vezi deocamdată ce faci pe aici.

Ochii ei erau uscaţi. Emma stătea, în hainele ude, pe marginea patului. Dar nu plângea. Lumea, frumoasa lume pe care o construise în jurul tatălui ei se prăbuşise. Din nou era a nimănui. A sărit în sus când s-a deschis uşa, dar s-a aşezat la loc când l-a văzut pe Johnno.

— Mă simt perfect, i-a spus. N-am nevoie de nimeni să mă ajute în niciun fel.

— Perfect. Venise fără nicio intenţie şi s-a aşezat alături de ea. Vrei să mi te plângi mie?

— Nu.

— Asta e o uşurare. De ce nu vrei să scoţi de pe tine hainele ude? şi-a pus mâinile peste ochi, apoi şi-a desfăcut degetele şi a zâmbit. Hai, că nu mă uit.

Ea s-a dus la dulap ca să ia un halat.

— Ştiai, nu-i aşa?

— Că tatălui tău îi plac femeile? Da. Ştiu asta de când avea doisprezece ani…

— Nu glumesc, Johnno.

Vasăzică ea nu voia să-i uşureze munca.

— Perfect. Ascultă, Emma fetiţo, un bărbat are dreptul la sex. Dar asta este ceva cu care nu se afişează în faţa fiicei sale.

— A plătit-o. Este o târfă.

— Ce vrei să-mi spui? Când ea s-a apropiat îmbrăcată într-un halat alb, el i-a luat mâinile. Arăta emoţionant de tânără, cu părul ud şi lucios, cu ochii întunecaţi şi deziluzionaţi. Poate vrei să-ţi spun că au dreptate călugăriţele, că este un păcat? Poate că au. Dar asta este viaţa adevărată, Emma, iar oamenii păcătuiesc în viaţa reală. Brian era singur.

— Atunci e normal să facă sex cu o străină pentru că e singur.

— Slavă Domnului că nu sunt şi eu tată, a murmurat Johnno. A încercat din nou, cum se pricepea mai bine. Prin adevăr. Sexul este lesnicios, e ceva fără semnificaţie, indiferent cât de excitant pare pe moment. Dar este o cu totul altă experienţă să faci dragoste cu cineva. O să descoperi asta singură. Când intră în joc sentimentele, pariez că şi tu o să consideri totul normal.

— Nu înţeleg. Nu cred că vreau aşa ceva. El a plecat, a găsit femeia asta şi a plătit-o. Are cocaină. L-am văzut cu ea. Îl cunosc pe Stevie… Dar n-am crezut niciodată asta despre tata. Niciodată n-am crezut.

— Sunt tot felul de însingurări, Emma.

— Şi tu iei cocaină? şi-a încordat maxilarul.

— Da. Ura faptul că trebuia să admită în faţa ei că este slab. Ciudat, dar până în acel moment când a trebuit

să-şi mărturisească propriile slăbiciuni, nu realizase cât de mult o iubea. Poate că eu am suferit mai puţin. În anii ’60, Emma. Trebuie să mă fi văzut. A râs puţin şi a tras-o mai aproape de el. M-am oprit pentru că nu mi-a plăcut. Nu mi-a plăcut să-mi pierd controlul pentru o zumzăială în cap. Asta nu înseamnă că sunt erou. Pentru mine e mai uşor. Eu nu sufăr tensiunile la care e supus Brian. El pune totul la inimă, eu iau totul aşa cum este. Grupul este important pentru mine, ştii. Cu Bri, lumea este importantă. Întotdeauna a fost.

Ea a continuat să-l vadă pe tatăl ei cu capul aplecat deasupra pudrei albe.

— Dar nu e niciun pic de bine în asta.

— Nu. El şi-a aplecat capul spre al ei. Nu este. Ei i-au venit în ochi lacrimile, fierbinţi şi nestăvilite.

— Nu mi-am dorit să-l văd în felul ăsta. Aş fi vrut să nu ştiu. Eu tot îl iubesc.

— Ştiu. Şi el te iubeşte pe tine. Noi toţi te iubim.

— Dacă n-aş fi ieşit la plimbare ca să fiu singură, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

— Tu nu ai fi văzut, dar tot s-ar fi petrecut. A sărutat-o pe păr. Acum nu trebuie decât să accepţi că el nu este perfect.

— N-o să mai fie niciodată acelaşi lucru, nu, Johnno?

Cu un suspin s-a aplecat spre el. Chiar niciodată n-o să mai fie la fel.

CAPITOLUL 18

New York, 1982.

— Şi ce crezi că o să spună el? Marianne i-a scos geamantanul din taxi, în timp ce Emma îi plătea şoferului.

— Îmi imaginez că o să spună „bună”.

— Haide, Emma.

Emma şi-a dat părul pe spate, în timp ce vântul înserării i-l ciufulea.

— El o să întrebe ce dracu’ facem noi aici şi eu o să-i spun.

— Atunci el o să-l sune pe tatăl tău şi noi o să fim spânzurate.

— În statul ăsta nu se mai practică spânzurătoarea. Emma şi-a apucat geamantanul şi a respirat profund. New York City. Era bine să te întorci. De data asta avea intenţia să rămână.

— Camera de gazare, plutonul de execuţie, totuna. Tatăl tău o să ne omoare pe amândouă. Emma a tăcut cu mâna pe clanţa uşii…

— Vrei să dai înapoi?

— Nu, odată cu viaţa, nu! Marianne a zâmbit, apoi şi-a trecut mâna prin coama ei de păr roşu. S-o facem.

Emma a păşit înăuntru trecând prin hol ca să îi zâmbească pazniculuі.

— Bună, Carl.

— Domnişoară – de ce, domnişoară McAvoy. Şi-a pus deoparte sandvişul cu păstramă şi i-a zâmbit. A trecut mai bine de un an, nu? Aţi crescut.

— Acum sunt femeie şi sunt la colegiu. A râs. Asta este prietena mea, domnişoara Carter.

— Mă bucur să vă cunosc domnişoară Carter. Carl şi-a scuturat nişte scame de pe mâneca uniformei. Domnul Donovan ştie că veniţi?

— Desigur. Minţea cu seninătate, zâmbind. Nu ţi-a spus? Ei, aşa e Johnno. N-o să stăm decât câteva zile. S-a îndreptat spre lift în timp ce vorbea. Acum o să merg la şcoală în oraşul ăsta.

— Credeam că o să mergeţi la vreo universitate mai acătării din Londra.

— M-am transferat, i-a făcut cu ochiul. Ştii că inima mea a rămas la New York. Când uşile s-au închis în faţa lor, Marianne şi-a dat ochii peste cap.

— Eşti o specialistă, McAvoy, foarte vicleană.

— Am spus mai mult adevărul. A râs, apoi a lăsat să i se vadă nervozitatea. Am împlinit optsprezece ani de două luni. A sosit timpul să devin independentă.

— Eu am optsprezece ani de şapte luni, iar tatăl meu tot s-a înfuriat când m-am transferat la NYCC. Mă rog, s-a făcut. Mâine o să ne căutăm un apartament. După aceea o să ducem viaţa aşa cum ne-am făcut noi planul.

— Mda. După ce va trece prima tornadă. Au ieşit din lift şi au păşit prin holul larg, liniştit, înspre apartamentul lui Johnno.

— Să mă laşi pe mine să vorbesc, a avertizat-o Emma. A suspinat. Şi ştiu eu ce spun. Ultima oară când ai dus tu convorbirile a trebuit să ne ocupăm cu spălatul podelelor timp de trei sâmbete.

— Sunt artistă, nu avocat, a mormăit ea, apoi şi-a confecţionat cel mai drăguţ zâmbet când s-a deschis uşa.

— Johnno! Emma i – s-a aruncat în braţe. Surpriză, i-a spus, apoi l-a sărutat.

— Staţi puţin. El era doar pe jumătate îmbrăcat şi zăpăcit după vinul băut la cină şi după somn. Cu mâinile pe umerii ei a întors-o pe Emma cu spatele. Crescuse înaltă. În ultimele optsprezece luni se dezvoltase precum o salcie, zveltă, graţioasă, elegantă. Părul ei blond-deschis era prins cu clame şi îi cădea drept pe spate până la umeri. Era îmbrăcată în blugi decoloraţi, cu o cămaşă pusă direct pe piele. La urechi îi atârnau cercei mari de aur.

— Pentru Dumnezeu, arăţi ca un manechin la parada

modei. Şi-a mutat privirea spre Marianne. Şi ea este favorita mea cu părul roşu. Ce ţi-ai făcut cu părul? şi-a trecut o mână prin părul lui Marianne tuns perie.

— Aşa se poartă acum, i-a spus, apoi şi-a oferit obrazul ca să i-l sărute. V-am trezit?

— Da. Presupun că ar trebui să vă întreb ce dracu' căutaţi aici. S-a uitat în jos. Şi cu geamantanele.

— Oh, Johnno, e grozav să fim aici. În minutul în care am găsit taxiul la aeroport m-am simţit acasă. A lăsat jos valiza şi s-a învârtit repede în jurul camerei. S-a trântit pe canapea, a mângâiat cu mâna pernele bej, apoi s-a aşezat mai bine. Ce mai faci?

— O-ho-ho. O cunoştea prea bine ca să nu recunoască în energia ei agitată nervozitatea. Eu pun întrebările. Ceva de băut?

— Da, te rog.

S-a dus la un bar circular din sticlă şi a scos două răcoritoare.

— Există vreo vacanţă şcolară despre care eu încă n-am aflat?

— Ziua Eliberării. Marianne şi cu mine ne-am transferat, amândouă, la NYCC[6].

— Acum? A turnat Pepsi dietetic în două pahare.

6 New York City College

Ciudat, Brian nu mi-a spus.

— El nu ştie. Emma a luat cele două pahare şi i-a dat unul lui Marianne, încercând s-o avertizeze din privire. Înainte de a te pronunţa, aş dori să ne asculţi.

Ca răspuns el a tras-o de ureche.

— Cum te-ai strecurat pe lângă Sweeney şi celălalt?

— Cu o perucă maronie, ochelari din baga şi şchiopătând.

— Foarte isteaţă. Johnno şi-a luat paharul şi a sorbit, fără a fi prea convins că rolul de confident este plăcut. Ai vreo idee cât de îngrijorat poate fi, Brian?

În ochii ei a apărut o umbră de regret, care s-a preschimbat în hotărâre.

— Am de gând să-l sun şi să-i explic totul. M-am hotărât, Johnno. Nimic nu-mi poate schimba decizia.

— Încă n-am încercat să ţi-o schimb. S-a încruntat spre Marianne. Tu eşti ciudat de tăcută.

— Am fost avertizată. Eu am şi trecut prin astea cu părinţii mei, a adăugat rapid. Nu le-a plăcut prea tare, dar n-au avut ce face. Emma şi cu mine avem acum optsprezece ani. Ştim ce vrem. Dintr-odată el s-a simţit neplăcut de bătrân.

— Şi pentru că aveţi optsprezece ani credeţi că puteţi face numai ce vă place?

— Nu mai suntem puştoaice, a început Marianne, înainte ca Emma să-i pună o mână peste gură.

— Stai jos, Marianne, fii cuminte. Emma şi-a luat paharul de la Johnno. Ştiu cât de mult mă pot baza pe tatăl meu şi pe tine. Încă de când aveam trei ani, am făcut tot ce mi s-a cerut. Nu doar din recunoştinţă, Johnno, ştii asta, ci pentru că îl iubesc mai mult decât pe oricine în lume. Dar nu pot continua să fiu un copilaş pentru el, să fiu mulţumită dacă mă ţine sub un clopot de sticlă. Tu poţi vrea ceva şi el poate dori. Voi faceţi ce vreţi. Ei bine, şi eu vreau să fac ceva. S-a dus spre valiza ei şi a scos un portofel. I se mai dusese nervozitatea. Dar energia nu o părăsise. Astea sunt fotografiile mele. Am de gând să-mi încerc măiestria în domeniu şi am de gând să merg la şcoală aici, ca să învăţ această artă. Voi împărţi un apartament cu Marianne. O să-mi fac prieteni, o să mă duc la cluburi şi o să mă plimb în parc. O să fac parte din lume, în loc să stau la marginea ei şi doar s-o privesc. Te rog, înţelege.

— Cât de nefericită ai fost?

— Nu pot începe să îţi explic acum, a zâmbit ea.

— Poate că ar trebui.

— Am încercat. S-a întors puţin. El nu m-a înţeles. Nu a fost în stare. N-am vrut decât să fiu împreună cu el,

cu tine. Pentru că nu a fost posibil am încercat să devin ce dorea el. Noaptea aceea din Martinica… a tăcut căutându-şi cuvintele. Chiar Marianne nu ştia ce văzuse ea. Lucrurile s-au schimbat pentru mine şi pentru tata. Am terminat ceea ce începusem, Johnno. I-am aparţinut – mai mult decât atât chiar, dar acum e numai treaba mea.

— O să vorbesc cu el pentru tine.

— Mulţumesc.

— Încă nu-mi mulţumi. El e capabil să treacă Atlanticul şi să-mi zboare capul de pe umeri. A deschis mapa. Ai fost întotdeauna deşteaptă, a murmurat. Amândouă sunteţi. A privit aprobator o schiţă cu *Devastation* care atârna pe peretele estic. V-am spus că o să o înrămez.

Marianne a sărit în sus de bucurie. Făcuse desenul într-o seară când sărbătoriseră absolvirea şcolii. Casa pe care Brian o închiriase pe Long Island fusese plină de oameni. Deloc timidă, Marianne le ordonase celor patru bărbaţi să-i pozeze.

— Nici nu mi-am închipuit că o s-o pui aici.

Mulţumesc.

— Cred că o să faci carieră pictând, în timp ce Emma o să reuşească în viaţă fotografiind.

— Corect. N-o să fie prea uşor să fim nişte artiste

care vor flămânzi, deşi am moştenit ceva de la bunica, dar în orice caz vom avea succes.

— Vorbind de înfometare, aţi mâncat?

— Un hot-dog la aeroport în timp ce aşteptam avionul Emmei, a zâmbit Marianne. Nu mi-a ajuns.

— Atunci e mai bine să mâncaţi înainte de a-l suna pe Brian. S-ar putea să fie ultima noastră masă.

— Hei, Johnno. N-ai putea să dormi? Ambele fete s-au întors auzind o altă voce de bărbat. L-au privit pe bărbat, un tip cu adevărat arătos, coborând pe scările spiralate şi purtând doar un şort. Mă întrebam unde te-ai dus. Oh! El a făcut o pauză, şi-a trecut degetele prin părul negru şi transpirat şi le-a zâmbit fetelor. Bună. Nu ştiam că avem şi companie.

— Luke Caruthers, Emma McAvoy şi Marianne Carter. Johnno şi-a băgat mâinile în buzunarele puloverului. Luke scrie pentru revista *New York*. A şovăit, apoi a dat din umeri. El locuieşte aici.

— Oh, Emma n-a reuşit să spună altceva. Văzuse prea de multe ori ce înseamnă intimitate, aşa că o recunoştea uşor. Bună.

— Vasăzică, tu eşti Emma. Am auzit multe despre tine. El a zâmbit şi i-a dat mâna. Nu ştiu de ce mă aşteptam să văd o fetiţă.

— Nu mai sunt o fetiţă, a reuşit să spună.

— Iar tu eşti artista, i-a zâmbit înnebunitor lui Marianne.

— Mulţumesc. Ea a clătinat din cap, i-a întors zâmbetul, sperând să arate mai sofisticată decât era.

— Tocmai le ofeream doamnelor o masă. Vin de pe drum.

— Ceva de mâncare la miezul nopţii mi-ar conveni şi mie. Dar lăsaţi-mă să mă ocup eu. Johnno nu găteşte altceva decât otravă. Marianne a rămas un moment pe loc, împărţită între fascinaţie şi şocul mic burghez.

— Eu o să… ah… eu o să îţi dau o mână de ajutor. A aruncat o privire rapidă spre Emma şi s-a dus după Luke în bucătărie.

— Mi se pare că n-am sosit într-un moment potrivit, a început Emma. Nu ştiam că ai un… coleg de cameră. S-a aşezat pe braţul unui fotoliu. Habar n-am avut, Johnno. Cu adevărat că n-am avut habar.

— Secretul cel mai bine păstrat al rock-and-roll-ului, a zis el senin, dar mâinile îi erau încleştate în buzunare. Aşa că o să fii atât de drăguţă să te scuzi şi să îţi rezervi o cameră la hotelul *Waldorf*?

Ei i s-au înfierbântat obrajii privind în jos.

— Nu, desigur, nu. Tata ştie? Sigur că ştie, a zis

repede. Ce întrebare tâmpită. Nu ştiu ce să spun. El, of, Luke este foarte atractiv. În ochii lui Johnno a apărut o urmă de amuzament.

— Da, şi eu cred.

Ea s-a înroşit mai tare, dar a reuşit să-i susţină privirea.

— Acum îţi baţi joc de mine.

— Nu, fetiţo. Vocea lui era blândă. Niciodată n-o să-mi bat joc de tine.

Ea l-a studiat cu grijă, încercând să-şi dea seama dacă arăta altfel decât bărbaţii obişnuiţi, dacă găseşte ceva ciudat sau deosebit pe chipul cunoscut atât de bine. Nu era nimic, era acelaşi Johnno. A încercat să zâmbească.

— Cred că ar trebui să-mi schimb planurile.

— Îmi pare rău, Emma. Se simţea zguduit – mai tare, mai ascuţit decât când îl fluierau băieţii în tinereţe.

— Mie îmi pare mult mai rău, i-a spus ea. Va trebui să renunţ la visul că o să te seduc. Pentru prima oară în viaţa ei a văzut cum lui îi dispare tot sângele de pe faţă.

— Poftim?

— Păi, întotdeauna m-am gândit, când o să cresc mare şi când tu o să vezi că sunt femeie… s-a oprit şi a făcut un gest de neputinţă. Aş fi venit să te vizitez aici, să luăm masa sub lumina lumânărilor, să punem muzică şi

apoi să te seduc. M-am gândit întotdeauna că o să fii primul care o să mă aibă.

Lăsat fără grai, el s-a holbat la micul inel de plastic cu o piatră roşie pe care îl scosese ea de sub bluză. Apoi a privit-o în ochi. În ochii ei era iubire, acel gen de iubire care durează o viaţă. Şi mai era de asemenea o înţelegere iertătoare, l-a luat mâinile. Pronunţa vorbele cu greu.

— Foarte rar s-a întâmplat să regret că sunt homo. I-a dus mâinile la buze şi i le-a sărutat. Acest moment face parte din acel timp al regretelor.

— Te iubesc, Johnno. El a strâns-o lângă el.

— Te iubesc, Emma. Dumnezeu ştie de ce, deşi eşti aşa de nasoală, Când ea a râs, el a sărutat-o. Atunci, haide! Luke nu e bun numai de privit, dar e şi un bucătar nemaipomenit.

*

Emma s-a trezit devreme şi a ajuns pe urma aromei de cafea în bucătărie, unde mergea încet şi un televizor. Se simţea ciudat, pentru că se trezise într-un pat străin după ce dormise prea puţin. Era un moment îngrijorător. Stătea în bucătărie, privindu-l pe Luke care mânca un sandviş cu unt, privind la televizor cum David Hartman îi luă un

interviu lui Harrison Ford. Fusese capabilă să se relaxeze în prezenţa lui Luke noaptea trecută, când mâncaseră supă şi sandvişuri fierbinţi în bucătărie. El era manierat, înţelept, inteligent şi spiritual. Dar homo. Aşa era şi Johnno şi-a reamintit Emma, încercând să zâmbească.

— Bună dimineaţa.

Luke s-a întors. Arăta altfel în această dimineaţă, cu părul aranjat, cu obrajii bărbieriţi. Purta pantaloni largi cenuşii şi o cămaşă albastră cu o cravată subţire de culoare închisă. Arăta vioi şi mergea legănându-se. Era tânărul pasiv, s-a gândit, şi alcătuia un contrast total cu Johnno.

— Bună. Nici nu mi-am închipuit că o să apari până după-amiază. Cafea?

— Mulţumesc. N-am putut dormi. Marianne şi cu mine o să căutăm astăzi după-amiază un apartament. Şi te asigur că sunt îngrijorată de felul în care a reacţionat tatăl meu când l-a sunat Johnno.

— Johnno are darul convingerii. I-a pus cafeaua în faţă. Cum să te scot din starea asta? Mănânci ceva?

— Nu. Şi-a pus o mână pe burtă. Ştii cumva ce s-a întâmplat?

— S-au certat mult. Luke s-a uitat la ceas, apoi s-a aşezat alături de ea. Johnno l-a înjurat în tot felul, aşa că

nu pot să-ţi repet vorbele lui.

— Groaznic. Şi-a luat capul în mâini.

— Am mai auzit şi o blestemată de promisiune, că o să te supravegheze.

— Fie binecuvântat!

— La sfârşit, şi asta a fost după o vreme îndelungată, Brian a acceptat să mergi la colegiu aici, dar… a adăugat înainte ca Emma să se apuce să ţopăie. O să trebuiască să fii supravegheată de paznici.

— La dracu', n-am nicio poftă să mă enerveze ticăloşii ăia la fiecare mişcare. În cazul ăsta puteam rămâne la şcoala de la *Saint Catherine*. Oare când o să fie capabil să priceapă că nu există câte un răpitor pe după fiecare tufiş? Oamenii nici măcar nu ştiu cine sunt şi nici nu le pasă.

— Lui îi pasă. I-a pus o mână peste ale ei. Emma, uneori trebuie să acceptăm ceea ce primim. Eu ştiu asta.

— Eu nu vreau decât să trăiesc o viaţă normală, a început ea.

— Cei mai mulţi dintre noi vrem asta. A zâmbit din nou când ea l-a privit şi s-a înroşit. Uite, noi doi avem grijă de Johnno, aşa că suntem prieteni. Corect?

— Corect.

— Şi uite care e primul meu sfat prietenesc.

Gândeşte-te la ce ţi-am spus eu. Vrei să rămâi în New York, nu?

— Da.

— Vrei să mergi la NYCC.

— Da.

— Vrei să ai propriul tău loc.

— Da, a oftat ea.

— Păi, o să-l obţii.

— Ai dreptate, a spus după un moment. Ai. Totală dreptate. Şi pot scăpa de paznici dacă am poftă.

— Eu nici n-am auzit asta. S-a uitat din nou la ceas. Ascultă, trebuie să plec. Spune-i lui Johnno că o să ne vedem la *Chinese*. A apucat o mapă, apoi s-a oprit. Am uitat. Astea sunt ale voastre? A arătat la mapa de pe masa din bucătărie.

— Da.

— O treabă bună. Le-aş putea lua să le arăt?

— Nu eşti dator să faci asta. Doar pentru că suntem prietene cu Johnno, asta nu înseamnă…

— Las-o baltă. Uite, le-am văzut din întâmplare. Le-am privit mai bine şi mi-a plăcut ceea ce am văzut. Johnno nu mi-a cerut să te măgulesc. N-ar fi făcut asta niciodată.

Ea şi-a frecat palmele de coapse.

— Îţi plac cu adevărat?

— Da. Cunosc anumiţi oameni. Te-aş putea recomanda dacă vrei.

— Aş vrea foarte mult. Ştiu că am multe de învăţat – de aceea sunt aici. Am participat la unele concursuri şi expoziţii, dar… îşi dădea seama că se cam bâlbâia. Mulţumesc. Apreciez treaba asta.

— Te cred. La revedere. A luat fotografiile sub braţ şi a plecat.

Ea a rămas singură, căutând să-şi recapete suflul. Era pe drumul cel bun, s-a gândit Emma. În sfârşit, o pornise pe propriul ei drum.

CAPITOLUL 19

— Este al nostru. Emma şi Marianne stăteau cu braţele una pe umerii celeilalte, privind pe ferestrele noii lor locuinţe găsite în Soho. Vocea Emmei era în acelaşi timp uluită şi încântată.

— Încă nu-mi vine să cred, a murmurat Marianne.

— Ba să crezi. Este al nostru – tavanul înalt de şase metri, instalaţii sanitare proaste şi costă cât ochii din cap. Râzând, Emma a făcut câteva piruete. Suntem proprietare, Marianne. Tu şi cu mine şi cu Chase Manhattan.

— L-am cumpărat. Marianne s-a aşezat pe podeaua destul de deteriorată. Cu toate cele trei etaje de dedesubt ajungea până acolo ecoul traficului încărcat.

Afară s-a auzit o lovitură şi chiar prin ferestrele închise au pătruns izbiturile şi înjurăturile. Era ca o muzică. Mansarda era uriaşă, avea de jur împrejur ferestre şi, în partea dreaptă, uşi glisante din lemn şi sticlă. O investiţie serioasă, aşa spusese în bătaie de joc tatăl lui Marianne. Complet nesănătoasă, fusese verdictul lui Johnno. Investiţie sau prostie, era a lor. Încă îmbrăcate în costumele pe care le purtaseră toată ziua, fiecare studia casa cea nouă, rodul unor săptămâni de căutări, de apeluri telefonice şi de încercări de împrumut la bancă. Poate că

era un spaţiu gol, imens, cu tavanul găurit şi cu geamuri murdare, dar, pentru ele, însemna visul împlinit pe care îl avuseseră în copilărie. Apoi s-au studiat una pe cealaltă şi feţele lor oglindeau o teamă amuzată. Prin râs au învins starea de neadaptare. Întâi a izbucnit Emma şi râsul ei s-a izbit de pereţii tencuiţi. S-au luat în braţe una pe cealaltă, şi au dansat o polka nemaipomenită în susul şi în josul noii lor case.

— A noastră, a oftat Emma când au reuşit să se oprească.

— A noastră. Şi-au strâns formal mâinile; şi iar au râs.

— Perfect, co-proprietaro, a început Marianne. Acum să luăm nişte hotărâri. S-au aşezat pe podea cu schiţele lui Marianne, având între ele sticlele de pepsi şi o scrumieră plină de mucuri de ţigări. Mai era nevoie de un perete aici, de nişte scări acolo. Era destul spaţiu pentru o cameră bună de developat dedesubt. Au aranjat, rearanjat, construit, distrus. În final Marianne şi-a fluturat ţigara.

— Asta e. Perfect.

— E inspirat. Emma a luat o ţigară ca un fel de autoapărare şi a pufăit din ea. Suntem nişte genii.

— Da, eu sunt. Marianne şi-a scuturat părul ţepos şi s-a aşezat în coate. Dar şi tu m-ai ajutat.

— Corect. Amândouă suntem genii. Un spaţiu potrivit pentru orice şi orice se poate face în spaţiul ăsta. Mi-e greu să aştept până când noi… Oh, la dracu'.

— La dracu'? adică ce vrei să spui?

— N-avem baie. Am uitat baia. După ce s-a gândit un pic, Marianne a dat din umeri.

— La dracu' şi cu baia asta. O să facem noi ceva. Emma a pus o mână pe faţa lui Marianne şi a împins-o în joacă.

*

Căţărată pe o scară, Marianne picta între două ferestre portretele în mărime naturală al ei şi al Emmei. Emma se apucase în mod cât se poate de terestru să facă cumpărături şi stoca în frigiderul lor recondiţionat diverse provizii.

— Se aude soneria, a ţipat Marianne cu tot zgomotul radioului.

— Ştiu. Emma punea în ordine două grapefruit, şase pachete cu cutii de pepsi şi un borcan cu dulceaţă de căpşuni. Când soneria s-a auzit din nou, le-a trântit pe toate pe un raft. A deschis interfonul de lângă liftul care dădea în sufragerie. Da?

— McAvoy şi Carter?

— Corect.

— Comandă de la *Paturi*, *Paturi*, *Paturi*. Emma a deschis uşa de la intrare.

— Ce? a întrebat Marianne stând la distanţă ca să-şi admire opera.

— Paturi! a exclamat Emma. Am primit paturi.

— Nu glumi cu aşa ceva, Emma. Cel puţin nu câtă vreme pictez, altfel o s-o păţeşti.

— Nu glumesc. Ni le aduc sus. Marianne a tăcut, cu pensula în mână.

— Paturi adevărate?

— Paturi cu saltele, Marianne. Emma şi-a pus o mână pe scară. Cu somiere.

— Iisuse. Marianne şi-a închis ochii şi a tremurat dramatic. Sunt pe punctul de a avea orgasm. Auzind liftul, Emma s-a repezit de-a curmezişul camerei. Când s-au deschis uşile, n-a putut vedea altceva decât nişte saltele de mărimi imense acoperite cu plastic.

— Unde le punem? a urmat întrebarea mormăită.

— Oh! O puteţi duce pe asta drept pe scări în colţul cel mai îndepărtat. Bărbatul care avea o insignă pe care scria *Buddy* şi-a rotit ochii, a ridicat salteaua deasupra capului şi a apucat-o pe scări.

— N-am putut băga decât una o dată în lift. Partenerul meu mă aşteaptă jos.

— Oh, perfect. Ea a apăsat din nou butonul. Paturi adevărate, a zis când a venit şi Marianne lângă ea.

— Doamne, nu când suntem ocupate. La naiba chiar şi telefonul sună. Mă ocup eu. Liftul sosise din nou. Emma s-a îndreptat spre cel de Al doilea bărbat – Riko conform insignei – apoi a zâmbit spre

Buddy când a apărut să ducă somierele. Când s-a deschis liftul, i-a venit să râdă privind la ramele somierelor.

— Una merge sus, alta merge jos. Vreţi ceva rece de băut?

Dintre somiere a apărut Brian.

— Mda.

— Tati!

— Domnule McAvoy, a explodat Marianne acoperind radioul dat tare. S-a oprit şi şi-a şters mâinile pătate de vopsea pe pantaloni.

— Bună.

— Vreţi să vă daţi la o parte? s-a plâns Buddy, apoi a luat o somieră s-o ducă spre scări.

— Tati, a reuşit Emma să spună din nou. Nu ştiam că eşti aici.

— Normal. Cristoase, Emma, oricine poate să vină cu liftul ăsta. Întotdeauna laşi intrarea neîncuiată?

— Păi ne-au adus paturile. A arătat spre Riko care îşi vedea de treabă, i-a zâmbit tatălui ei şi l-a sărutat. Credeam că eşti la Londra.

— Am fost. M-am hotărât să arunc o privire la locuinţa feţei mele. A intrat în încăpere şi s-a apucat să o studieze preocupat. Pe podea erau o grămadă de haine aruncate. Cutia de bagaje de lângă aragaz servea totodată şi ca masă şi ca scaun, iar acum era acoperită cu ziare vechi, o lampă, un pahar pe jumătate plin, o cutie de vopsea. Radioul stătea pe prichiciul unei ferestre, şi din el se auzea Casey Kasem care, cânta din toate puterile. Scăriţa, măsuţa şi un şezlong unic compuneau restul mobilei.

— Iisuse, a fost tot ce-a putut spune Brian.

— Aici e o zonă în construcţie, i-a zis Emma cu o veselie forţată. N-ar trebui să arate aşa, dar o s-o facem noi. Zugravii mai au ceva de terminat pe aici. Şi mai e un domn – omul care pune gresia şi vine luni să termine baia.

— Arată ca o hală.

— Deocamdată e o fabrică, a glumit Marianne. O să mai punem pe ici pe colo nişte pereţi de cărămidă. Asta a fost ideea Emmei. E grozavă, nu-i aşa? A arătat spre

peretele înalt care despărţea sufrageria de bucătărie. Avem şi nişte ornamente nemaipomenite, vechi, a continuat; l-a luat de braţ şi l-a condus de jur împrejurul mansardei. Dormitorul Emmei o să fie acolo. Peretele de sticlă face ca el să fie separat, dar totodată să lase să pătrundă şi lumina. Eu o să stau sus – un fel de combinaţie între un atelier de pictură şi dormitor. Camera pentru developat a Emmei este aproape gata acolo, iar de luni baia va fi nu numai funcţională dar chiar frumuşică.

Lui îi convenea foarte puţin faptul că îşi dădea seama de ceea ce o să se întâmple. Ura treaba asta pentru că în felul acesta Emma părea mai puţin fetiţa lui şi mai mult o femeie, o străină.

— V-aţi hotărât ce faceţi fără mobilă?

— Păi aşteptăm până o să terminăm. Emma îşi dădea seama că vocea îi suna fals dar n-avea ce face. Nu ne grăbim.

— Semnaţi aici? Buddy i-a întins un carneţel sub nas. Aţi primit totul. Şi-a suflat nasul într-o batistă roşie, apoi s-a uitat la Brian. Hei, nu cumva sunteţi – ba da, sigur că sunteţi. Să mă ia dracu'! McAvoy. Dumneavoastră sunteţi Brian McAvoy. Hei, Riko, uite aici este Brian McAvoy. *Devastation*.

— Nu pe dracu'?

Buzele lui Brian s-au curbat automat într-un zâmbet fermecător.

— Mă bucur să vă întâlnesc.

— E grozav, chiar nemaipomenit, a continuat Buddy. Nevastă-mea n-o să mă creadă niciodată. Eu şi cu ea ne-am întâlnit pentru prima oară la concertul dumneavoastră în'75. Îmi daţi un autograf?

— Sigur.

— Iisuse, ea n-o să mă creadă niciodată. În timp ce se căuta prin buzunare după o bucată de hârtie, Emma i-a întins tatălui ei o foaie de hârtie.

— Cum o cheamă pe soţia dumitale? l-a întrebat Brian pe Buddy.

— Dorren. Doamne, o să cadă moartă pe spate.

— Sper că nu. Încă zâmbind, Brian i-a dat autograful, i-au mai trebuit alte zece minute şi un autograf pentru Riko, înainte să poată rămâne singuri. Marianne a dispărut pe scările metalice.

— Luăm o bere? a întrebat Brian.

— Nu. N-avem decât răcoritoare. Dând agitat din umeri, Brian s-a dus spre ferestrele din faţă. Fata era foarte expusă la vedere de aici. Oare nu-şi dădea seama? Ferestrele erau mari. Faptul că el cumpărase primul etaj şi îl instalase pe Sweeny şi pe alt paznic acolo, nu i se mai

părea suficient acum când se afla şi el la faţa locului. Era vulnerabilă, ori de câte ori ar fi ieşit pe stradă.

— Speram să-ţi fi ales ceva mai sigur la periferie.

— Cum ar fi Dakota? a zis ea apoi i-a părut rău. Îmi pare rău, tati. Ştiu că Lennon ţi-a fost prieten.

— Da, mi-a fost. S-a întors. Ce i s-a întâmplat lui ar trebui să te facă să mă înţelegi pe mine. În el s-a tras pe stradă – nu pentru a fi jefuit, nici din ură. Doar pentru că era cine era şi ce anume era. Tu eşti a mea, Emma. Asta te face în orice moment la fel de vulnerabilă.

— Dar tu? l-a întrebat. De câte ori ieşi pe scenă, eşti expus. E suficientă o singură persoană dementă între miile de spectatori şi nu trebuie decât să plătească un bilet. Crezi că mie nu mi-a trecut niciodată prin gând treaba asta?

— Nu, n-am crezut. Nu mi-ai spus niciodată, a scuturat el din cap.

— Şi ce diferenţă este?

El a tăcut, stând pe prichiciul ferestrei şi şi-a luat o ţigară.

— Nu. N-ai ce face, Emma, oricum eşti cine eşti, oricât de tare ţi-ai dori să nu fie aşa. Dar eu am pierdut un copil. A aprins un chibrit şi l-a privit arzând. N-aş putea supravieţui să-mi pierd şi celălalt copil.

— Nu vreau să vorbesc despre Darren. Supărarea cea veche ieşea la suprafaţă, i se simţea din voce.

— Noi vorbim despre tine.

— Perfect atunci. Eu nu mai pot trăi pentru ţine de aici înainte, altfel o să fiu nevoită să te urăsc. Am fost la *Saint Catherine* pentru tine, tată, şi un an la un colegiu pe care l-am detestat. Trebuie să încep să trăiesc prin mine însămi. Asta e ceea ce fac eu aici.

El s-a învăluit în fum dorindu-şi foarte tare ceva de băut.

— Cred că asta o să se întâmple şi o să mă urăşti. Tu eşti tot ce am.

— Nu-i adevărat. S-a apropiat de el. Resentimentele şi deziluziile co-existau cu iubirea. Eu n-am fost niciodată totul pentru tine şi nu voi fi niciodată, i-a luat mâna şi s-a aşezat lângă el. Era frumos de privit. Chiar şi în cazul în care nu i-ar fi fost fiică. Timpul, necazurile, viaţa nu lăsaseră urme asupra lui. Cel puţin nu pe dinafară. Poate că era puţin prea slab, dar anii nu îi ridaseră chipul plin de poezie sau părul blond-cenuşiu. Ce lucru magic se petrecuse, se întreba ea, căci ea crescuse, dar el nu îmbătrânise? A continuat să-şi ţină mâna peste a lui căutându-şi cu grijă cuvintele. Necazul este, pentru viaţa mea, că tu eşti tot ceea ce am. L-a strâns de mână. Şi eşti

aproape tot ce mi-a fost necesar până acum. Acum însă am nevoie de mai mult, tată. Şi nu-mi doresc decât să am norocul să găsesc asta. El a privit în jurul încăperii.

— Aici?

— Pentru început. Era imposibil să-i mai aducă argumente, de vreme ce el o înţelesese perfect.

— Lasă-mă să îţi instalez un sistem de alarmă.

— Tati…

— Emma, a întrerupt-o, strângând-o de mână. Vreau să pot dormi liniştit. Ea a râs şi s-a relaxat.

— Perfect. O să privesc treaba asta ca pe un cadou de casă nouă. L-a sărutat. Rămâi la cină?

El a privit de jur împrejur. Îşi amintea de prima lui locuinţă deşi fusese mult mai mică decât aceasta. Totuşi îi veneau în minte amintiri despre mobilă veche, zugrăveală scorojită pe pereţi murdari. Făcea dragoste cu Bev de-a dreptul pe podea.

— Nu. Brusc voia să nu mai fie acolo, să nu mai simtă tinereţea aceea, speranţa şi nevinovăţia. De ce nu v-aş scoate eu pe tine şi pe Marianne în oraş? Marianne şi-a aplecat periculos de tare capul de pe scările metalice.

— Unde?

— La alegerea voastră. Brian a zâmbit.

*

După ce a fost obligat să accepte hotărârea Emmei, Brian a început să facă pe tatăl îngăduitor, l-a cumpărat un aparat de developat *Warhol*, *o* lampă *Tiffany* de mare calitate cu semnele zodiacului şi un covor *Aubusson* cu nuanţe de bleu şi roz. În săptămâna pe care a petrecut-o în oraş, venea în fiecare zi cu un nou cadou. Ea nu-l putea opri şi, după ce a văzut câtă plăcere îi făcea lui asta, nici n-a mai încercat. Ele au dat prima lor petrecere în noaptea dinaintea plecării lui la Londra. Pe covorul scump au fost cutii, iar graţioasa lampă *Tiffany* au pus-o pe măsuţă. Mâncarea era servită atât în boluri de plastic cât şi în porţelanuri fragile de *Limoges* pe care i le dăduse mama lui Marianne. Radioul fusese înlocuit, mulţumită lui Johnno, cu o combină stereo care făcea să tremure pereţii. Câţiva colegi de la facultate se amestecau cu muzicieni şi cu vedete de pe Broadway. Rochiile erau de la pânza de denim până la mătăsuri şi piele. Se discuta şi se râdea cu poftă, iar muzica zguduia ferestrele. Asta a făcut-o pe Emma nostalgică după petrecerile pe care şi le amintea din copilăria ei, oamenii aşezaţi pe jos, pe perne, discuţiile spirituale şi superbe despre arta lor. Bea apă minerală, şi aşa cum făcuse întotdeauna, privea.

— O serată interesantă, a zis Johnno, punându-şi un braţ în jurul umerilor ei. Mai ai altă bere?

— Să vedem. L-a împins spre bucătărie. Nu mai rămăseseră prea multe în frigider, doar o sticlă de vin şi câteva cutii de bere *Beck*. Emma a deschis o cutie şi i-a întins-o. Exact ca în timpurile vechi, i-a spus.

— Mai mult sau mai puţin. Ce fată bună eşti! l-a dat un pahar în mână.

— Eu nu prea beau.

— Nu trebuie să te scuzi. Bea Bri în locul tău. A dat din cap înspre peretele lângă care se afla Brian stând pe jos şi, ca un menestrel, ciupea corzile unei chitare. Când ea s-a uitat la el, cum cânta pentru sine ca şi pentru grupul care îl înconjura, s-a simţit invadată de dragoste.

— Îi place să cânte astfel la fel de mult ca şi când s-ar afla pe scenă sau în studio.

— Mai mult, a zis Johnno înainte de a pune jos berea. Deşi nici nu cred că-şi dă seama de asta.

— Ba cred că se simte mai bine acum. Ea s-a uitat în jur la oamenii de tot felul adunaţi în casa ei: Casa ei. La urma urmei, îi asigurase un sistem de pază care făcea ca şi paza de la palatul Buckingham al reginei să pară un simplu gărduleţ.

— Te plictiseşti?

— Nu. Chiar că nu. Desigur, adesea nu-mi amintesc numerele de cod. A sorbit, mulţumită să stea în bucătărie puţin mai departe de lume şi de râsete. Ţi-a spus Luke că a trimis pozele mele lui Timothy Runyun.

— Mi-a spus ceva. Johnno şi-a întors capul. Sunt probleme?

— Nu ştiu. Mi-au oferit o jumătate de normă ca asistentă. El a tras-o uşor de păr şi ea i-a răspuns cu un bobârnac.

— Prea puţini sunt cei care o pot porni fiind deja pe culme, Emmy fetiţo.

— Nu-i vorba de asta. Câtuşi de puţin. Runyun este unul dintre primii zece fotografi din ţară. Să o pornesc cu unul ca el ar însemna un vis devenit realitate.

— Şi atunci?

Ea i-a privit atentă, drept în ochi.

— Şi atunci nu înţeleg de ce îmi oferă o slujbă, Johnno. Din cauza pozelor mele sau din cauza ta şi a tatălui meu?

— Poate că ar trebui să-l întrebi pe Runyun.

— Intenţionez s-o fac. Şi-a pus paharul jos, apoi l-a luat iar. Ştiu că *American Photographer* mi-a tipărit fotografia pentru că Luke le-a sugerat.

— Crezi? a zis blând Johnno. Presupun că

instantaneul nu era demn de această onoare!

— Ba era un instantaneu grozav de bun, numai că… Johnno s-a aplecat spre frigider şi şi-a luat de băut. Trezeşte-te, Emma. Nu poţi trăi bănuind că totul ţi se întâmplă datorită unor idei preconcepute.

— Nu că aş fi nerecunoscătoare în privinţa lui Luke. A fost grozav, chiar de la început. Dar asta nu e acelaşi lucru ca atunci când ne-a dat lecţii de bucătărie mie şi lui Marianne.

— Fireşte, a zis Johnno sec.

— Vreau slujba asta la Runyun. Şi-a dat părul pe spate. Cerceii subţiri de la ureche s-au clătinat. Tu ai muzica ta, Johnno. Eu simt acelaşi lucru în legătură cu fotografiatul.

— Eşti bună? Talentată?

— Sunt foarte bună. Şi-a ridicat bărbia.

— Perfect, atunci. Considera subiectul închis şi voia să se întoarcă la petrecere. Ea ar fi vrut să continue, apoi trecându-şi o mână prin păr a lăsat-o baltă.

— Îmi pare rău că P. M. şi Stevie nu sunt aici.

— Poate data viitoare. Totuşi există unele chipuri mai cunoscute printre cele noi. Îl văd şi pe ironicul de Blackpool.

— Te cred, tata s-a întâlnit cu el ieri. Dă un concert

la *Madison Square* săptămâna viitoare. S-au epuizat toate biletele în oraş. Te duci să-l vezi?

— Nici prin gând nu-mi trece. Nu-l prea admir.

— Dar a înregistrat trei cântece *McAvoy/Donovan*.

— E vorba de afaceri, a zis Johnno şi a părăsit subiectul.

— De ce nu-ţi place de el?

Johnno a dat din umeri şi a băut iar.

— Nu-mi prea dau seama. E ceva cu zâmbetul ăla prefăcut.

Întorcându-se, Emma a întins mâna să mai ia nişte cartofi prăjiţi.

— Cred că are de ce să fie atât de îngâmfat. Patru discuri de aur, câteva premii *Grammy* şi o nevastă cutremurătoare.

— Ciudat de cutremurătoare nevastă, pot să-ţi spun. Văd că acum se dă la favorita noastră cu părul roşu.

— Marianne. Emma s-a întors, preocupată, şi a zărit-o pe colega ei de cameră cuibărită în fotoliul de lângă fereastra umbrită, împreună cu Blackpool. A simţit ceva ca o emoţie combinată cu gelozie şi spaimă. Dă-mi o ţigară, a murmurat luptându-se, să-şi desprindă privirea de acolo.

— E o fată mare, Emma.

— Sigur că e. A tras adânc din ţigara franţuzească.

Şi el e destul de mare, de bătrân… A tăcut amintindu-şi că Johnno avea cu patru sau cu cinci ani mai mult decât Blackpool.

— Bravo fetiţo, a zis el chicotind, ai o limbă ascuţită. Dar ea nu zâmbea.

— Vezi însă că a fost atâta vreme ţinută la adăpost.

— Desigur, Maică Superioară.

— Încetează, Johnno. Şi-a luat din nou băutura, cu ochii pe Blackpool[7]. Numele i se potriveşte, s-a gândit. Are părul negru, lucios şi preferă hainele negre, fie ele de piele sau de mătase. Avea o mutră ciudată, senzuală. Heathcliff, aşa cum şi-l imaginase Emma întotdeauna. Şi întotdeauna se gândise că acest personaj al lui Bronte este mai degrabă autodistructiv decât eroic. Alături de el, Marianne este mai degrabă o lumânare subţire, strălucitoare, gata să fie aprinsă. Nu vreau să spun decât că şi-a petrecut majoritatea vieţii în blestemata aia de şcoală.

— Într-un pat alăturat patului tău, a accentuat Johnno. Dar ei nu îi venea să râdă.

— Perfect, e adevărat. Dar eu am mai petrecut şi atâta timp cu voi, văzând tot felul de lucruri, făcând parte din ele. Marianne a ieşit din şcoală numai ca să meargă pe proprietatea tatălui ei. Este foarte naivă.

7 1. Baltă neagră

— Favorita noastră cu părul roşu are şanse. Blackpool este scârbos, dragă, dar nu e monstru.

— Desigur, nu. Dar ea continua să o supravegheze pe Marianne cu multă atenţie. A ridicat din nou ţigara, apoi a îngheţat. Cineva pusese la aparat un alt disc. The Beatles. *Abbey Road*. Primul cântec de pe partea „A”.

— Emma. Alarmat, Johnno a apucat-o de încheietura mâinii. Pulsul i se schimbase, pielea îi era de gheaţă. Ce dracu’? Emma, uită-te la mine.

„El spune unu şi cu unu şi cu unu fac trei…”.

— Închide muzica, a şoptit ea.

— Ce?

— Scoate discul. Începea să-şi revină. Johnno te rog, închide-l.

— Perfect. Stai aici. A trecut printre oameni repede prudent să nu îl reţină cineva. Emma se agăţase de marginea peretelui încât i se albiseră vârfurile degetelor. Nu mai vedea petrecerea, oamenii drăguţi adunaţi împreună, râzând, cu paharele de plastic pline cu vin alb sau cu sticlele răcite de bere de import. Nu mai vedea decât umbrele unui hol, auzea şuieratul şi plescăitul monştrilor. Şi ţipetele frăţiorului ei.

— Emma. Acum era Brian, stând în bucătărioara mică alături de Johnno. Ce-i cu tine fetiţo? Eşti bolnavă?

— Nu. Era tata, s-a gândit. Tata o să izgonească tot ce era rău. Nu, este Darren. L-am auzit pe Darren ţipând.

— Oh, Cristoase. A luat-o pe după umeri şi a scuturat-o. Emma, uită-te la mine.

— Ce? îi exploda capul. Îi veniseră lacrimi în ochi. Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău. Eu am fugit.

— Totul e bine. A strâns-o lângă el. Ochii lui, neliniştiţi, i-au întâlnit pe ai lui Johnno pe deasupra capului ei. Ar trebui să o scoatem de aici.

— Să o ducem în dormitor, a sugerat Johnno, apoi a început să-şi croiască drum printre ceilalţi.

— Culcă-te, Emma. Vocea lui Brian era îmbietoare când a băgat-o în pat. O să stau cu tine aici.

— Mă simt bine. Cele două lumi ale ei se separaseră din nou. Nu ştia dacă trebuia să fie curioasă sau ruşinată. Nu ştiu cine a pus asta la cale. Pur şi simplu m-am trezit că aveam din nou şase ani. Îmi pare rău, tati.

— Ssst! şi-a lipit buzele de tâmpla ei. Nu contează.

— A fost din cauza muzicii, a zis Johnno şi s-a aşezat lângă ea. Muzica te-a tulburat.

— Da. Şi-a umezit buzele uscate. Da, muzica a fost. Asta cânta şi în noaptea aceea. Când m-am trezit şi l-am auzit pe Darren. Cânta asta când eu am pornit-o prin hol. Uitasem. Niciodată nu reuşeam să ascult bucata asta, dar

până acum nu am ştiut de ce. În noaptea asta, cu petrecerea, mi-a revenit amintirea.

— De ce să nu le spunem celorlalţi să plece? Nu. L-a luat pe Johnno de mână. Nu vreau să îi stric plăcerea lui Marianne, acum mă simt bine. A fost atât de ciudat. De parcă aş fi fost din nou acolo. Mă întreb dacă m-aş fi dus la uşă nu aş fi văzut…

— Nu. Brian o ţinea de mână. S-a terminat şi totul a rămas în urma noastră. Nu vreau să te gândeşti la asta, Emma. Ea era prea epuizată ca să mai discute.

— Cred că o să mă odihnesc puţin. Nimeni n-o să-mi simtă lipsa.

— O să stau cu tine, i-a spus Brian.

— Nu. Acum mi-e bine. O să dorm.

*

El plecase când s-a trezit ea din coşmar. Fusese atât de real, atât de oribil de clar. Exact întocmai cum se petrecuseră lucrurile în urmă cu doisprezece ani. Avea pielea lipicioasă când s-a întins să aprindă lumina. Avea nevoie de lumină. Atât de multe se puteau ascunde în întuneric. Acum era tăcere. Ora cinci de dimineaţă. Petrecerea se terminase, iar ea era singură dincolo de

peretele de sticlă al camerei ei. Cu greu, ca o bătrână, s-a ridicat din pat ca să-şi scoată hainele şi să-şi pună un halat. A împins uşa înapoi, şi a dat de altă lumină. În camera era claie peste grămadă. Erau tot felul de mirosuri – bere stătută, fumul până în tavan, parfumuri amestecate cu transpiraţie. S-a uitat spre scări în direcţia în care dormea Marianne. N-ar fi vrut s-o deranjeze trezind-o acum, deşi simţea nevoia. O să aştepte până la răsăritul soarelui. Mai avea şi altceva de făcut şi voia să facă repede înainte de a o apuca laşitatea. Stând lângă telefon, a format numărul de la informaţii.

— Da. Aş dori numerele de la companiile *American*, *TWA* şi *Pan Am*.

CAPITOLUL 20

N-avea de gând să se simtă vinovată. De fapt pe moment, Emma nu voia să simtă chiar nimic. Ştia că dacă tatăl ei descoperea că zburase în California fără paznici avea să fie furios. Putea doar spera că n-o să afle. Cu un pic de noroc o să poată sta cele două zile în California să facă descoperirea duminică noaptea şi să fie din nou la New York dimineaţă, fără a şti altcineva în afară de Marianne. Binecuvântata Marianne, s-a gândit Emma când avionul a aterizat. Ea nu îi adresase întrebări când înţelesese că răspunsurile ar fi fost dureroase. În schimb, ea îşi pusese o perucă blondă, ochelarii de soare şi haina Emmei şi se dusese la slujba de la *Saint Pat*. Cu paznicii după ea, fireşte. Asta îi acordase Emmei suficient timp să se grăbească la aeroport şi să ia avionul spre Coastă. După cum îşi vor da seama Sweeny şi partenerul lui, Emma McAvoy avea să, petreacă un sfârşit de săptămână liniştit în casă. Marianne le-ar fi putut răspunde scurt lui Brian şi lui Johnno dacă ar fi sunat. În orice caz, Emma s-a hotărât, când avionul şi-a luat zborul, că trebuia să facă ceea ce considera de datoria ei. Trebuia să vadă din nou casa. Fusese vândută cu mulţi ani în urmă, aşa că ar fi fost de mirare să poată intra înăuntru. Dar trebuia să o vadă.

— La Beverly Wilshire, i-a spus taximetristului.

Obosită, şi-a lăsat capul pe spate, cu ochii închişi în spatele ochelarilor întunecaţi. Era prea cald pentru haina de iarnă acum, dar nu găsea energia de a şi-o scoate. Trebuia să închirieze o maşină, şi-a dat seama, oftând. Ar fi trebuit să se gândească din timp. Scuturând din cap, şi-a spus că o să aranjeze ea asta de la hotel cât mai curând, imediat ce o să-şi despacheteze puţinele lucruri pe care le băgase în geamantan. Aici sunt fantome, s-a gândit. De-a lungul bulevardului Hollywood în Beverly Hills, pe plajele de la Malibu şi pretutindeni pe colinele din jurul Los Angeles-ului. Fantomele ei ca fetiţă la prima călătorie în America, fantomele ei de copil cu un tată tânăr, care o ducea pe umeri în Disneyland. Fantoma lui Bev, zâmbind, o mână protectoare peste copilaşul pe care îl purta în pântece. Şi veşnic fantoma lui Darren cum gângurea şi îşi conducea tractorul pe covorul stacojiu.

— Domnişoara? Emma a clipit şi s-a uitat ia portarul în uniformă care aştepta să o ajute la ieşirea din taxi.

— Intraţi?

— Da, mulţumesc. A plătit, mecanic, şoferului, a intrat în hol la recepţie. Şi-a luat cheia, uitând pentru moment că era prima oară când rămăsese singură. În camera ei a deschis trusa *Gucci*, şi-a aranjat frumos

lenjeria, din cauza obişnuinţei, şi-a atârnat hainele pe umeraş, şi-a scos obiectele de toaletă. Imediat după aceasta, a luat telefonul.

— Aici este domnişoara McAvoy de la 312. Aş vrea să închiriez o maşină pentru două zile. Da, cât mai curând posibil. Perfect. Voi coborî. Mai era şi altceva ce trebuia făcut, deşi îi era teamă. Să ia cartea de telefon, s-o deschidă, să caute la litera „K”. Kesselring, L. Emma şi-a notat adresa în agendă. El mai era acolo.

*

— Ai de gând să mănânci toată: dimineaţa, Michael, sau vrei să coseşti pajiştea? Michael a zâmbit spre tatăl lui şi şi-a vârât în gură încă o bucată de prăjitură.

— Este o pajişte mare. Am nevoie să capăt puteri. Corect, Marge?

— Băiatul nu trebuie să mănânce cu nervi. Încântată că îi are pe ambii bărbaţi la masă, Marge a umplut două ceşti cu cafea. Eşti numai piele şi oase, Michael. Ţi-am păstrat o bucată bună de şuncă pe care am pregătit-o dimineaţa devreme. Să o iei acasă.

— Ce-i dai trăsnitului ăstuia şunca mea, a obiectat Lou. Michael şi-a ridicat o sprânceană, apoi a împins

prăjiturile rămase spre mătuşa Jemima.

— Pe cine numeşti tu trăsnit?

— Ai pierdut pariul, dar nu cred că o să-mi coseşti iarba.

— Ba da, a mormăit Michael şi a mai luat un cârnăcior. Cred că am stabilit treaba asta.

— Vor câştiga *Orioles*, de la distanţă. Şi vor câştiga ca şi acum o lună. O să plăteşti. Michael gesticula cu cârnăciorul. Era o conversaţie pe care o avea la fiecare sfârşit de săptămână de când cu *World Series* şi vor continua tot aşa când se va afla câştigătorul, şi pariul va fi plătit din plin.

— În calitate de căpitan de poliţie ar trebui să fii conştient că jocurile de noroc sunt ilegale.

— Ca trişor, ar trebui să fii mai simţit şi să nu faci pariuri de puşti. Cositul e pe primul plan.

— Lasă că ştiu eu. S-a ridicat şi şi-a pus braţul în jurul umerilor mamei lui. Cum reuşeşti să-l suporţi pe tipul ăsta?

— Nu e uşor. Marge a zâmbit şi l-a mângâiat pe obraz pe Michael. Să fii atent cu maşinăria aia când treci pe lângă trandafiri, dragă. L-a privit plecând, trântind uşa din faţă ca întotdeauna. O clipă şi-ar fi dorit să aibă din nou zece ani, dar i-a trecut repede şi s-a gândit la băiatul

ei cu mândrie.

— Am făcut o treabă bună, Lou.

— Mda. El a luat farfuriile şi le-a dus la chiuvetă, îmbătrânise binişor, punând pe el vreo patru kilograme în ultimii douăzeci de ani. Acum părul îi devenise în întregime cenuşiu, dar nu-i prea căzuse. Deşi uneori realiza că se apropia rapid de vârsta de şaizeci de ani, se simţea mai bine ca oricând.

Datorită soţiei lui, grijii ei în legătură cu chestii precum colesterolul şi zahărul. Cât despre ea, Marge se simţea bine cu propria vârstă. Era la fel de elegantă cum fusese în ziua în care se căsătoriseră. O ajutaseră teribil cursurile ei de gimnastică aerobică. Avea părul castaniu. Cu cinci ani în urmă, se apucase de ceea ce Lou considerase drept tichia de mărgăritar a chelului, de o afacere proprie. Fusese indulgent când o lăsase să deschidă un magazin de cărţi. Fusese blând şi îngăduitor ca un adult care mângâie un copil pe cap. După aceea ea îl uimise dovedindu-i că avea o, minte foarte bună pentru afaceri. Magazinaşul se dezvoltase. Acum avea trei magazine mari în Hollywood, Bel Air şi Beverly Hills. Viaţa era plină de surprize, s-a gândit auzind maşina de cosit. Nevasta lui, care păruse mulţumită ani de zile ştergând de praf mobila şi făcând plăcinte, era o femeie de afaceri cu

propriul ei cont în bancă. Fiul lui, care trecuse fără probleme prin colegiu, se înrolase în Academia de poliţie, fără a spune un cuvânt. Cât despre el însuşi, Lou se gândea serios la ceva care nu-i mai trecuse prin minte. La retragere. Era o viaţă bună, s-a gândit Lou plutind în arome de cârnăciori şi trandafiri. A răsucit-o pe soţia lui spre el şi a sărutat-o apăsat pe gură.

— Puştiul o să fie ocupat cel puţin o oră, i-a murmurat şi a mângâiat-o pe sâni. Hai sus. Marge a clătinat din cap, apoi a râs.

Michael a întors maşina de cosit, bucurându-se de efortul fizic şi de sudoarea care i se scurgea pe piele. Nu că i-ar fi plăcut să piardă pariul, s-a gândit. Ura să piardă orice. Dar pajiştea îi plăcea, îi plăcea să aibă grijă de ea, îi plăcea cum mirosea. Apartamentul lui se potrivea cu el, cu eleşteul mare cât o marcă poştală şi cu vecinii zgomotoşi. Dar suburbia unde stătea acum, s-a gândit, cu copacii ei imenşi şi înfrunziţi şi cu grădinile încăpătoare, cu grătarele aşezate în spatele curţii, înseamnă pentru el casa. Întotdeauna te simţi ca un copil acolo. Sâmbăta dimineaţa faci turul cu bicicleta. Riki Jones îşi încearcă skateboard-ul. Fetiţe îmbrăcate în rochiţe din bumbac subţire se plimbă, în timp ce tu te joci şi se prefac că nu te observă. Vecinii nu se schimbaseră prea mult faţă de atunci când

era el copil. Continuau să vină acolo băieţi pe biciclete ca să distribuie presa pe care o aruncau în tufişuri. Şi acum vecinii se întreceau între ei care să aibă cea mai frumoasă grădină. Împrumutau unelte şi uitau să le aducă înapoi. Faptul că era acolo îi dădea sentimentul continuităţii. Asta era ceva de care nu crezuse că îi pasă până nu se mutase din locul acela. A zărit la timp perdelele trase în dormitorul părinţilor lui. S-a oprit, cu gura căscată, şi nu trebuia să fie detectiv ca să-şi închipuie ce se petrecea în umbra odăii. La ora nouă de dimineaţă. A continuat să se holbeze o clipă, neştiind dacă să se amuze, să se simtă ruşinat sau să fie încântat. Era mai bine să nu se gândească deloc la asta. Nu prea se cădea să şi-i imagineze pe părinţii lui făcând sex. A împins cositoarea cu o mână şi s-a descheiat la cămaşă, căci aveau să fie optsprezece grade înainte de prânz. Michael i-a făcut un semn prietenos doamnei Baxter care ieşise să-şi îngrijească gladiolele. Ea nu i-a acordat mare atenţie, aşa că el s-a întors să înăuntru ca să bea o răcoritoare?

— Sigur. Intri câteva minute? a întrebat-o pe Emma.

— Da. Speram să vorbesc cu tatăl tău. El s-a simţit dezumflat ca un; balon uzat. Cum de crezuse că venise pentru a-l vedea pe el?

— Tata e înăuntru. A reuşit să zâmbească. Emma l-a

urmat prin uşa deschisă de Marge. Ţinea foarte strâns geanta şi oricât îşi dorea nu reuşea să se relaxeze. Împodobiseră pomul de Crăciun. Era plin de beteală şi de globuri strălucitoare lângă fereastra din faţă. Dedesubt erau darurile, frumos împachetate şi legate şi peste tot ramurile de brad care îşi împrăştiau mireasma prin casă. Mobila era veche, dar bine păstrată. O familie împărţise aceste trei camere, s-a gândit. Stătea aici de-atâta vreme încât nici nu mai vedeau poate mobila, pur şi simplu se aşezau pe o banchetă sau într-un fotoliu confortabil, zi de zi, seară de seară. Perdelele erau trase pentru a lăsa să intre lumina. Pe fereastra de la răsărit stăteau frumos trei ghivece cu violete africane. Îşi scosese ochelarii de soare şi studia camera.

— Vrei să stai jos?

— Da, mulţumesc. Nu rămân mult. Ştiu că v-am deranjat.

— Da. Tocmai că voiam să mă ocup de cositul ierbii toată săptămâna. El a zâmbit mai relaxat acum şi a arătat spre un fotoliu. Ţi-l aduc pe tata. Înainte ca el să plece, a apărut Marge cu o tavă încărcată cu ceai cu gheaţă, pahare şi o farfurie cu prăjiturile ei de casă.

— Michael, încheie-te ia cămaşă, i-a spus mama lui, apoi a pus tava pe măsuţa de cafea. E grozav să fie printre

noi una dintre prietenele lui Michael.

— Emma, ea e mama mea. Mama, Emma McAvoy. Marge s-a străduit din greu să nu lase să-i transpară în ochi simpatia şi fascinaţia.

— Oh, desigur. A turnat ceai. Mai am şi acum instantaneul din ziar, acela în care tu şi Michael v-aţi întâlnit pe plajă.

— Mama…

— Unei mame i se permite, a zis ea blând. Mă bucur să te văd, în sfârşit, Emma.

— Mulţumesc. Îmi cer scuze că am năvălit aşa.

— Nicio problemă. Prietenii lui Michael sunt întotdeauna bine veniţi aici.

— Emma a venit să-l vadă pe tata.

— Oh! S-a încruntat uşor. Păi, este în curtea din spate ca să se asigure că Michael nu i-a stricat tufele de trandafiri. Mă duc să-l aduc.

— O dată am stricat o tufă de trandafiri când aveam doisprezece ani şi de atunci nu mi se mai acordă încredere. Încearcă o prăjitură, mama le face grozave. Ea a luat una din politeţe, îngrozită la gândul să mănânce ceva.

— Aveţi o casă drăguţă. El şi-a reamintit turul scurt prin vila din Beverly Hills unde îşi petrecuse ea vara aceea.

Îmi place. El s-a aplecat şi şi-a pus o mână peste a ei.

— Ce nu merge, Emma?

Ea n-ar fi fost în stare să explice de ce această întrebare şi această mână blândă peste a ei au făcut-o aproape să-şi piardă autocontrolul. Ar fi fost atât de simplu să se lipească de el şi să se simtă fericită. Dar trebuia să procedeze altfel.

— Nu prea ştiu. S-a ridicat când a apărut Lou. Avea un zâmbet şovăitor, vulnerabil, care pentru Michael era teribil de atrăgător.

— Căpitane.

— Emma. Evident încântat, el s-a dus şi i-a luat ambele mâini. Ai crescut. Ea era aproape să cadă, aşa că şi-a pus capul pe pieptul lui aşa cum mai făcuse în urmă cu mulţi ani.

— Nu v-aţi prea schimbat.

— Ăsta este exact genul de compliment pe care un bărbat îl doreşte de la o femeie frumoasă.

Ea a zâmbit mai uşurată.

— Nu, cu adevărat. Eu fac studii pentru a deveni fotograf, aşa că observ şi îmi amintesc chipurile. Mă bucur să vă văd din nou.

— Nu fi prostuţă. Aşază-te. Şi-a luat şi el un pahar cu ceai cu gheaţă pentru a o face să se simtă în largul său.

Tatăl tău e în oraş?

— Nu. Ea îşi tot plimba degetele în sus şi în jos pe pahar, dar nu lua nicio sorbitură. Tata e la Londra, are treburile lui. Eu locuiesc la New York acum, merg la colegiu acolo.

— N-am mai fost la New York de ani de zile. El s-a aşezat într-un fotoliu confortabil cu dungi şi care i se potrivea atât de bine încât Emma şi-a imaginat că era locul lui preferat din acea încăpere. Spui de fotografii, îmi amintesc, ultima oară când te-am văzut, aveai un aparat de fotografiat.

— Şi acum îl am. Tati spune adesea că a creat în mine un monstru când mi-a cumpărat acel *Nikon*.

— Ce face Brian?

— Bine. Deşi era departe de a fi sigură de aceasta. Ocupat. De asta era sigură. Apoi a tras adânc aer în piept şi s-a repezit să spună adevărul. El nu ştie că sunt aici. Nu vreau să afle.

— De ce?

Ea şi-a ridicat mâna, apoi a lăsat-o să-i cadă.

— Ar fi supărat şi teribil de nefericit dacă ar şti că am venit să vă văd ca să vorbim despre Darren.

— Michael, vrei să mă ajuţi? Marge se ridicase, dar Emma a scurtat din cap.

— Nu, vă rog. Nu trebuie să plecaţi. Nu e o problemă strict personală. Niciodată n-a fost aşa. Agitată, şi-a pus jos paharul. Numai că mă întreb dacă există ceva ce puteţi şti dumneavoastră, numai dumneavoastră, ceva rămas necunoscut presei şi care mie nu mi s-a spus la timp fiind considerată prea mică. Acum aş fi capabilă să pun mai bine cap la cap toate datele cu tot timpul care a trecut. Chiar noaptea trecută mi-am reamintit…

— Ce? Lou s-a aplecat spre ea.

— Doar un cântec, a murmurat ea. Un cântec pe care l-am auzit în noaptea aceea. Îl auzeam venind de jos atunci când m-am dus înspre camera lui Darren. Era totul atât de clar, pentru un moment atât de clar. Cântecul, cuvintele, Darren ţipând. Dar n-am putut să ajung la uşă, înţelegeţi. În capul meu, când încerc să-mi amintesc, nu reuşesc decât să mă văd stând în hol… *

— Poate că doar atât ai făcut, s-a încruntat Lou. Ca şi Emma reuşise să mai uite câteodată de cazul acela. Dar mereu îi revenea în minte. Ştia că faţa băieţelului aceluia o să îl obsedeze întotdeauna. Emma, noi n-am fost niciodată vinovaţi că tu ai intrat în cameră sau că ai văzut ceva. Pe timpul acela, tu credeai că ai.

Intrat, dar erai foarte confuză. Era de parcă auziseşi ceva care te îngrozise, fugiseşi pe scări ca să-l chemi pe

tatăl tău şi atunci ţi s-a întâmplat să cazi. Nu aveai decât şase ani şi îţi era foarte frică de întuneric, îmi era şi îmi este şi acum, s-a gândit ea.

— Oricât am vrut, n-am reuşit niciodată să-mi amintesc asta. Şi urăsc faptul că nu ştiu, că nu sunt sigură dacă aş fi putut sau nu opri treaba aceea. Să îl salvez.

— Vreau să nu îţi mai chinuieşti mintea. Lou a pus paharul deoparte. Voia acum ca ea să-l considere drept un poliţist, o persoană oficială. În acea noapte în camera fratelui tău se aflau doi bărbaţi. Guvernanta spunea că a auzit doi oameni care vorbeau între ei pe şoptite atunci când au legat-o. Expertiza a confirmat. Seringa găsită pe duşumeaua camerei fratelui tău conţinea un sedativ, iar doza era pentru un copil. Din câte am fost noi capabili să deducem, timpul scurs între legarea guvernantei şi căderea ta n-a fost mai lung de douăzeci de minute. A fost un timp foarte scurt, Emma, cu efecte tragice, şi s-a întâmplat ceva care le-a stricat planurile, care i-a făcut să-şi piardă sângele rece. Niciodată nu o să aflăm ce a fost. Dar dacă tu ai fi intrat în acea cameră şi ai fi încercat să te lupţi singură cu ei tot nu ai fi reuşit să îl salvezi pe Darren şi există toate posibilităţile ca şi tu să fi fost ucisă alături de el.

Ea spera să fie adevărat. Se ruga să aibă el dreptate.

Dar o consola prea puţin. Întâi îşi propusese că o să încerce să îl creadă.

— Ai nişte părinţi minunaţi, i-a spus lui Michael când se îndrepta spre maşină.

— Da. Mai ales că-i văd mai rar. A pus mâna pe clanţa portierei. Nu-i venea s-o lase să iasă atât de repede din viaţa lui. Îşi amintea cum arătase ea pe plajă în ziua aceea – oare trecuseră cinci ani de atunci? Arăta tristă – tristă şi frumoasă. Într-un fel ciudat, ea atinsese o coardă din sufletul lui. Acum se întâmpla acelaşi lucru.

— O să stai mult în oraş? Ea a privit în jos pe stradă. Era aşa de frumos acolo. Auzea copiii care se jucau şi zumzăitul unei alte maşini de cosit… Se întreba, visătoare, cum ar fi să locuiască într-un loc ca acesta.

— Mâine plec.

— Eşti foarte grăbită. Ar fi vrut să înjure.

— Am şcoală luni. S-a uitat la el, simţindu-se la fel de încurcată ca şi Michael. Era acum mai atrăgător decât şi-l amintea, cu dintele încălecat, cu nasul uşor acvilin. Tare mi-aş dori să am mai mult timp.

— Acum ce-o să faci?

— Eu… Eu mă duc să fac un tur. Sus pe coline. El a înţeles.

— Vrei să te însoţesc? Ea a încercat să refuze, cu

politeţe, aşa cum trebuia.

— Da, foarte mult, s-a auzit însă spunând.

— Acordă-mi un minut. Era gata, înainte ca ea să se răzgândească. A trântit uşa intrând în casă, apoi a trântit-o din nou când a ieşit. Râdea încântat când s-a aşezat pe locul pasagerului. M-ai salvat de la încă o oră de cosit. Tată niciodată n-o să lase un lucru neterminat, aşa că o să lucreze el în locul meu. E prea organizat.

— Sunt încântată că te-am putut ajuta. Ea a condus o vreme parcă fără o ţintă, mulţumită de adierea vântului prin păr, ascultând muzica de la radio, făcând o conservaţie banală. Auzind vocea tatălui ei clară şi puternică la difuzoare, a zâmbit.

— Îţi place?

— Să îl aud? Zâmbetul i s-a făcut mai larg. Nu, de fapt nu. Îi cunosc vocea dinainte de a-l cunoaşte pe el. E greu să mă gândesc la tati fără a mă gândi la muzica lui. Probabil la fel e şi pentru tine. Vreau să zic, tatăl tău e tatăl tău, dar în acelaşi timp e poliţist. Cred că e normal pentru tine să te gândeşti la el că are mereu un pistol sau o insignă.

— Da, şi e destul de ciudat. Şi a fost mai ciudat când am început prima oară să lucrez pentru el.

— Să lucrezi pentru el?

— Mda. Am căzut în cursă. A zâmbit. După cum a zis Johnno odinioară, mă ţin după pasul bătrânului.

CAPITOLUL 21

— Eşti poliţist? Emma a frânat la un stop şi s-a răsucit să-l studieze.

— Sunt ceea ce tatăl meu numeşte cu drag un fel de ucenic. A zâmbit din nou. Ce? Te deranjează?

— Nu. Au stat un moment apoi şi-au continuat drumul. Era o prostie, s-a gândit, că în mintea ei ideea de poliţie se identifica cu Lou pe de o parte, iar pe de alta semăna cu „Starsky şi Hutch”. E doar puţin cam ciudat să-mi închipui că şi tu eşti poliţist.

— Ei, asta tot e ceva. Întotdeauna mi-am închipuit că nu te gândeşti la mine câtuşi de puţin.

— Ba mă gândesc, a râs ea. Când fotografia cu noi doi a apărut în ziar, am devenit cea mai populară fată de la şcoală săptămâni în şir. Bineînţeles, am exagerat toată povestea dintre noi în propriul meu beneficiu.

— Aşa am făcut şi eu, A întins braţul pe scaun ca să se joace cu părul ei. Atunci am reuşit să stabilesc o întâlnire cu Sue Ellen Cody pe baza instantaneului din ziar.

— Adevărat? S-a uitat urât la el.

— Au fost cele cincisprezece minute de faimă ale mele. Mereu am sperat că o să te întorci.

— Sweeny i-a povestit totul lui tati. A dat din umeri.

Şi aşa s-a terminat totul. Îţi place să fii poliţist?

— Mda. Deşi când am intrat la academie eram convins că nu-mi place. Dar acum îmi place. Unele lucruri rămân neînţelese oricât te-ai învârti în jurul lor, până la urmă îţi dai seama că aşa trebuiau să fie. Ia-o pe drumul ăsta dacă vrei să ajungem la casa aceea. Ea s-a oprit din nou privindu-l fix.

— De unde ţi-ai dat seama?

— Tatăl meu obişnuieşte să vină pe aici. Uneori vin şi eu. El doar stă aşa şi priveşte. M-am gândit că o să îţi pară bine aflând că el n-a uitat niciodată ceea ce s-a întâmplat şi că nu a acceptat nicicând faptul că nu i-a putut găsi pe ucigaşi.

— Cred că am înţeles singură asta, a zis ea încet. De aceea am vrut să-l văd, să vorbesc din nou cu el. A suspinat. Deci înţelegi de ce am vrut să vin aici.

— Mi-am cam dat seama.

— De ce ai venit cu mine?

— N-am vrut să te las singură. Ea s-a foit. Era o mişcare foarte uşoară, dar el a simţit cum îşi întinde umerii şi îşi ridică bărbia.

— Michael, eu nu sunt o persoană slabă.

— Perfect. Am vrut să fiu cu tine. Ea s-a întors.

Ochii lui erau blânzi, că ai tatălui lui, dar ea continua

să vadă băieţelul care o condusese acasă de la plajă. S-a relaxat încetul cu încetul.

— Mulţumesc. A întors maşina urmându-i îndrumările. Drumurile nu i se păreau cunoscute, deşi ar fi trebuit. S-a gândit zăpăcită că nu ar fi găsit niciodată casă, singură. Acum tăceau, în afară de indicaţiile ocazionale ale lui Michael „la dreapta”, „la stânga”, dar ascultau muzica mângâietoare a lui Crosby, Stills şi Nash care se auzea prin difuzoarele maşinii. N-a fost nevoie să-i spună el unde să se oprească. Ea a recunoscut casa. Era precum o fotografie, developată şi stocată în mintea ei. Semăna mult cu ceea ce fusese, înconjurată de copaci, de tufişuri, de coline. Era rustică, aşa cum numai bogătaşii îşi puteau permite. A văzut ca şi Michael inscripţia *De vânzare*.

*

— Asta s-ar putea numi destin, a zis el punându-i mâna pe braţ Vrei să intrăm? Mâinile ei erau înţepenite pe genunchi, putea zări fereastra ei, fereastra de la dormitorul ei unde ea stătuse odinioară atât de fericită cu Darren privind coada unei vulpi pierdute printre copaci.

— Nu pot.

— Bine. Putem sta aici cât vrei tu. Se putea vedea pe

sine, pe Bev râzând când Darren se bălăcea nebuneşte în picioarele goale pe acolo şi se murdărea de sus până jos. Îşi amintea de un picnic la care fuseseră toţi patru, puseseră o pătură sub un copac, tatăl ei îşi strunise uşor chitara, Bev citea o carte în vreme ce Darren moţăia în poala ei. Uitase ziua aceea. Cum de o putuse uita? Fusese o zi atât de frumoasă, perfectă. Iarba era răcoroasă, soarele călduţ şi uşor gălbui filtrat printre frunze, umbra era plăcută. Avea şi acum în urechi vocea tatălui ei şi cuvintele pe care le cântase. „*Nu e niciodată prea târziu să-ţi cauţi iubirea / Niciodată prea devreme s-o găseşti*". Fuseseră fericiţi, s-a gândit Emma. Alcătuiseră o familie. După aceea, în ziua următoare, dăduseră o petrecere şi totul se schimbase.

— Da, a spus cu bruscheţe. Vreau să intru.

— Perfect. Ar fi mai bine dacă n-ar şti cine eşti, aşa cred. Ea a dat din cap şi s-a îndreptat spre porţile deschise. Michael a luat-o de mână când au ajuns în faţa uşii. Mâna ei era de gheaţă, dar fermă. El şi-a confecţionat un zâmbet fermecător când s-a deschis uşa.

— Bună ziua. Am trecut pe aici şi am văzut anunţul. Căutăm o casă de săptămâni în şir. Avem o întâlnire ca să vedem şi alt loc peste o oră, dar n-am rezistat s-o vedem şi pe aceasta. Mai este de vânzare? Nu?

Femeia, cam de patruzeci de ani, îmbrăcată ca la ţară le-a aruncat o privire lungă, precaută. A observat imediat cămaşa de lucru a lui Michael, blugii *Levi's*, dar a notat îmbrăcămintea discretă şi foarte scumpă a Emmei. La fel ca şi Mercedesul parcat în apropiere. A zâmbit. Casa era scoasă la vânzare de cinci luni fără nicio ofertă fermă.

— Mă rog, avem un cumpărător în perspectivă, dar contractul nu va fi semnat până luni. Privirea i-a alunecat în jos spre inelul cu un diamant micuţ dar elegant şi cu safire de pe mâna Emmei. Cred că n-o să fie niciun rău dacă vă las înăuntru. A deschis uşa şi şi-a ridicat o sprânceană când Emma a şovăit înainte de a păşi înăuntru. Eu sunt Gloria Steinbrenner.

— Mă bucur. Michael i-a întins o mână. Michael Kesselring. Ea e Emma.

*

Doamna Steinbrenner le-a zâmbit fermecător. Să-l ia dracu' pe agentul care vindea proprietatea, s-a gândit. Dacă o să poată, o să scoată cât mai mult din treaba asta.

— Este o casă situată într-o ambianţă minunată. Eu o ador. De fapt detesta fiecare cărămidă de acolo. Mă doare inima să o vând – ca să fiu cinstită soţul meu şi cu mine

suntem în divorţ, aşa că trebuie să o lichidăm.

— Oh! Michael a încercat să se prefacă compătimitor, îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă. Şi-a fluturat o mână. Sunteţi de pe aici?

— Nu. Suntem… De la Valley, a zis inspirat. Vrem neapărat să scăpăm de aglomerare, de poluare. Nu-i aşa, Emma?

— Da, s-a forţat ea să zâmbească. E o casă frumoasă.

— Mulţumesc. Sufrageria, după cum vedeţi, este magnifică. Tavane înalte, placate în stejar natural, multe ferestre şi spaţiu deschis. Este desigur şi un cămin.

Desigur, s-a gândit Emma. Nu stătuse ea în faţa lui? Mobila era nouă şi nu-i plăcea câtuşi de puţin Sculpturi moderne pretenţioase şi măsuţe de prost gust. Unde erau toate pernuţele acelea, coşuleţele nostime pline cu gheme şi cu panglici pe care le aranjase Bev?

— Există şi o sală de mese, dar şi locul acesta din faţă de pe terasă e perfect pentru mese intime.

Nu, nu este adevărat, s-a gândit ea mecanic. Bev pusese plante în faţa acelor ferestre. O junglă de plante în vase vechi din ceramică. Stevie şi Johnno aduseseră odată un copac, gemând şi gâfâind până l-au cărat acolo. O făcuseră ca pe o glumă, dar Bev îl lăsase acolo şi îi pusese

o caraghioasă de panglică roşie pe una din ramuri.

— Emma?

— Ce? A tresărit căutând să-şi revină. Scuzaţi-mă.

— Oh, nu-i nicio problemă. Femeia era fericită că Emma părea ca fermecată. Vă întrebam doar dacă vă pricepeţi să gătiţi.

— Nu, nu prea bine.

— Bucătăria e sus, foarte aproape. Am renovat-o chiar acum doi ani. A deschis uşile glisante şi a arătat cu mâna înăuntru Microunde, aer condiţionat, hotă, normal. Foarte mult spaţiu. Desigur o cămară. Emma a privit fix la bucătăria standard, lipsită de personalitate. Nu era decât alb şi oţel inoxidabil. Se duseseră cratiţele de alamă ale lui Bev pe care le lustruia şi le atârna în cuie. Nu mai erau nici micuţele ghivece de pe prichiciul ferestrei. Nici scaunul înalt pentru Darren, nici teancul de cărţi de bucate sau borcanele colorate cu condimente. Femeia continua să se mândrească, considerând în mod evident că bucătăria alcătuia o piesă de rezistenţă, în vreme ce Emma se uita în jur necăjită. Când a sunat telefonul, ea a închis o uşă albă de la un birou.

— Scuzaţi-mă doar o clipă.

— Te simţi bine? a murmurat Michael.

— Da. Aş vrea să urc la etaj.

— Ascultă, Jack. Doamna Steinbrenner pierduse din voce blândeţea de dinainte. Nu-mi pasă nici de văicărelile tale, nici de ameninţările avocatului tău. Ai priceput?

Michael şi-a dres glasul.

— Scuzaţi-mă. I-a zâmbit femeii. Am putea să dăm un tur prin casă? Ea le-a făcut semn cu mâna şi a continuat la telefon.

— Ascultă, nesimţitule.

— S-ar putea să dureze un timp convorbirea, a spus el încet. Eşti sigură că vrei să urcăm? Nu, ea nu era sigură. Orice dar sigură nu.

— Nu se poate să fi bătut atâta drum şi să n-o fac.

— Corect. Deşi îi spusese că nu e slabă, i-a înconjurat umerii cu braţul. Uşile erau deschise – uşa de la dormitorul în care dormiseră odinioară tatăl ei şi Bev. În care uneori Emma îi auzea râzând târziu, în noapte. Camera lui Alice, care fusese întotdeauna atât de curată, devenise o cameră cu pereţii plini de cărţi şi cu o consolă cu televizor. Camera ei. S-a oprit, privind înăuntru. Păpuşile dispăruseră, veioza cu Mickey Mouse, pereţii în roz şi alb pe care îi pictase Bev. Nicio fetiţă nu dormise acolo, nu visase acolo de foarte mult timp. Devenise în mod evident o cameră de oaspeţi. Flori artificiale, un pat ca la Hollywood plin de perne în culori vii, reviste aranjate cu

grijă. În locul covorului frivol camera era acum mochetată din perete în perete.

— Asta a fost camera mea, a spus ea mohorâtă. Era tapetată cu trandafiri şi violete, cu perdele dantelate roz, la ferestre şi cu o cergă imensă, albă pe pat. Pe rafturi aveam păpuşi şi boxe pentru muzică. Cred că era genul de cameră cum îşi doresc toate fetiţele, cel puţin pentru o anumită perioadă. Bev înţelesese asta. Nu ştiu de ce, credeam că nu s-a schimbat nimic. El şi-a reamintit o maximă pe care o citise la colegiu, şi care îl impresionase: *Toate lucrurile se schimbă*; *nimic nu dispare*. Nu era genul de om care să reţină maxime.

— A rămas la fel, în capul tău. Numai asta contează. Ea n-a spus nimic, dar s-a întors şi a privit camera lui Darren. Şi acolo uşa era deschisă, aşa cum trebuie să fi fost în noaptea aceea.

— Eu eram în pat, a zis ea, Cineva m-a trezit. Sau ceva. Muzica. Cred că era muzica. Nu o auzeam, dar o simţeam. Vibrau başii. Am încercat să ghicesc ce cântec era şi ce făceau oamenii. De-abia aşteptam să fiu destul de mare ca să particip şi eu la petreceri. Am auzit ceva. Ceva, a murmurat ea, frecându-şi tâmplele care o dureau. Nu ştiu ce. Dar… Paşi, şi-a amintit brusc şi inima a început să-i bată să-i spargă pieptul. Am auzit pe cineva venind de jos

în hol. Aş fi vrut să fie tati sau Bev. Aş fi vrut să vorbesc cu ei puţin. Poate că i-aş fi convins să mă lase şi pe mine să cobor. Dar nu erau nici tati, nici Bev.

— Uşor. El o vedea transpirând şi frecându-şi mâinile. Ia-o uşor.

— Darren ţipa. L-am auzit ţipând. Ştiu asta. Nu era vis. L-am auzit ţipând şi m-am trezit. Alice îmi spusese să nu-l iau pe Charlie, dar lui Darren îi plăcea să doarmă cu Charlie şi acum ţipa. M-am dus să-l iau pe Charlie să i-l duc lui Darren şi să vorbesc cu el până o să adoarmă din nou. Numai că holul era în întuneric. A privit acum în jur, la lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele dormitorului. Era întuneric, deşi ar fi trebuit să nu fie. Ei lăsau întotdeauna lumina aprinsă pentru mine. Mie mi-e foarte frică de întuneric. În întuneric există lucruri.

— Lucruri? a repetat el şi s-a încruntat.

— Eu n-am vrut să ies în hol în întuneric. Dar el continua să ţipe. Acum auzeam din nou muzica şi când am păşit în holul întunecat. Muzica era dată tare, iar eu muream de spaimă. A început să se îndrepte atunci înspre uşă de parcă ar fi fost în vis. Îi puteau auzi pe ei, pe ele, şuierând în colţuri, foşnind pe lângă pereţi, alunecând pe covoare.

— Auzeai, ce anume? a zis el calm. Ce ai auzit?

— Pe monştri. S-a întors şi l-a privit. Îi auzeam pe monştri. Şi… Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc dacă am ajuns la uşă.

Era închis, ştiu că era închis, dar nu ştiu dacă am deschis-o. Ea rămăsese în prag. Pentru o clipă vedea camera aşa cum şi-o amintea – înţesată cu jucăriile lui Darren, zugrăvită în culori vii, pastelate. Pătuţul lui, balansoarul lui, tricicleta lui strălucitoare, nouă. Apoi imaginea s-a dizolvat făcând loc realităţii. Un birou de stejar şi un fotoliu de piele. Fotografii înrămate, rafturi de sticlă înţesate cu tot felul de fleacuri. Un birou. Ei transformaseră camera fratelui său într-un birou.

— Am fugit, a zis ea. Nu-mi amintesc nimic în afară de faptul că am fugit şi am căzut.

— Ai spus că te-ai dus la uşă. L-ai spus tatălui meu, când te-a văzut la spital imediat după întâmplare, că tu deschiseseşi uşa.

— Poate că a fost doar o părere. Era frumos. Îi producea o durere prea mare să vadă camera aceea. El era teribil de frumos. L-am iubit mai mult decât pe oricine. Toată lumea îl iubea. Lacrimile îi înceţoşau vederea. Trebuie să ieşim de aici.

— Să mergem. A condus-o până jos în hol, pe scările de pe care ea se rostogolise în noaptea aceea, cu mulţi ani

în urmă. El s-a uitat rapid şi a încercat să se scuze din ochi spre Gloria Steinbrenner care se grăbea spre ei venind dinspre bucătărie.

— Scuzaţi-ne, soţia mea nu se simte bine.

— Oh! întâi femeia s-a simţit dezamăgită, apoi a început să spere. Mai bine s-ar odihni puţin. După cum vedeţi, casa asta pare făcută tocmai pentru copii. Doar n-aveţi de gând să creşteţi un bebeluş la Valley.

— Nu. Nici nu i-a trecut prin minte să o contrazică – şi a împins-o pe Emma afară. O să ţinem legătura, i-a spus şi s-a aşezat el pe locul şoferului. Dacă n-ar fi fost prea preocupat de paloarea Emmei şi de responsabilitatea de a conduce o maşină de treizeci de mit de dolari, atunci ar fi observat maşina albastru închis care se ţinea după ei.

— Scuză-mă, a murmurat ea, după ce au apucat-o pe drumul şerpuitor.

— Nu fi stupidă.

— Nu, n-am ce face. N-am reuşit să mă stăpânesc.

— Ba ai reuşit foarte bine. I-a luat mâna şi i-a mângâiat-o. Uite eu n-am pierdut niciodată pe cineva drag, dar e destul să fii om ca să-ţi închipui ce poate însemna asta. Nu te mai biciui pe tine însăţi, Emma.

— Să las totul în urma mea? A încercat să zâmbească slab. Sper să pot. Am crezut că dacă o să pot veni aici,

chiar aici, să mă gândesc la ce s-a întâmplat atunci, or să-mi revină toate amintirile. Dar de vreme ce nu mi-au revenit… A dat din umeri, apoi şi-a pus ochelarii de soare. Te-ai dovedit un prieten bun.

— Aşa sunt eu, a mormăit el. Întotdeauna politicos. Ţi-e foame?

Ea a vrut întâi să dea din cap că nu, apoi s-a răzgândit.

— Da, şi-a dat ea seama. Sunt leşinată de foame.

— Cred că-ţi pot oferi un crenvurşti, a adăugat, străduindu-se să-şi amintească ce bani avea în portofel

— Aş vrea. Şi pentru că ai fost aşa de bun, o să fie trataţia mea. Era gata să oprească la un *McDonald's* dar de când descoperise că nu avea decât trei lire în portofel şi numărul de telefon al unei roşcate de care de-abia îşi mai amintea, şi-a dat seama că se mândrise prosteşte. Emma nu a fost împotriva ideii lui de a conduce el şi în continuare maşina.

*

— Mai bine mergem pe plajă.

— Mi-ar plăcea. A închis ochii şi s-a lăsat pe spate. Era mulţumită că venise. Mulţumită că urcase pe scările

acelea. Mulţumită că era aici, cu vântul călduţ prin păr şi cu Michael alături de ea. Când am plecat de la New York, era polei.

— Să ştii că sunt colegii şi în însorită Californie. Ea a zâmbit mângâiată de briză.

— Iubesc New York-ul, a zis obsedată. Întotdeauna mi-a plăcut. Prietena mea şi cu mine ne-am cumpărat o mansardă. Viaţă a devenit aproape acceptabilă acum.

— Prietenă?

— Da. Marianne şi cu mine am învăţat amândouă la *Saint Catherine*. Pentru că ea continua să ţină ochii închişi, n-a observat uşurarea din privirea lui. Noi două am jurat veşnic să ajungem să trăim într-o bună zi la New York. Acum am reuşit. Ea merge la cursurile de artă.

— E fată bună? După părerea lui, Marianne aşa era.

— Da, foarte. Într-o bună zi galeriile or să se bată pentru picturile ei. Le făcea cele mai incredibile caricaturi călugăriţelor. L-a privit şi a observat că el se încruntase.

— Ce-i asta?

— Probabil doar instinctul bănuitor al unui poliţist. Vezi limuzina din spatele nostru?

— Da. Şi ce dacă?

— Ne-a urmărit încă de când am fost la crenvurşti. A încetinit puţin. Limuzina a făcut la fel. Aş spune că ne

urmăreşte, dacă n-ar fi o tâmpenie.

— Ar putea fi Sweeny, a lăsat ea să-i scape un oftat.

— Sweeny?

— Garda de corp. El mă găseşte întotdeauna Uneori mă gândesc că tati a plantat un detector undeva sub pielea mea.

— Mda, ar putea fi. Pariez că ne urmăreşte. Şi nici nu-i pasă să se ascundă. De parcă nu s-ar gândi că i s-ar putea întâmpla să se şi ciocnească vreodată de ceva. L-aş putea face să ne piardă urma. Emma şi-a scos ochelarii. Ochii îi luceau de amuzament.

— Adevărat?

— O să-i arăt eu lui. Amărâtul o să se trezească prin praf.

— Fă-o, a zis ea şi a râs. Amuzat, Michael a mărit viteza, apoi a micşorat-o, după aceea a ajuns imediat la optzeci de kilometri.

— În tinereţea mea furtunoasă şi nu prea ortodoxă făceam cu ceilalţi încercări de curse. A făcut din nou un slalom printre două maşini, apoi cu o răsucire a intrat în faţa unui Cadillac şi a pus Mercedesul pe nouăzeci de kilometri.

— Eşti bun. Râzând, Emma s-a răsucit în scaun ca să se uite la trafic. Nu-i mai văd.

— E totuşi în spate, încearcă să depăşească şi el *Cadillac*-ul dar să vezi cum o să părăsească drumul.

— Să continuăm. A virat din nou, s-a întors, apoi a pornit-o într-o goană mai mare, dar înapoi. O încercare ilegală cu motorul puternic al Mercedes-ului şi era din nou pe un drum liber, îndreptându-se în direcţia opusă. Au scăpat de limuzină, au încetinit până la o viteză convenabilă şi au trecut cu calm pe o altă bandă a şoselei.

— Chiar că eşti bun, a zis iar Emma. Asta te-au învăţat la Academia de poliţie?

— Unele talente sunt înnăscute. El s-a oprit, apoi a mângâiat volanul. E o minunăţie. Emma s-a înclinat spre el şi l-a sărutat pe obraz.

— Mulţumesc. Din nou. Înainte ca el să-i poată răspunde, ea se şi îndrepta în viteză spre plajă.

— Tare îmi place! încă râzând a făcut o piruetă. Îmi place foarte mult apa, mireasma, sunetul ei. Dacă s-ar putea planta un ocean în apropiere de Broadway, m-aş simţi ca în rai. El ar fi vrut să o strângă în braţe şi să-şi dea seama dacă avea un gust la fel de bun după cum arăta. Apoi ea s-a trântit pe nisip şi a căutat în geantă.

— Şi asta miroase bine. I-a întins un crenvurşt înainte de a-şi da seama că el se holbează la ea. Ce este?

— Nimic. Dar lui i se uscase gura. Îmi aminteam, ah,

că odinioară mă întrebam dacă tu te poţi duce la vreun *McDonald's*. Prima oară când te-am întâlnit la repetiţii. Tata m-a dus acolo şi mi-am pus întrebarea dacă tu, cu toate gărzile astea, poţi să faci la fel.

— Nu. În realitate nu, dar tati sau Johnno sau altcineva mă mai scot uneori în oraş. Nu trebuie să-ţi pară rău pentru mine. A scotocit din nou prin geantă.

— Cel puţin astăzi nu e cazul!

— Perfect, la mâna de pe cartofii prăjiţi.

Mâncau înfometaţi, aşa că nu le-a rămas nimic pentru pescăruşi. Briza adia tare, aducând mirosul mării. Mai erau şi alţi oameni, câteva familii fetişcane arătându-şi bronzul şi feţele vioaie, aparatele invizibile de radio care cântau tare, dar pentru Emma era unul dintre interludiile cele mai liniştitoare şi încântătoare din viaţa ei.

— M-aş putea obişnui cu asemenea viaţă. Ea a oftat şi şi-a desfăcut braţele. Să stai pe plajă, să asculţi valurile. A scuturat din cap iar părul i s-a prelins pe spate ca un praf de aur. Tare mi-aş dori să am timp mai mult.

— Şi eu la fel. Avea o mare dorinţă să o atingă, întotdeauna dorise asta. Când a mângâiat-o cu un deget pe obraz, ea şi-a întors capul şi a zâmbit. Ceea ce a văzut în ochii lui a făcut-o să-i bată tare inima şi să-şi desfacă buzele nu atât de surpriză cât de dorinţa de a-l întreba

ceva. Nu a rezistat când el şi-a lipit gura de a ei. Cu un geamăt slab s-a întors spre el, ca într-o invitaţie pe care nici ea nu o înţelegea în întregime. Buzele ei se înfierbântaseră, iar când el a sărutat-o mai profund, a auzit în gât parcă un sunet jos, exprimând plăcerea şi mâinile i s-au încordat pe braţele lui. Fără şovăială, ea şi-a lipit trupul de al lui, încântată de senzaţie. Oare ar fi crezut-o el că era prima oară când se săruta în felul acesta? Prima oară când avea asemenea senzaţii? Dorinţa fierbinte, lichidă, aproape dureroasă şi dulce o străbătea prin tot trupul. Oare asta aşteptase ea? Chiar în timp ce îşi punea asemenea întrebări şi-a plecat pleoapele ca pentru a păstra această amintire.

— Aşa e, a murmurat el, sărutând-o din nou, blând, pentru că i se părea că aşa trebuia.

— Ce este?

— Că ai gust la fel de bun după cum arăţi. De multă vreme mă întrebam. Ea a trebuit să înghită ca să îşi revină. Se descătuşau în ea sentimente cu care nu ştia ce să facă. Erau prea intense şi veniseră prea rapid.

— E gustul sării. Ruşinată, s-a ridicat şi s-a apropiat mai tare de mare. Pentru un bărbat era uşor să confunde nepriceperea cu degajarea. El a rămas pe loc, ca să poată reflecta. El nu avea sentimente întâmplătoare pentru ea.

Oricât de stupid putea părea, era îndrăgostit. Ea era frumoasă, elegantă şi, desigur, obişnuia să fie dorită de către bărbaţi. De către bărbaţi bogaţi şi importanţi. Şi el era un poliţist începător dintr-o familie aparţinând clasei mijlocii. A oftat adânc, s-a ridicat şi a încercat să fie la fel de degajat ca şi ea.

— S-a făcut târziu.

— Da. Oare înnebunise? se întreba Emma. Ar fi vrut să plângă şi să râdă, să danseze şi să se întristeze în acelaşi timp. Dorea să fie cu el dar mâine va fi la trei mii de mile depărtare. El nu voise decât să fie amabil. Ea era sărmana fată bogată, un titlu pe care îl detesta, iar el – el făcea cu adevărat ceva în viaţă. Ar trebui să mă-ntorc. S-a răsucit spre el şi i-a zâmbit. Sunt încântată cu adevărat că ai venit azi cu mine, că am petrecut puţin timp împreună.

— Eu o să fiu mereu pe aici. I-a luat mâna – un gest prietenesc, şi-a spus el. La dracu' cu prietenia. Vreau să te mai văd Emma. Am nevoie să te văd.

— Nu ştiu…

— Mă poţi suna când o să te întorci. Felul în care o privea o făcea să simtă că pielea când i se înfierbânta, când îi îngheţa.

— O să te sun. Aş vrea – nu ştiu când o să mai revin aici.

— M-am gândit că ai putea veni pentru un film.

— Film? Porniseră deja spre maşină, dar el s-a oprit.

— Mda. Or să se apuce de filmat. O să fie nevoie de măsuri excepţionale de pază. Filmul, a continuat el când ea n-a zis nimic, *Devastată*, ştii tu, bazat pe cartea mamei tale. Joacă în el Angie. Angie Parks. Acum îşi dădea seama după faţa ei că făcuse o gafă grosolană, Iartă-mă Emma, credeam că ştii.

— Nu, a zis ea, dintr-odată teribil de obosită. N-am ştiut.

*

El a smuls receptorul din furcă înainte să-şi fi terminat primul apel. Aşteptase şi îl dorise de ore în şir.

— Da?

— Am găsit-o. Vocea, şi el cunoştea această voce foarte bine, tremura.

— Şi?

— S-a dus să vadă un poliţist, Kesselring. A stat cu el mai mult de o oră. Apoi s-a dus la casa aia, la blestemata aia de casă unde s-a petrecut totul. Trebuie să facem ceva şi încă foarte repede. Ţi-am spus eu atunci şi îţi repet şi acum nu vreau s-o păţesc pentru asta.

— Fii liniştit. Tonul era brutal, dar mâna îi tremura uşor când s-a întins după ţigară.

— S-a dus la casa aia. Au intrat împreună. Locul ăla blestemat e de vânzare. Ea şi cu tipul s-au putut plimba în voie înăuntru.

— Care tip? Cu cine era?

— Un tip oarecare. Cred că băiatul poliţistului.

— Perfect. Şi-a notat ceva pe carneţelul de lângă telefon. Şi unde s-au dus după ce au plecat de la casa aia?

— S-au dus să cumpere nişte crenvurşti.

— Poftim?

— Am spus că s-au dus după cârnăciori şi apoi au hoinărit, i-am pierdut. Ştiu unde este ea în noaptea asta. Pot pune pe cineva să-i facă felul, rapid, fără probleme.

— Nu fi idiot. Nu e nevoie.

— Ţi-am spus că l-a văzut pe poliţist, că s-a dus pe la casa aia.

— Da, am înţeles. Mâna lui devenise din nou fermă. Şi-a turnat ceva de băut, dar nu pentru că era nervos. *Din pură plăcere*. *Gândeşte şi tu pentru* Dumnezeu. Dacă îşi amintea ceva, orice, s-ar fi dus cu atâta calm să cumpere cârnăciori?

— Nu cred…

— Asta-i treaba ta şi a fost încă de la început. Ea nu

şi-a adus aminte atunci şi nu-şi aduce aminte nici acum. Poate că această mică şi impulsivă călătorie a ei a fost un ultim efort de a încerca să îşi aducă aminte sau poate că a fost doar un mod sentimental de a-şi petrece ziua. Nu e nicio nevoie să i se facă Emmei vreun rău, absolut niciun rău.

— Şi dacă îşi aminteşte?

— E greu de crezut. Ascultă-mă acum cu atenţie. Prima dată a fost un accident, un accident tragic şi neaşteptat. Unul pe care tu l-ai comis.

— A fost ideea ta, de la cap până la coadă, a fost numai ideea ta.

— Exact, deci dintre noi doi numai eu singur sunt capabil de o gândire originală. Dar a fost un accident. Nu am nicio intenţie să comit o crimă premeditată. S-a gândit la un instrumentist de atunci care dorise pizza dar nu-şi amintea numele lui. În afară de cazul când devine inevitabil. Ai înţeles?

— Eşti o bestie cu sânge rece.

— Da. El a zâmbit. Şi te sfătuiesc să nu uiţi asta.

CAPITOLUL 22

La Londra ningea, umed, cu fulgi care deşi se topeau pe gulere te făceau să îngheţi. Era plăcut totuşi ca într-o felicitare de iarnă. Deşi pe King's Road traficul era extrem de aglomerat, Emma prefera să meargă pe jos. Îşi închipuia că Sweeny era necăjit de opţiunea ei, dar acum nu-i păsa de el. Avea pe o bucăţică de hârtie din buzunar adresa. Dar oricum o memorase. Era ciudat să se afle în Chelsea, acum când era adultă, liberă să se plimbe pe unde dorea. Nu prea mai ţinea minte cartierul. Se simţea ca un fel de turist la Londra, iar Chelsea era pentru ea la fel de puţin cunoscut ca şi canalul veneţian. Străzile era pline de magazine mici cu antichităţi în care vânzătorii le ofereau cumpărătorilor grăbiţi, îmbrăcaţi elegant, darul cel mai potrivit din diversitatea obiectelor. Tinere fete care râdeau, cu perlele şi fustele care le ieşeau de sub jachete, tineri care încercau să arate duri, plictisiţi de orice şi foarte la modă. În ciuda zăpezii, în Sloane Square exista şi un vânzător de flori. Chiar şi în decembrie primăvara putea fi cumpărată la un preţ rezonabil. Fusese atrasă de culoare şi mireasmă, dar trecuse mai departe fără a se căuta în geantă după lire sau shillingi. Cât de ciudat ar fi fost să ajungă la uşă şi să-i ofere un buchet mamei sale. Mama sa.

Nici nu putea să-i nege existenţa, dar nici n-o putea accepta pe Jane Palmer ca pe mama ei. Chiar şi numele îi părea străin – ca unul despre care citise într-o carte. Dar nu-i uitase chipul, acel chip care îi apărea în vise în frânturi sporadice, faţa aceea care nu se ştie de ce se făcea foarte roşie de furie înainte de a o pălmui. Chipul din articolele apărute în *People*, *Enquirer* şi *The Post*. Un chip din trecut, s-a gândit Emma. Şi ce avea trecutul de a face cu ziua de azi? Atunci de ce se ducea? întrebarea nu-i dădea pace când păşea pe străduţa îngustă. Dorea să rezolve ceva care ar fi trebuit să fie rezolvat cu ani în urmă. Emma se întreba dacă Jane îşi dădea seama că era o ironie a sorţii faptul că se mutase într-un cartier pretenţios şi prosper în care trăiseră Oscar Wilde, Whistler şi Turner. Scriitorii şi artiştii locuiseră întotdeauna în Chelsea. Şi muzicienii, a reflectat Emma. Mick Jagger avea o casă acolo. Sau avusese. Puţin îi păsa Emmei dacă el şi Stones mai locuiau pe acolo. Ea venise să vadă doar o singură persoană. Poate că tocmai contradicţia o făcea să o caute pe Jane. Chelsea era şi pentru pungaşi şi pentru oameni obişnuiţi. Era un cartier atât liniştit cât şi frenetic. Şi te costa o avere pentru a locui într-una din acele locuinţe stil. Sau poate că motivul lui Jane avea ceva de a face cu faptul că Bev se stabilise şi ea în acelaşi district. Dar nici asta nu

avea importanţă.

S-a oprit, încleştându-şi şi descleştându-şi mâna de pe geantă în timp ce neaua i se aşternea pe păr şi pe umeri. Casa de acum era foarte deosebită de apartamentul modest în care locuise ea cu Jane. Părea a fi veche, dar era o copie victoriană a unei case căreia îi lipsea totuşi patina. Cineva îi adăugase cupole şi ferestre înalte înguste. Ar fi trebuit să fie fermecătoare în felul ei, dar draperiile erau sărăcăcioase, iar drumul nu era nici îngrijit, nici măturat. Nimeni nu se sinchisise să-l lumineze cum ar fi trebuit. Asta a făcut-o să se gândească la casa familiei Kesselring. Acolo în California nu era zăpadă iarna, dar casa vădea căldura şi veselia care reprezintă de obicei Crăciunul. Acum, din nou, Emma s-a gândit că nu venea pentru Crăciun. Şi de fapt nici nu venea acasă.

Trăgând adânc aer în piept, Emma a trecut de poartă şi s-a îndreptat prin zăpadă spre uşa din faţă. Pe lemnul sculptat se găsea un ciocănel. S-a holbat la el, aşteptând parcă să vadă cum capul de aramă al leului se dizolvă şi se transformă într-o imagine teşită a lui Jacob Marley. Poate că era anotimpul sau fantomele copilăriei ei care o făceau să aibă asemenea viziuni.

Cu mâini ca de gheaţă deşi vârâte în mănuşi de blană, a ridicat ciocănelul, acel cap de leu din aramă, şi a

bătut cu el în lemn. Văzând că nu i se răspunde, a bătut din nou, sperând că n-o să fie nimeni care s-o audă. Dacă nu răspundea nimeni, atunci şi-ar fi putut spune că îşi dăduse toată osteneala să o vadă pe Jane şi că nevoia aceasta îi va dispărea din minte şi din inimă. Dorea cu disperare să fugă de casa asta care pretindea să fie altceva decât era în realitate, de la capul de leu până la femeia care niciodată nu părea să-i fi ieşit total din viaţă. Cum stătea aşa gata de plecare, uşurată, uşa s-a dat de perete.

Nu era în stare să scoată o vorbă, se holba doar la femeia în halat roşu de mătase care-i atârna neglijent pe umăr, pătat pe şolduri. Avea un păr blond şi răvăşit în jurul unei feţe lătăreţe, puhave. Un chip străin. Emma nu recunoştea decât ochii. Acei ochi frumoşi, oblici, înroşiţi acum de băutură sau droguri sau lipsă de somn.

— Da? Din cauza frigului, Jane şi-a strâns halatul pe lângă ea. La degete îi străluceau diamante şi, spre oroarea Emmei, dinspre ea venea duhoarea ginului stătut. Ascultă, scumpo, pentru o sâmbătă după-amiază am şi treburi mai bune de făcut decât să stau în prag.

— Cine dracu’ este? De la etajul al doilea venea mormăiala furioasă a unui bărbat. Jane a aruncat o privire dezgustată peste umăr.

— Haide zii, ce vrei? A explodat ea. Ce vrei? s-a

întors spre Emma. Vezi doar că sunt ocupată.

Să plec, s-a gândit ea înnebunită. Doar să se răsucească pe călcâie şi să se îndepărteze.

— Aş vrea să vorbesc cu tine. Emmei i se părea că propria-i voce suna ca a unui străin. Eu sunt Emma.

Jane n-a făcut nicio mişcare, numai privirea i s-a schimbat, i s-au îngustat ochii, încercând să se concentreze. Vedea o femeie tânără, înaltă, suplă, cu un chip palid şi delicat şi cu părul blond, mătăsos. L-a văzut întâi pe Brian – abia apoi pe fiica ei. Pentru o clipă a simţit ceva care semăna a regret. Apoi a zâmbit.

— Ia te uită, ia te uită. Mica Emma a venit s-o vadă pe mami a ei. Vrea să vorbească cu mine? A râs grăbit, ascuţit, fapt care a făcut-o pe Emma să tresară şi să se pregătească pentru a primi o palmă. Dar Jane se dădea greu înapoi din pragul uşii.

— Vino înăuntru, dragă. O să bârfim un pic. Deja Jane începuse calculele mentale când intrau prin hol într-un salon dezordonat, întunecat din cauza draperiilor groase. Se simţea acolo un miros greu – de băutură veche, de fum stătut care nu era însă de la ţigări. Se părea că rămăseseră destule asemănări cu apartamentul cel vechi. În curând cecul anual care îi sosea de la Brian avea să se oprească şi niciun fel de ameninţare sau de şantaj n-avea

să mai scoată vreun bănuţ de la el. Dar rămânea fata. Micuţa ei Emma. O femeie trebuia să se gândească la viitor, s-a hotărât

Jane.

— Vrei ceva de băut? Ca să sărbătorim întâlnirea noastră.

— Nu, mulţumesc.

Dând din umeri, Jane şi-a turnat un pahar pentru ea. Când s-a întors, mătasea roşie s-a lipit de şoldurile ei dolofane.

— Pentru legăturile de rudenie? a întrebat ea ridicând paharul. Apoi a râs când Emma s-a uitat la mâinile ei.

— Nemaipomenit, auzi, să te găsesc la uşa mea după atâţia ani. A băut cu sete, apoi şi-a umplut iar paharul, înainte de a se aşeza pe o sofa de catifea purpurie.

— Stai jos, Emma, povesteşte-mi despre tine.

— Nu e nimic de povestit. Stângace, Emma s-a aşezat pe marginea unui fotoliu. Am venit la Londra numai pentru vacanţă.

— Vacanţă? Ah, Cristoase. Crăciunul. A rânjit şi a bătut cu unghia, dată cu ojă, în pahar.

— I-ai adus mămicuţei un cadou?

Emma a scuturat din cap. Din nou se simţea precum

un copil. Terorizată şi singură.

— Măcar atâta puteai face după atâţia ani, să-i aduci mamei tale un mic cadou. Fluturând din mână, Jane s-a aşezat la loc.

— Nu contează. Niciodată n-ai fost un copil prea respectuos. Acum eşti mare, nu? A aruncat o ocheadă la cerceii cu diamante de la urechile Emmei. Şi-ţi merge bine. Şcoli pretenţioase, haine pretenţioase.

— Acum sunt la facultate, a zis Emma neajutorată. Am şi o slujbă.

— O slujbă? Ce-ţi trebuie o slujbă? Bătrânul tău are bani destui.

— Aşa vreau eu. Vreau să muncesc. Îi displăcea faptul că nu se putea controla.

— N-ai fost niciodată un copil bun. Încruntându-se, Jane a dat pe gât mai mult gin. Când mă gândesc la toţi anii ăia când mă străduiam din greu să pun tot felul de rochiţe pe fundul tău şi să-ţi bag ceva de mâncare în burtă. Niciodată nu mi-ai arătat un pic de recunoştinţă. S-a întins după sticla cu gin şi şi-a mai turnat un pahar. N-ai ştiut decât să mă enervezi, să plângi, apoi ai plecat cu tatăl tău fără a arunca o privire în urmă. Ai trăit în înalta societate, nu, fetiţa mea? Mica Prinţesă a lui tati. Niciun gând la mine în toţi anii ăştia.

— M-am gândit la tine, a murmurat Emma.

Jane bătea nerăbdătoare cu degetele în pahar. Ar fi vrut să-şi ia drogul, măcar puţin, dar îi era frică să iasă din cameră căci Emma ar fi putut dispărea şi atunci şi-ar fi pierdut şansele de a câştiga ceva.

— El te-a otrăvit împotriva mea. Au început să-i curgă lacrimi de autocompătimire. Te-a vrut pe tine numai pentru el, deşi eu am fost aceea care a trecut prin mizeria naşterii, mizeria creşterii unui copil pe cont propriu. Aş fi putut să scap de tine, ştii asta. E foarte simplu dacă ai cunoştinţele necesare.

Emma şi-a ridicat din nou ochii. Întunecaţi şi intenşi o fixau drept în faţă pe mama ei.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

Jane s-a agăţat mai tare cu mâinile de pahar. Mâinile îi tremurau. De mult nu luase niciun pic de drog, iar ginul însemna prea puţin pentru ea. Nu voia să recunoască cu niciun chip că fusese mult mai înfricoşată de perspectiva unui avort decât de naşterea într-un spital curat.

— L-am iubit. Şi pentru că ea însăşi credea, vorbele sunau ca fiind adevărate. Întotdeauna l-am iubit. Am crescut împreună, ştii. Şi el m-a iubit, îmi era devotat. Dacă n-ar fi fost vorba de muzică, de cariera lui fulminantă, am fi rămas împreună. Dar el m-a împins

deoparte că pe un gunoi. Niciodată nu i-a păsat de nimeni şi de nimic în afară de muzica lui. Îţi închipui că de tine i-a păsat? S-a ridicat clătinându-se uşor din cauza ginului.

— Nici vorbă, l-a păsat doar de imaginea lui. Nu cumva blestematul de public să-şi închipuie că Brian McAvoy şi-ar putea abandona propriul copil.

Vechile îndoieli, vechile spaime au ieşit la suprafaţă rapid, astfel încât vorbele Emmei au izbucnit şi ele la fel.

— El mă iubeşte. A făcut totul pentru mine.

— Brian îl iubeşte pe Brian. Jane şi-a sprijinit mâinile de braţele fotoliului Emmei şi s-a înclinat spre ea. Ochii îi străluceau. Din pură plăcere. Prea puţin mai putea face acum ca să-l lovească pe Brian. Dumnezeu ştie că încercase să-i facă orice rău posibil. Dar acum ea o putea răni pe Emma şi ăsta era lucrul cel mai bun.

— N-ar fi venit dacă nu s-ar fi temut de scandal. Şi a trebuit mai întâi să îl ameninţ că mă duc la ziare. Nu i-am mai spus că îl ameninţase cu sinuciderea şi cu uciderea Emmei. De fapt fusese atât de puţin important, încât uitase asta. El ştia şi la fel ştia şi managerul lui de rahat ce s-ar fi întâmplat dacă presa s-ar fi apucat să schelălăie despre cel mai grozav rocker care şi-a părăsit copilul din flori într-o cocioabă. Era conştient de asta, aşa că te-a luat şi mie mi-a plătit o sumă frumuşică pentru a dispărea din viaţa

voastră.

Emma se simţea rău, rău din cauza vorbelor, rău din cauza mirosului care venea spre ea atunci când Jane căsca gura.

— Te-a plătit?

— Am câştigat banii ăia. Jane a luat-o pe Emma de bărbie şi a strâns-o. Am meritat fiecare liră şi chiar mai mult. El te-a cumpărat pe tine şi şi-a cumpărat liniştea. Pentru el preţul era destul de mic, dar liniştea nu a căpătat-o, nu? Niciodată nu-ţi poţi cumpăra liniştea.

— Lasă-mă în pace. Emma i-a împins într-o parte mâna. Să nu mă mai atingi.

— Tu eşti la fel de mult a mea ca şi a lui.

— Nu. S-a ridicat din fotoliu rugându-se să o ţină picioarele. Nu, tu m-ai vândut şi orice ai spune nu ai avut sentimente materne. Poate că el m-a cumpărat, Jane, dar n-a vrut să pună stăpânire pe mine. Lupta cu lacrimile. N-ar fi vrut să plângă acolo, nu în faţa acelei femei. Am venit astăzi aici ca să te rog să încetezi cu filmul, cu acela care se face după cartea ta. Am sperat că ai anumite sentimente pentru mine, măcar atâtea încât să-mi respecţi dorinţele în această unică privinţă. Dar mi-am pierdut timpul. De sus, de pe scări, amantul de atunci al lui Jane s-a pornit pe înjurături.

— În orice caz sunt mama ta! a explodat Jane. Asta n-ai cum s-o schimbi.

— Nu, n-am. Trebuie doar să învăţ să trăiesc cu ideea asta. S-a repezit spre uşă.

— Vrei să opresc filmările? A smucit-o de braţ Jane pe Emma. Cât de mult îţi doreşti să le opresc?

Mortal de calmă, Emma s-a întors, uitându-se lung.

— Crezi că am de gând să te plătesc? De data asta n-ai calculat bine, Jane. N-o să capeţi un sfanţ de la mine.

— Măgăriţo! Jane i-a ars o palmă peste obraz. Emma nici n-a luat-o în seamă, pur şi simplu a deschis uşa şi a plecat.

A hoinărit îndelung, evitând trecătorii, şi câinii vagabonzi, ignorând râsetele, cotoarele zgomotoase, toată îmbulzeala aceea dementă din preajma Crăciunului. Nu-i mai venea să plângă. Se mira chiar şi ea. Poate din cauza frigului sau a zgomotului. Era mai simplu să nici nu se gândească la ceea ce făcuse. Aşa că ajungând în faţa uşii lui Bev, i s-a părut ciudat de vreme ce nu intenţionase asta.

A bătut grăbită. Nu mai era loc de gândire. Era timpul, şi-a spus, să lege din nou cu trecutul pierdut şi să-şi continue viaţa. Uşa s-a deschis. Aerul era plăcut şi se auzeau colinde de Crăciun. Se simţea aroma bradului şi a bunăstării. Pe spate i se topea zăpada, iar Emma se uita la

Alice. Ce ciudat era, s-a gândit, să o poată privi pe vechea ei guvernantă de sus în jos. Timpul o făcuse pe ea mai înaltă, iar pe Alice mai bătrână. În ochii lui Alice s-a ivit un licăr de recunoaştere iar buzele i-au tremurat.

— Bună, Alice. Şi buzele ei erau ţepene când a încercat să zâmbească. Mă bucur să te văd din nou. Alice a rămas unde era iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Alice, nu uita să dai lui Terry pachetul acela!

Bev apăruse în grabă în hol, cu o haină de nurcă de culoare închisă pe braţ. O să vin acasă la… S-a oprit, iar geanta mică şi neagră i-a alunecat din mâinile nervoase. Emma, a şoptit ea.

Stăteau la mică distanţă una de cealaltă cu Alice înlăcrimată între ele. Întâi Bev a fost plăcut impresionată, dorind să se repeadă la ea şi să o strângă în braţe. Apoi s-a simţit ruşinată.

— Ar fi trebuit să-ţi dau un telefon, a început Emma. Eram în oraş, aşa că…

— Mă bucur grozav că ai venit. Bev îşi revenise, aşa că i-a zâmbit. Alice. Vocea ei era blândă şi şi-a pus o mână pe umărul femeii. Adu-ne nişte ceai.

— Mi se pare că plecai, i-a spus repede Emma. Nu vreau să-ţi stric planurile.

— N-am nimic important. Alice, a repetat ea. Femeia

s-a grăbit să se ducă jos în hol. Eşti atât de mare, a murmurat Bev. Şi-a unit mâinile ca să se poată stăpâni să nu o atingă.

— E greu de crezut dar poate că ţi-e frig. Intră te rog, a zis luând mâna înmănuşată a Emmei în mâna ei.

— Am înţeles că aveai ceva de făcut.

— O petrecere la un client. Nu e important. Cu adevărat îmi doresc să rămâi. O strângea tare de mână în timp ce o cerceta lacomă din ochi.

— O să stau câteva minute.

— Scoate-ţi haina. S-au aşezat ca două străine politicoase în salonul strălucitor al lui Bev.

— E frumos aici. Am auzit că ai mare succes cu munca de decorator. Acum înţeleg de ce.

— Mulţumesc.

Oh, Doamne, ce-ar trebui să spun? Ce-ar trebui să nu spun?

— Colega mea de cameră şi cu mine am cumpărat o mansardă la New York. Avem încă de lucru la ea. Şi-a dres glasul, privind spre focul care ardea în căminul de piatră. Habar n-aveam că e atât de complicat. Cu tine mi se părea întotdeauna că lucrurile sunt simple.

— New York, a zis Bev, frecându-şi mâinile cu nelinişte. Doar nu locuieşti acum acolo?

— Ba da. Merg la NYCC. Cursuri de fotografie.

— Oh! îţi place asta?

— Foarte mult.

— O să stai la Londra?

— Numai până după întâi.

Pauza următoare a fost lungă şi incomodă. Ambele femei au privit cu uşurare când a apărut Alice cu ceaiul.

— Mulţumesc, Alice. O să torn eu ceaiul.

— A rămas cu tine, a comentat Emma când au fost iar singure.

— Da. Sau poate că de fapt am rămas una cu cealaltă. Îi făcea bine faptul că trebuia să se ocupe de ceai, de ceşti, de biscuiţii puşi pe un platou de *Sèvres*. Nu îi era sete. Nici foame, dar simplele gesturi de a servi ceaiul o făceau să se relaxeze.

— Tot aşa îţi place, cu multă frişcă şi zahăr în ceai?

— Nu, am fost americanizată. Într-un vas albastru erau flori proaspete. Lalele. Emma se întreba dacă Bev le cumpărase de la florăria din Square sau dacă ea singură le plantase.

— Acum nu mai vreau decât cu zahăr mult.

— Brian şi cu mine ne temeam întotdeauna că o să fii grasă şi o să rămâi fără dinţi din cauză că îţi plăceau dulciurile, a început Bev, apoi s-a străduit să găsească şi

alte subiecte de conversaţie. Deci povesteşte-mi despre fotografiile tale. Ce fel de fotografii îţi place să faci?

— Prefer instantanee cu oameni. Portrete de caracter, mai mult decât chestiile abstracte. Sper să îmi fac o carieră din arta fotografiatului.

— Minunat. Mi-ar plăcea să văd ce lucrezi. Poate data viitoare când vin la New York.

Emma s-a uitat cu atenţie la pomul de Crăciun din faţa ferestrei. Era plin cu sute de podoabe delicate, pictate de mână şi cu globuri lucioase, albe. Nu cumpărase un cadou pentru Bev, nici măcar o cutie ambalată strălucitoare care să poată sta sub pom. Dar poate că-i putea oferi altceva.

— De ce nu mă întrebi ce face el, Bev? i-a zis blând Emma. Ar fi mai uşor pentru amândouă. Bev a privit-o pe Emma în ochi. În ochii aceia albaştri atât de asemănători cu ai tatălui ei.

— Ce mai face?

— Şi eu aş vrea să ştiu. Cu muzica merge mai bine decât oricând. Ultimul turneu… Probabil că ai aflat totul despre el.

— Are în vedere un film şi poartă discuţii pentru a realiza un album tematic. Apoi clipurile. Aşa cum îl vezi la video este şi în concerte. Însă bea prea mult.

— Am auzit şi asta, a zis liniştită Bev. P. M. este îngrijorat de el. Dar s-au cam înstrăinat în ultimii ani.

— Aş vrea să-l duc la clinică. Dar nu mă ascultă. Îi e de ajuns Stevie – este foarte greu. E greu să te înţelegi cu el din cauză că băutura nu i-a afectat nici munca, nici creativitatea, nici chiar sănătatea…

— Eşti îngrijorată.

— Da. Da, sunt.

Zâmbetul lui Bev era ca un fel de umbră faţă de zâmbetul acelei Bev pe care şi-o amintea ea.

— De aceea ai venit?

— Într-un fel da. S-ar părea că sunt o mulţime de motive pentru care am venit.

— Emma, îţi jur, dacă te-aş putea ajuta, dacă ar fi ceva ce-aş putea face eu, orice, aş face.

— De ce? şi-a luat ceaşca în mână pentru a căpăta un răgaz de gândire.

— Brian şi cu mine am avut foarte multe în comun. Indiferent cât a durat, indiferent cât de dureros a fost nu poţi uita asemenea sentimente.

— Îl urăşti?

— Nu. Nu, sigur că nu.

— Dar pe mine?

— Oh, Emma.

Emma s-a ridicat dând din cap.

— N-am vrut să te întreb asta. N-am vrut să te fac să-ţi aminteşti. Pur şi simplu… Am simţit că ceva nu s-a terminat. Nu ştiu ce mi-am închipuit că o să realizez azi. Am fost s-o văd pe Jane. Ceaşca lui Bev s-a clătinat tare înainte de a reuşi să se stăpânească.

— Oh!

— Da. Oh! Am simţit că trebuia s-o fac, să-mi clarific sentimentele. Şi, nebuneşte, am crezut că aş putea-o influenţa să oprească filmul care se face după cartea lui Jane. Habar n-ai ce înseamnă să te uiţi la ea, să o vezi aşa cum este şi să ştii totodată că e mama care te-a făcut.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, Emma, poate doar adevărul. A studiat-o un moment pe Emma. Poate că ar fi reuşit să reducă puţin greşeala pe care o făcuse în toţi acei ani. A pus jos ceaşca, iar când a vorbit vocea îi suna calmă şi foarte sigură. Nu îi semeni câtuşi de puţin. Deloc. Nu aveai nimic din ea când ai venit la noi, nu ai nimic din ea nici acum.

— Ea m-a vândut lui tati.

— Oh, Doamne. Nu a fost aşa, Emma.

— El i-a dat bani. Ea i-a luat. A fost ca un fel de marfă pe care şi-au trecut-o unul altuia şi pe urmă el ţi-a oferit-o ţie.

— Nu! Este prea crud ceea ce spui şi e o idioţenie. Da, el a plătit-o. L-ar fi plătit oricât numai să fii tu în siguranţă.

— Ea a spus că a făcut-o pentru a nu-şi strica imaginea în faţa lumii.

— Jane este o mincinoasă. Bev i-a luat ambele mâini lui Emma. Ascultă-mă pe mine. Îmi amintesc ziua când te-a adus acasă. Cum arătai tu. Şi cum arăta el. El era nervos, poate speriat, dar hotărât să facă ce era normal pentru tine. Nu din cauza unei blestemate de imagini publice, ci pentru că erai fiica lui.

— Şi ori de câte ori mă privea, ori de câte ori mă priveai, probabil că voi o vedeaţi pe ea.

— Brian nu. Niciodată. Ea a oftat şi şi-a pus un braţ în jurul umerilor Emmei. Poate că în privinţa mea a fost adevărat la început. Eram tânără. Cristoase, aveam aceeaşi vârstă ca tine azi. Ne iubeam extraordinar, hotărâserăm să ne căsătorim. Eu eram gravidă cu Darren. Şi brusc ai apărut tu – un aspect al unui Brian cu care eu nu mai avusesem de a face. Eram îngrijorată de tine. Într-un fel nu te puteam suferi. Adevărul este că nu doream să simt nimic pentru tine. Sau poate numai puţină milă. Când Emma s-a retras, Bev a apucat-o din nou de umeri. N-am vrut să te iubesc, Emma. Apoi, brusc, pur şi simplu, am

început să te iubesc. Fără niciun plan, într-o zi mi-am spus că tu meritai să ţi se dea o şansă. Pur şi simplu m-am îndrăgostit de tine. Atunci Emma şi-a pus capul pe umărul lui Bev şi a început să plângă cu suspine, fără nicio jenă în timp ce focul trosnea, iar Bev o mângâia pe păr.

— Îmi pare rău, fetiţo. Îmi pare atât de rău că te-am părăsit. Acum tu ai crescut, iar eu nu mai am nicio şansă.

— Am crezut că mă urai – din cauza lui Darren…

— Nu, oh, nu.

— Că mă blestemai…

— Nu. Doamne, Emma. Erai un copil. Eu pe Brian îl blamam, dar tot nu aveam dreptate. Şi pe mine nu mă puteam ierta. Tare mult aş fi vrut să nu fi greşit. Dar oricât de neiertat m-am purtat sau orice am gândit, pe tine niciodată nu te-am învinovăţit.

— Eu l-am auzit pe el ţipând…

— Sst! A strâns-o pe Emma de mâini şi i le-a dus la obraz. Habar nu avusese că Emma suferise în halul acela. Dacă ar fi ştiut…

Bev şi-a închis ochii o clipă. Dacă ar fi ştiut, probabil că ar fi avut destulă putere să-şi lase deoparte propria durere pentru binele copilului.

— Ascultă-mă. A fost cel mai oribil lucru care mi s-a întâmplat în viaţă, cel mai distructiv, mai dureros, l-am

părăsit pe oamenii de care ar fi trebuit să mă apropii cel mai tare. În primii ani de după moartea lui Darren eram… Nici eu nu ştiu să-ţi spun. Ba făceam, ba nu făceam tratament, aş fi vrut să mă sinucid, mi-aş fi dorit să termin cu viaţa. Pentru mine existase o legătură specială cu el, aproape magică. Uneori nu-mi venea să cred că îl făcusem eu. Iar când s-a dus, pur şi simplu, atât de rapid, de crud, de fără sens, a fost de parcă cineva mi-ar fi luat inima. Şi nu puteam, face nimic. Îmi pierdusem copilaşul. Atunci, în supărarea mea, m-am întors cu spatele la celălalt copil al meu. Şi l-am pierdut.

— Şi eu l-am iubit. Atât de mult l-am iubit.

— Ştiu. Ştiu foarte bine.

— Şi pe tine te-am iubit. Teribil ţi-am dus lipsa.

— Niciodată nu m-am gândit că o să te mai văd. Sau că tu o să mă poţi ierta.

Asta o uluia. Să o ierte? Ani de zile Emma se gândise că ea nu o să fie niciodată iertată. Acum, în câteva cuvinte, cu toată încărcătura care se dezamorsase, era capabilă să zâmbească.

— Când eram mică, mă gândeam mereu că tu eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Emma şi-a lipit obrazul de al lui Bev. Acum cred la fel. Te-ai supăra dacă ţi-aş spune mami din nou? Emma a simţit-o pe Bev tremurând

când a strâns-o mai tare în braţe.

— Aşteaptă-mă un minut. Am ceva pentru tine. Rămasă singură, Emma a căutat în geantă după o batistă şi şi-a şters ochii. Mama ei fusese întotdeauna şi va rămâne întotdeauna Bev. Măcar cu acest lucru se putuse lămuri

— L-am păstrat pentru tine, a zis Bev când s-a întors în încăpere. Sau poate că l-am păstrat pentru mine însămi. M-a ajutat în unele nopţi de singurătate. Cu un ţipăt de încântare Emma a izbucnit:

— „Charlie!”

VA URMA